

TARZAN'S WAAGSTUK

DOOR

EDGAR RICE
BURROUGHS

NEDERLANDSCHE
BEWERKING VAN
W. J. A. ROLDANUS Jr.

V. A. KRAMERS - RIJSWIJK (Z.-H.)

HOOFDSTUK I.

Prinses Sborov.

„Beste Jane, je kent iedereen.”

„Dat niet bepaald, Hazel; maar je ziet in het Savoy iedereen.”

„Wie is die vrouw aan het tweede tafeltje rechts van ons — degene, die zoo hartelijk gesproken heeft? Zij heeft iets heel bekends over zich — ik weet zeker, dat ik haar al eerder gezien heb.”

„Dat heb je waarschijnlijk ook. Herinner je je Kitty Krause niet?”

„O, ja; nu herinner ik mij haar. Maar zij ging altijd met ouderen om.”

„Ja, zij is een geslacht ouder, maar Kitty vergat dat graag en liet het anderen vergeten.”

„Laat eens kijken — is zij niet getrouwd met Peters, den katoenkoning?”

„Ja, en bij zijn dood heeft hij haar zooveel millioenen nagelaten, dat zij geen vingers genoeg had om ze te tellen; en derhalve zal de arme vrouw nooit weten, hoe rijk zij is.”

„Is dat haar zoon, dien zij bij zich heeft?”

„Haar zoon! Dat is haar nieuwe man.”

„Man? Lieve hemel, zij is oud genoeg om —”

„Ja, natuurlijk, maar je moet weten, dat hij een prins is, en Kitty is altijd — hm — enfin, eerzuchtig geweest.”

„Ja, ik herinner het mij nu — Iemand, die graag hoog wou klimmen; maar zij is zelfs in het aristocratische oude Baltimore met die millioenen van Peters al aardig hoog geklommen.”

„Maar zij heeft een heel goed hart, Hazel. Ik houd werkelijk heel veel van haar. Voor een vriendin zou zij alles over hebben.”

„En hartelijk voor haar moeder! Als iemand ooit zegt, dat ik goedhartig ben, zal ik —”

„Stil, Hazel; ze komt hierheen.”

De oudere vrouw, gevolgd door haar man, kwam naar haar toegeschreden. „Lieve Jane,” riep zij uit, „wat ben ik blij je te zien.”

„En ik niet minder, Kitty. Je herinnert je Hazel Strong toch wel?”

„O, toch niet van *de* Strongs van Baltimore? Lieve hemel, ik bedoel, dat ik — Ik moet je mijn echtgenoot, prins Sborov, voorstellen. Alexis, mijn allerbeste vriendin, Lady Greystoke en Miss Strong.”

„Tegenwoordig Lady Tennington, Kitty,” verbeterde Jane.

„Lieve hemel, hoe wonderbaarlijk! Lady Greystoke en Lady Tennington, Alexis, lieve.”

„Hoogst aangenaam,” prevelde de jongeman. Zijn lippen glimlachten, maar het donkere licht in zijn diepe oogen nam het knappe gelaat van Jane, Lady Greystoke, kritisch en vragend op.

„Kom je niet bij ons zitten?” noodigde de laatste uit. „Het is al eeuwen geleden, Kitty, dat we elkaar eens goed gesproken hebben.”

„Hoe buitengewoon wonder — O, ik zou het graag willen — ik bedoel, het schijnt — Dank je, Alexis — Ga jij nou daar zitten.”

„Lieve hemel, Kitty, het moet nu bijna een jaar geleden zijn, dat ik iets van je gehoord heb, behalve dan natuurlijk, wat ik in de couranten gelezen heb,” zeide Jane.

„Wat dat betreft kunt u dan heel goed op de hoogte zijn van ons doen en laten,” merkte Sborov eenigszins ironisch op.

„Ja, zeker — ik bedoel — we hebben een heel boek vol courantenuitknipsels — enkele ervan waren afschuwelijk.”

„Maar je hebt ze toch allemaal bewaard,” merkte de prins op.

„O ja,” riep prinses Sborov uit. „Ik bedoel — ik veronderstel, dat je voor roem en positie betalen moet; maar die journalisten kunnen zoo afschuwelijk vervelend zijn.”

„Maar wat heb je gedaan?” vroeg Jane. „Ben je alweer thuis geweest? Ik weet zeker, dat je in geen jaar in Londen geweest bent.”

„Nee, we zijn het heele jaar op het vasteland geweest. We hebben een heerlijken tijd gehad, niet, Alexis lief? Verleden voorjaar hebben we elkaar in Parijs leeren kennen en de lieve Alexis heeft mij dadelijk heelemaal ingenomen. Hij wilde van geen neen weten, nietwaar lieveling?”

„Hoe zou ik dat gekund hebben, schatje?”

„Nu hoor je het, is hij niet wonder — En toen zijn wij getrouwd en daarna hebben we steeds door gereisd.”

„En nu gaan jullie je zeker hier vestigen?” vroeg Jane.

„Lieve hemel, neen. Je kunt nooit raden wat wij nu van plan zijn — Wij gaan naar Afrika.”

„Afrika! Hoe interessant,” mengde Hazel zich in het gesprek. „Afrika! Wat een herinneringen roept dat op.”

„Bent u in Afrika geweest, Lady Tennington?” vroeg de prins.

„In het hartje ervan — kannibalen, leeuwen, olifanten — van alles.”

„O, hoe bijzonder wonder — Ik bedoel hoe emotioneerend — en ik weet, dat Jane alles weet, wat er over Afrika te weten valt.”

„Niet alles, Kitty.”

„Maar genoeg,” viel Hazel haar in de rede.

„Ik ga er binnenkort zelf ook naar toe,” zeide Jane. „U moet weten,” voegde zij er aan toe, zich tot prins Sborov wendend, „dat lord Greystoke een groot gedeelte van zijn tijd in Afrika doorbrengt. Ik ben van plan mij daar bij hem te voegen. Ik heb reeds passage besproken.”

„O, hoe bijzonder wonder —” riep de prinses uit. „Ik bedoel, we kunnen allemaal samen gaan.”

„Dat is een schitterend idee, liefste,” zeide de prins, wiens gelaat opklaarde.

„Het zou aardig zijn,” zeide Jane, „maar ik ga naar het binnenland en ik vermoed, dat jullie —”

„O, daar gaan wij ook heen.”

„Maar Kitty, je weet niet waar je over praat. Je zoudt het er heelemaal niet prettig vinden. Geen comforts, geen weelde; vuil, insecten, stinkende inboorlingen en allerlei wilde dieren.”

„O, lieve hemel, wij gaan — ik bedoel, we gaan heusch. Zal ik Lady Greystoke ons geheim vertellen, lieveling?”

De prins haalde zijn schouders op. „Waarom niet? Zij zou daar alleen een voorbijgaand interesse in kunnen hebben.”

„Misschien zal zij het later wel hebben. We worden allemaal oud, liefste.”

„Het schijnt ongelooflijk te denken —” prevelde Alexis half in zichzelf.

„Wat heb je gezegd, liefste?” viel zijn vrouw hem in de rede.

„Ik wilde juist zeggen, dat Lady Greystoke het verhaal misschien ongelooflijk zal vinden.”

„Nu moet je het ons vertellen,” zeide Jane. „Je hebt mijn nieuwsgierigheid opgewekt.”

„Ja, vertel het ons,” drong Hazel aan.

„Welnu dan, het zat zoo. We hebben verleden jaar heel veel gevlogen en het is werkelijk wonderbaarlijk. We zijn er dol op en daarom heb ik verleden week in Parijs een machine gekocht. We zijn er mee naar Londen gevlogen; maar wat ik eigenlijk

wilde vertellen gaat over onzen bestuurder. Het is een Amerikaan en hij heeft de meest wonderbaarlijkste avonturen gehad.”

„Ik geloof, dat hij wat je in Amerika een rackster noemt is,” zeide Alexis.

„Je bedoelt een gangster, liefste,” verbeterde de prinses.

„Of een racketeer,” opperde Hazel.

„Wat hij ook is, ik mag hem niet,” zeide Alexis.

„Maar liefste, je zult moeten toegeven, dat hij een goede bestuurder is. Ik bedoel, dat hij bijzonder wonder — en hij is naar Afrika geweest en heeft daar de vreeselijkste avonturen gehad.

„Den laatsten keer, dat hij er geweest is, is hij een medicijnman op het spoor gekomen, die het geheim bezit van een tooverspreuk om je jeugd te hernieuwen en je een lang leven te verzekeren. Hij heeft iemand ontmoet, die weet, waar die oude man in het binnenland woont; maar geen van beiden hadden zij geld genoeg om een expeditie te organiseren, om hem te zoeken. Hij zegt, dat dit de menschen zoo jong zal maken als zij willen en ze altijd zoo jong kan laten blijven. Is het niet wonderbaarlijk?”

„Ik geloof, dat de kerel een schavuit is,” zeide Alexis. „Hij heeft mijn vrouw overgehaald deze expeditie te financieren; en wanneer hij ons daar eenmaal in het binnenland heeft, zal hij ons waarschijnlijk vermoorden en onze juweelen stelen.”

„O, lieveling, ik weet zeker, dat je je vergist. Brown is de verpersoonlijking van trouw en eerlijkheid.”

„Dat mag hij allemaal zijn, maar toch zie ik niet in, waarom je mij mee wilt sleepen naar Afrika — de luizen, het vuil; en van leeuwen moet ik niets hebben.”

Jane lachte. „Heusch, u kunt heel goed een jaar in Afrika doorbrengen zonder een leeuw te zien; en aan luizen en vuil zult u heel gauw gewend raken.”

Prins Sborov grijnslachte. „Ik prefereer het Savoy,” zeide hij.

„Je gaat toch met ons mee?” drong Kitty aan.

„Nu,” aarzelde Jane. „Ik weet het heusch niet. In de eerste plaats weet ik niet, waar jullie naar toe gaan.”

„We vliegen regelrecht naar Nairobi en rusten daar een expeditie uit; en om ergens in Afrika te komen, *moet* je eerst naar Nairobi gaan.”

Jane glimlachte. „Nu, daar ben ik ook van plan heen te gaan. Lord Greystoke zou mij daar afhalen.”

„Dan is het afgesproken. Is het niet wonderbaarlijk?”

„Jullie zouden bijna maken, dat ik ook mee wil gaan,” zeide Hazel.

„Lieve kind, we zouden het verrukkelijk vinden je mee te nemen,” riep prinses Sborov uit. „Ik heb een vliegtuig voor zes personen. Wij met ons vieren en de bestuurder en mijn kamenier zijn precies zes.”

„En mijn kamerdienaar dan?” vroeg de prins.

„Liefste, je zult in Afrika geen kamerdienaar nodig hebben. Je krijgt daar een kleinen negerjongen, die voor je zal wasschen en koken en je geweer dragen. Daar heb ik telkens en telkens weer over in Afrikaansche verhalen gelezen.”

„Het is heel hartelijk van jullie,” zeide Hazel, „maar ik zou heusch niet kunnen gaan. Er is geen sprake van. Bunny en ik vertrekken Zaterdag naar Amerika.”

„Maar *jij* gaat toch wel met ons mee, niet, Jane?”

„Ik zou het heel graag willen, Kitty, als ik op tijd klaar kan komen. Wanneer vertrekken jullie?”

„We waren van plan de volgende week te gaan; maar natuurlijk, ik bedoel — als —”

„Ja, ik geloof wel, dat dat gaan zal.”

„Dan is het afgesproken. Hoe bijzonder wonder — We starten aanstaanden Woensdag van Croydon.”

„Ik zal lord Greystoke vandaag seinen; en Vrijdag geef ik een afscheidsdiner voor Lord en Lady Tennington en jij en prins Sborov moeten er ook bij tegenwoordig zijn.”

HOOFDSTUK II.

Geluid boven den storm.

De Heer van den Jungle stond van een ruw, met bladeren bedekt platform, dat in de mik van twee takken van een grooten patriarch van den jungle gebouwd was, op. Hij rekte zich uit. De schuin vallende stralen van de ochtendzon wierpen door het bladerendak, dat zich eindeloos boven hem uitstrekke, lichte plekken op zijn bronskleurig lichaam.

De kleine Nkima bewoog zich en werd wakker. Met een gillette sprong hij op den schouder van den aapmensch en sloeg zijn behaarde armen om zijn nek.

„Sheeta!” gilte het aapje. „Hij wilde op den kleinen Nkima springen.”

De aapmensch glimlachte. „Nkima heeft allerlei dingen in zijn droom gezien,” zeide hij.

Het aapje keek tusschen de takken van de boomen en naar den grond beneden. Dan begon hij, toen hij zag, dat er geen gevaar dreigde, te springen en te twetteren; maar weldra legde de aapmensch hem het zwijgen op en luisterde.

„Sheeta komt,” zeide hij. „Hij komt tegen den wind naar ons toe. We kunnen hem niet ruiken, maar als Manu de ooren van Tarzan had, zou hij hem kunnen hooren.”

De aap spitste zijn ooren en luisterde. „De kleine Nkima hoort hem. Hij komt langzaam.” Even later baande het lenige, taankleurige lichaam van den panter zich een weg door het kreupelhout en werd onder hen zichtbaar.

„Sheeta is niet op jacht,” zeide Tarzan. „Hij heeft pas gegeten en heeft dus geen honger.” Op die wijze gerustgesteld, begon Nkima scheldwoorden naar het wilde dier beneden hem te schreeuwen. Het groote katdier bleef staan en keek naar boven, en toen hij Tarzan en Nkima zag, ontblootte hij in een gemeenen grijns zijn tanden. Maar hij liep weer verder, want hij had met hen niets te maken.

De kleine Nkima, die zich in de bescherming van Tarzan veilig voelde, werd strijdlustig, zooals dat altijd het geval was onder dergelijke omstandigheden, wanneer de mogelijkheid van gevaar ver verwijderd scheen. Hij riep zijn ervijand de leelijkste woorden toe, die hij bedenken kon, maar toen deze geen indruk op Sheeta schenen te maken, sprong hij van Tarzan's schouder op een lange slingerplant, waaraan zachte, stinkende vruchten hingen, plukte een daarvan en wierp die naar den panter.

Bij toeval mikte hij goed; en het werptuig trof Sheeta op den achterkant van zijn kop.

Met een boezen grijns keerde het beest zich om en liep naar den boom, waarin zijn plaaggeest zat. Gillend van angst vluchtte de kleine Nkima naar de veiligheid brengende kleinere takken, die het gewicht van het groote katdier niet zouden kunnen dragen.

De aapmensch grinnikte het vluchtende aapje na en keek dan naar beneden naar den boezen panter. Een zacht, grommend „Kreeg-ah” rommelde uit zijn keel op en het andere dier beneden beantwoordde dat eveneens met een grom. Dan keerde het om en sloop weg in den jungle.

De aapmensch was op den terugkeer van een excursie naar

een ver verwijderd gedeelte van het groote woud, heel ver van zijn eigen jachtterrein.

Hij had vreemde geruchten gehoord en was er op uitgegaan om daar een onderzoek naar in te stellen. Van diep uit het binnenland, aan de grenzen van een onbegane woestijn, welke weinig menschen hadden betreden en waaruit sommigen nooit levend teruggekeerd waren, was een vreemd en een mysterieus verhaal opgedoken, dat zoo lang vóór de herinnering van levenden ontstaan was, dat de feiten vermengd waren geraakt met de legende en de folklore van de stammen, die dit grensland bewoonden, en wel in die mate, dat zij als iets onvermijdelijks en onontkoombars aanvaard werden; maar in den laatsten tijd had het verdwijnen van jonge meisjes een onrustbarenden omvang aangenomen en was ook voorgekomen bij stammen, die ver van het geheimzinnige land verwijderd woonden.

Maar toen Tarzan een onderzoek instelde en het mysterie trachtte op te lossen, werd hij gedwarsboomd door de vrees en het bijgeloof van de inboorlingen. Zoo bang waren zij voor de boosaardige, geheimzinnige macht, die hun jonge meisjes aan hen ontrukte, dat zij Tarzan geen inlichtingen gaven of op geen enkele wijze hem helpen wilden; en dus had hij vol afkeer hen aan hun lot overgelaten.

Waarom zou de aapmensch zich per slot van rekening om hen bekommeren! Het leven is voor hen, die in den jungle geboren en getogen zijn, een artikel van weinig waarde. Het wordt als iets heel natuurlijks gegeven en genomen. Je hebt even natuurlijk lief en je doodt even natuurlijk als je slaapt en droomt. Maar toch intrigeerde het mysterieuze van de heele zaak hem wel.

Jonge meisjes, altijd tusschen veertien en twintig jaar, verdwenen als in de lucht. Geen spoor van haar werd ooit weer gezien. Haar lot bleef een onopgelost mysterie.

Maar nu had Tarzan de zaak naar den achtergrond van zijn gedachten verwezen, want zijn levendige geest kon zich niet lang bezighouden met een probleem, dat hem niet van nabij betrof en dat in ieder geval onmogelijk opgelost scheen te kunnen worden.

Hij slingerde zich rustig door de boomen, terwijl zijn scherpe zintuigen alles, wat er binnen hun bereik gebeurde, opnamen. Aangezien Sheeta windopwaarts voorbijgekomen was, had hij door de afnemende kracht van het luchtspoor van het groote katdier geweten, dat de afstand tusschen hen voortdurend grooter werd — een bewijs, dat Sheeta hen niet achtervolgde. Van ver weg, ge-

dempt door den afstand, klonk het gebrul van Numa, den leeuw; en dieper in het woud trompette Tantor, de olifant.

De ochtendlucht en de geluiden en geuren van zijn geliefden jungle waren voor den aapmensch iets heel opwekkends. Was hij een wezen uit een andere omgeving geweest, dan zou het misschien gefloten of gezongen of als een cowboy gehoehoed hebben; maar zij, die in den jungle geboren zijn, uiten zich niet op die wijze. Zij onderdrukken hun emoties en zij bewegen zich altijd geruischloos, want op die wijze verlengen zij hun wankel leven.

Nu eens naast hem, dan weer ver boven hem rondspringend, legde de kleine Nkima vele malen den afstand van zijn beschermer af en verknoeide daardoor veel energie, terwijl hij, zich veilig voelend bij zijn weldoener, alle levende wezens, die hij voorbijkwam, beleedigde.

Maar dan zag hij zijn meester stilstaan, de lucht opsnuiven en luisteren, en toen sprong de kleine Nkima stil op zijn grooten, gebronsden schouder.

„Menschen,” zeide Tarzan.

Het kleine aapje snoof de lucht op. „Nkima ruikt niets,” zeide hij.

„Tarzan evenmin,” antwoordde de aapmensch, „maar hij hoort ze. Wat scheelt er toch aan de ooren van den kleinen Nkima? Worden ze oud?”

„Nu hoort Nkima ze. Tarmangani?” vroeg hij.

„Neen,” antwoordde Tarzan. „De Tarmangani maken andere geluiden — Het kraken van leer, het rammelen van een te groote uitrusting. Dit zijn Gomangani; zij bewegen zich zacht.”

„We zullen ze dooden,” zeide Nkima.

De aapmensch glimlachte. „Het is maar goed voor de rust van den jungle, dat je niet de kracht van Bolgani, den gorilla, hebt; maar als je die hadt, zou je misschien niet zoo bloeddorstig zijn.”

„Oef, Bolgani,” hoorde Nkima minachtend. „Hij houdt zich schuil in het kreupelhout en loopt bij het eerste geluid, dat hij hoort, weg.”

De aapmensch sloeg thans naar rechts af en maakte een grooten cirkel door de boomen, tot hij bij een punt kwam, waar Usha, de wind, het luchtspoor van de vreemdelingen naar hem overbrengen kon.

„Gomangani,” zeide hij.

„Veel Gomangani,” riep Nkima opgewonden uit. „Ze zijn

als de bladeren aan de boomen. Laten we weggaan. Zij zullen den kleinen Nkima dooden en hem opeten.”

„Er zijn er niet zoo heel veel,” antwoordde Tarzan, „niet meer dan de vingers aan mijn twee handen, een jachtexpeditie misschien. We zullen er wat dichtër naar toe gaan.”

De zwarten van achteren volgend, legde de aapmensch vlug den afstand tusschen hen af. Het luchtspoor werd nu sterker in zijn neus.

„Het zijn vrienden,” zeide hij. „Het zijn Waziri.”

De twee junglewezens bewogen zich dan zwijgend verder, tot zij een rij zwarte krijgers inhaalden, die zwijgend op het junglepad voortliepen. Dan sprak Tarzan in hun eigen taal tegen hen.

„Muviro,” zeide hij, „wat brengt mijn kinderen zoo ver weg van hun eigen land?”

De zwarten bleven staan en keerden zich om, terwijl zij opkeken in de boomen, waaruit de stem scheen te komen. Zij zagen niets, maar zij herkenden de stem.

„O, Bwana, het is gelukkig, dat u gekomen bent,” zeide Muviro. „Uw kinderen hebben u noodig.”

Tarzan sprong op het pad tusschen hen in. „Is mijn kinderen iets kwaads overkomen?” vroeg hij, terwijl de zwarten zich om hem heen verdrongen.

„Buirra, mijn dochter, is verdwenen,” zeide Muviro. „Zij is alleen naar de rivier gegaan en dat is het laatst, dat ze haar gezien hebben.”

„Misschien heeft Gimla, de krokodil —” begon Tarzan.

„Neen, Gimla is het niet geweest. Er waren andere vrouwen aan de rivier. Buirra is nooit bij de rivier gekomen. We hebben verhalen gehoord, Bwana, die ons met angst voor onze meisjes vervullen. Er is iets boosaardigs, er is iets geheimzinnigs in, Bwana. Wij hebben over de Kavuru gehoord. Misschien zijn zij het; we gaan ze zoeken.”

„Hun land ligt ver weg,” zeide Tarzan. „Ik kom juist van een plek, die, naar men zegt, er dicht bij gelegen moet zijn, maar de menschen daar zijn allemaal lafaards. Hoewel hun meisjes door die menschen al zoo lang gestolen zijn, dat niemand zich herinneren kan, wanneer het begonnen is, durfden ze mij niet te vertellen, waar ik de Kavuru zou kunnen vinden.”

„Muviro zal ze vinden,” zeide de neger koppig. „Buirra was een goede dochter. Zij was niet als andere jongemeisjes. Ik zal degenen, die haar gestolen hebben, vinden en hen dooden.”

„En Tarzan van de Apen zal je helpen,” zeide de aapmensch. „Heb je het spoor van de dieven gevonden?”

„Er is geen spoor,” antwoordde Muviro. „Daarom weten wij, dat het de Kavuru geweest zijn; ze laten geen spoor achter.”

„Velen onder ons denken, dat het demonen zijn,” zeide een andere krijger.

„Menschen of demonen, ik zal ze vinden en doden,” verzekerde Muviro.

„Uit wat ik te weten gekomen ben,” zeide Tarzan, „maak ik op, dat de Bukena het dichtst bij de Kavuru wonen. Zij hebben de meeste jonge meisjes verloren. Dat is de reden, waarom men denkt, dat zij het dichtst bij de Kavuru wonen, maar zij wilden mij niet helpen. Ze zijn bang. Maar toch zullen wij het eerst naar de kraals van de Bukena gaan. Ik kan vlugger trekken, dus zal ik vooruit gaan. In vier dagmarschen, mogelijk drie, als je geen tegenslag hebt, kan je daar zijn. Inmiddels zal Tarzan misschien meer te weten gekomen zijn.”

„Nu de groote Bwana bij mij is, voel ik mij weer gelukkig,” zeide Muviro, „want ik weet, dat Buirra gevonden en aan mij teruggegeven zal worden en dat degenen, die haar gestolen hebben, gestraft zullen worden.”

Tarzan keek op naar den hemel en snoof de lucht op. „Een zware storm komt op, Muviro,” zeide hij. „Hij komt op uit de richting, waar Kudu, de zon, 's avonds naar bed gaat; je zult er regelrecht tegen op moeten trekken en hij zal je ophouden.”

„Maar hij zal ons niet tegenhouden, Bwana.”

„Neen,” antwoordde Tarzan. „Er is meer noodig dan Usha, de wind, en Ara, de bliksem, om de Waziri tegen te houden.”

„Reeds trekt Usha zijn wolkensluier voor het aangezicht van Kudu en verbergt hem voor zijn volk.”

Wolkenflarden joegen langs den hemel; en in de verte — ver naar het Westen — rommelde de donder. De aapmensch bleef met opgeheven hoofd staan en keek naar het indrukwekkende schouwspel van den aanzwellenden storm.

„Het zal zwaar weer worden,” zeide hij peinzend. „Kijk eens, hoe bang de wolken zijn. Als een groote kudde buffels gaan zij op den loop, angstig voor het gebrul van den dondergod, die hen vervolgt.”

De wind geeselde nu de bovenste takken der boomen. De donder kwam dicht bij en nam in kracht toe. Toen de wolken dicht en dikker langs den hemel trokken, viel er een onheilspellende duisternis over den jungle. Bliksemstralen flitsen, de

donder kraakte angstaanjagend en dan plaste de regen neer. Hij kwam neer in zware druppels, die de boomen onder hun gewicht bogen; en over dit alles loeide Usha als een verdwaalde ziel.

De elf mannen gingen op hun hurken zitten, hun schouders gericht tegen den neerplassenden regen, en wachtten tot het geweld van den storm zich wat zou hebben uitgeput.

Een half uur lang zaten zij daar reeds en nog woedde de storm met onverminderde kracht. Plotseling spitste de aapmensch aandachtig zijn ooren en een oogenblik later sloegen verscheidene negers hun oogen op naar den hemel.

„Wat is dat, Bwana?” vroeg een hunner angstig. „Wat is dat in de lucht, dat zoo jammert en kreunt?”

„Het lijkt heel veel op een vliegmaschine,” antwoordde Tarzan, „maar wat een vliegmaschine hier zou moeten doen, kan ik niet begrijpen.”

HOOFDSTUK III.

Zonder gas.

Prins Alexis stak zijn hoofd in de bestuurderscabine. Zijn gelaat, groenachtig bleek, weerspiegelde vrees, zoo geen paniek. „Verkeeren wij in gevaar, Brown?” riep hij boven het lawaai van den uitlaat en den propeller uit. „Denk je, dat je er ons uit kan krijgen?”

„Houd in 's hemelsnaam uw mond,” snauwde de bestuurder. „Heb ik al geen moeite genoeg, zonder dat u mij iedere vijf minuten de dwaaste vragen stelt?”

De man op de plaats naast den bestuurder keek heel verontwaardigd. „Stil,” waarschuwde hij. „Je moet niet op een dergelijke manier tegen Zijne Hoogheid spreken, man. Dat is heel oneerbiedig.”

„Onzin,” bitste Brown.

De prins waggelde terug naar zijn plaats in de cabine. Het gelukte hem bijna daar te komen, toen een windvlaag de machine deed schudden en hem zijn evenwicht deed verliezen, zoodat hij heel boos met een smak op zijn plaats terecht kwam.

„Maak je reddingsgordel vast,” waarschuwde de prinses. „We kunnen ieder oogenblik omslaan. Heb je ooit zooiets vreeselijk ruws gezien? Ik wou, dat we nooit gegaan waren.”

„En ik ook,” bromde Alexis. „In de eerste plaats wilde ik niet meegaan; en als ik ooit weer met mijn voeten op den grond kom, is het eerste, wat ik doen zal, dien onbeschaamden kinkel een kogel door zijn hoofd jagen.”

„Ik geloof, dat wij onder de gegeven omstandigheden heusch alle onhebbelijkheden van dien man over het hoofd moeten zien,” zeide Jane. „Hij heeft de geheele verantwoordelijkheid. Zijn zenuwen moeten nu vreeselijk gespannen zijn, en afgezien van al het andere, geloof ik, dat je zult moeten toegeven, dat hij zich tot dusver als een schitterend piloot heeft laten leeren kennen.”

„Annette, mijn vlugzout,” riep prinses Sborov met een zwakke stem. „Ik voel, dat ik flauw zal vallen.”

„Sapristi, wat een tocht!” riep Sborov uit. „Zonder u, mijn waarde dame, zou ik krankzinnig worden. U schijnt de eenige in het geheele gezelschap te zijn, die het hoofd bij elkaar houdt. Bent u niet bang?”

„Ja, natuurlijk ben ik bang. We vliegen nu bijna al een eeuwigheid in dezen storm rond, maar je daar opgewonden over maken brengt ons niets verder.”

„Maar hoe is het mogelijk, dat iemand niet opgewonden is?”

„Kijk maar eens naar Tibbs,” zeide Jane. „Hij is het niet. Hij is zoo koelbloedig als een —”

„Bah!” riep Sborov uit. „Tibbs is geen mensch. Ik houd niet van die Engelsche kamerdiens — ze hebben geen hart, geen gevoel.”

„Heusch, liefste,” verzekerde de prinses, „hij is een onberispelijke, een echte kamerdiens.”

Een felle bliksemstraal flitste door de wolken, die hen omringden. Donder rommelde en knetterde. Het vliegtuig sloeg op een vleugel over en schoot plotseling naar beneden. Annette gilte; prinses Sborov viel in zwijm. De machine draaide eenmaal om haar as om, voor Brown haar weer recht kon krijgen.

Prinses Sborov was in haar stoel neergeslagen. Haar vlugzout was op den grond gevallen. Haar hoed hing over haar eene oog, haar haar was geheel in de war. Alexis deed geen enkele poging om haar te hulp te komen.

„Je moest maar even de prinses helpen, Annette,” zeide Jane. „Ik geloof, dat het hoog noodig is.”

Er volgde geen antwoord. Jane keerde zich om, om te zien waarom het meisje niet geantwoord had. Annette was in zwijm gevallen.

Jane schudde haar hoofd. „Tibbs,” riep zij, „kom hier en zorg

voor de prinses en Annette. Ik ga intusschen wel bij Brown zitten." Onhandig kwam Tibbs de cabine binnen en Jane nam naast den bestuurder plaats.

„Die laatste was al heel erg," zeide zij. „Ik dacht heusch, dat wij er door waren. Je hebt je machine op een bewonderenswaardige wijze in je macht, Brown."

„Dank u voor het compliment. Het zou heel wat makkelijker zijn, indien ze allemaal zooals u waren. De anderen maken me maar zenuwachtig. Ofschoon Tibbs niet zoo kwaad is. Hij is, geloof ik, te dom om bang te zijn."

„Heb je inderdaad groote moeite met de machine?" vroeg zij.

„Ja. Ik heb het aan de anderen niet willen vertellen. Ze zouden krankzinnig geworden zijn. We hebben veel te veel belasting. Ik heb dat aan de oude dame gezegd voor we vertrokken, maar zij stond erop alles mee te nemen behalve den gootsteen, en nu kan ik niet hoog genoeg komen. Dat is de reden, waarom ik niet boven den storm uit kan en hier in het donker moet rondploeteren, zonder dat ik een flauw idee heb, waar we zijn of welken kant we op gaan; en er zijn bergen in Afrika, Miss, sommige leelijk hooge bergen."

„Ja, dat weet ik. Maar je moet toch wel eenigszins weten, waar we zijn; je hebt een kompas en je kent je snelheid."

„Ja, ik had een kompas en ik weet mijn snelheid; maar er is nog iets anders, dat de anderen beter niet weten. Het kompas is defect geraakt."

„Je bedoelt —?"

„Ik bedoel, dat wij in deze erwtensoepe zonder een kompas blindvliegen."

„Dat is niet zoo mooi, wel, Brown?"

„Ik zou zeggen van niet."

„Wat moeten we nu doen?"

„Als we bij de bagage-afdeeling konden komen, zouden we er den heelen rommel uit kunnen werpen. Maar dat kunnen we niet en daarmee is het afgelopen."

„En in dien tusschentijd kunnen we ieder oogenblik tegen een berg te pletter slaan, niet?"

„Ja, Miss, of zonder gas raken en verplicht zijn te dalen, wat waarschijnlijk even erg zijn zal als tegen een berg aanvliegen."

„Is er geen andere uitweg?" vroeg zij. Haar stem klonk kalm, haar blik was onverschrokken.

„Nu, ik heb een klein plannetje, dat ik wel zou willen uitvoeren," zeide hij, terwijl hij haar met een grijnslach aankeek.

„En wat is dat, Brown?”

„We kunnen niet bij dien rommel komen, om dien overboord te gooien; maar de prins moet ongeveer honderd vijftig pond wegen. Dat zou wel een klein beetje helpen.”

Jane keek een anderen kant uit om een glimlach te verbergen, maar blijkbaar zag hij dien toch.

„Ik dacht wel, dat u het een goed idee zoudt vinden,” zeide hij.

„We moesten over dergelijke dingen geen grappen maken, Brown,” zeide zij verwijtend.

„Daar kunnen we nu eenmaal niets aan doen. We hebben beiden dat Amerikaansche gevoel voor humor.”

„Raakt de benzine werkelijk op, Brown?” vroeg zij.

„Kijk maar,” antwoordde hij, terwijl hij naar den meter op het dashboard wees. „We hebben hoogstens nog voor één uur.”

„En geen valschermen.”

„Geen enkel valscherm. In een machine met een cabine worden die meestal niet meegenomen.”

Zij schudde haar hoofd. „Het ziet er leelijk uit, niet? Maar het is beter aan de anderen niet te zeggen, hoe erg het in werkelijkheid is. Ze kunnen toch niets doen, om zich te helpen.”

„Absoluut niets,” zeide hij met een wrangen glimlach, „tenzij ze willen bidden.”

„Ik geloof, dat zij dat al gedaan hebben. En wat ben je nu van plan te doen — gewoon maar wat rondvliegen tot de benzine op is?”

„Nee, natuurlijk niet. Als ik binnen een half uur geen gat in de wolken vind, zal ik dalen en probeeren onder de bui te komen. Dat zal niet zoo heel moeilijk zijn, als we niet boven de bergen vliegen. Dat is het eenige, waar ik bang voor ben. Dan zal ik misschien een plek vinden, waar ik de machine aan den grond kan zetten, maar ik hoop op een gat. Ik zou graag eerst naar beneden kijken.”

„Jane! Jane!” klonk het jammerlijk uit de cabine. „Liefste, waar zijn we? Ik bedoel, zijn we allemaal dood?”

Jane keek om. Tibbs had het verloren vlugzout teruggevonden en de prinses met succes de eerste hulp verleend. Annette was bijgekomen en snikte hysterisch. De prins zat er met een aschgrauw gelaat bij; zweetdruppels stonden op zijn voorhoofd. Hij was blijkbaar doodsbenuwd. Hij ving Jane's blik op.

„Is er nog hoop?” vroeg hij. „Heeft Brown iets gezegd?”

„Het zal allemaal in orde komen, als hij een gat in de wolken vinden kan,” antwoordde zij. „Daar zoekt hij nu naar.”

„Als wij een fatsoenlijken bestuurder gehad hadden, zouden wij nooit in die bui terecht gekomen zijn,” bromde de prins. „Je hadt, zoals ik je reeds gezegd heb, Kitty, een goeden Franschen piloot in dienst moeten nemen. Die Amerikanen weten niets van vliegen af; en bovendien weet je ook van dien heelen Brown niets af.”

„Hij heeft zeker nooit gehoord van de gebroeders Wright of Lindbergh,” bromde Brown.

„Let niet op wat hij zegt,” zeide Jane. „We zijn allemaal erg zenuwachtig en niet heelemaal verantwoordelijk voor wat we doen of zeggen.”

„U schijnt er u niet veel van aan te trekken, Miss,” zeide Brown.

„We zijn nu eenmaal als we zijn, en daar kunnen we ook niets aan doen. Omdat het mij gelukt het niet te laten merken, beteekent dat toch niet, dat ik niet doodsbang ben.”

„U bent een flinke vrouw,” zeide Brown. „U hebt lef en daarom wil ik u wel zeggen, dat ik mij heelemaal niet als een schoolmeisje voel, dat naar haar eersten pic-nic gaat. Ik kan heel wat dingen bedenken, die ik liever zou doen, dan in het midden van Afrika te pletter te vallen.”

„Wat heeft hij gezegd,” vroeg Sborov. „Zullen we te pletter vallen? Kijk nu eens, waarin je mij gebracht hebt, oude gek,” riep hij boos, terwijl hij zich tot zijn vrouw wendde. „Jij en je verjonging en je eeuwige jeugd. Saprستي!”

Prinses Sborov hijgde. „Maar Alexis!” riep ze uit. Dan barstte zij in tranen uit.

„Waarom ben ik ooit hierheen gegaan?” jammerde Annette. „Ik wilde heelemaal niet meegaan. Ik ben bang. Ik wil niet sterven. O, mon Dieu, sta me bij! Red mij!”

„Hier, madam, ruik nog maar eens,” zeide Tibbs.

„Aardig gezelschap,” merkte Brown op. „Misschien denken ze wel, dat ik het prettig vind.”

„In groot gevaar denken we het meest aan onszelf,” zeide Jane.

„Dat geloof ik ook. Ik denk nu zeker het meest aan mezelf, maar ik denk ook aan u en Annette en Tibbs. U verdient het gered te worden. Maar wat die twee anderen betreft, die zou ik graag overboord kieperen; maar ik geloof, dat ik ergens gelezen heb, dat daar een wet tegen uitgevaardigd is.”

„Ja, dat geloof ik,” glimlachte Jane. „Maar heusch, Brown, ik heb zoo'n idee, dat je er ons doorheen zult helpen.”

„Dat is nu de eerste aanmoediging, die ik gehad heb,” ant-

woordde hij. „En ik zal zeker probeeren ons uit de bui te krijgen. Dat hangt er alleen van af wat er onder die bui is. Als er een klein gaatje is, zullen we een kans hebben; en daar hoop ik op.”

„Ik bid er om.”

„Ik zal nu een beetje zakken, Miss. Ik zal haar heel langzaam laten dalen.”

„Met een vaart van 150 mijl per uur?”

„Zoo gauw zullen we geen hoogte verliezen.”

De machine daalde een honderd voet en helde daarbij sterk over. De gillen van prinses Sborov en Annette vermengden zich met de vloeken van Alexis.

Jane hijgde. „Nu, we zijn dit keer vrij snel gedaald,” zeide zij.

„Maar wanneer zij zoo snel daalt, kan je er zeker van zijn, dat je niet op den grond zit. De lucht moet ergens ruimte hebben om heen te gaan.”

Enkele minuten bleef het tweetal zwijgend zitten. Dan riep Jane plotseling uit. „Kijk, Brown, boomen! We zijn eronder.”

„Ja,” zeide hij, „en met 500 voet in reserve, maar —”

Ze keek hem vragend aan. „We zijn er toch niet heel veel beter aan toe, wel? Hoeveel gas heb je nog?”

„O, misschien nog voor vijftien of twintig minuten en ik wil u wel zeggen — enfin, het ziet er niet zoo schitterend uit.”

„Niets dan bosch,” zeide zij. „Er is nergens een plek om te landen.”

„Misschien vinden we nog wel wat en het behoeft heusch zoo groot niet te zijn als Croydon.”

„En als je geen open plek vindt?”

Hij haalde zijn schouders op. „Dan zullen we de machine in de boomtoppen moeten neerzetten,” zeide hij. „De kans is vrij groot, dat we niet allemaal gedood zullen worden, Miss.” Hij keerde zich om en keek de cabine in. „Tibbs, ga zitten en maak je reddingsgordel vast. Houdt jullie dassen en kussens voor je gezicht. Over een paar minuten zal ik een noodlanding doen. Ik zal wel zeggen wanneer. Als je je gezicht goed beschermt, zal je misschien heelemaal niet gewond worden.”

Niemand antwoordde. De prinses kreunde en Annette snikte.

„Er staat een vreeselijke wind, niet?” zeide Jane. „Kijk die kruinen van de boomen eens buigen.”

„Ja,” zeide hij, „en in een zekeren zin zal ons dat misschien helpen. De wind zal onze snelheid op den grond heel wat verminderen; en als ik de staartremschoen in die boomen kan haken, dan kunnen wij daarop vrij makkelijk landen en er in blijven hangen.”

„Weet je, dat die boomtoppen misschien een paar honderd voet boven den grond kunnen zijn, of zelfs meer?”

„Ja, dat kan zeker, maar ik geloof niet, dat wij er doorheen zullen slaan; ze lijken mij te dicht. En als ik de machine zacht neer kan zetten, zullen de vleugels haar stevig vasthouden. Ik geloof, dat wij een kansje hebben.”

De machine bleef gedurende eenige minuten op enkele honderden voeten boven de boomtoppen scheren. Er was geen spoor van een open plek in die woest jagende golven van groen te zien.

„We hebben nu geen gas meer, Miss,” zeide Brown en werktuigelijk sloot hij af. Dan wendde hij zich weer tot de cabine. „Houdt alles goed vast,” zeide hij. „Ik zal de machine nu neerzetten.”

HOOFDSTUK IV.

In de kraal van Udalo.

De machine daalde in de richting van de woelende zee van groen gebladerte daaronder. Verblindende regenvlagen sloegen tegen de ramen van de cabine. Fel bliksemlicht doorflitste de duisternis onder de donkere dreigende wolken. Donder knetterde. Recht tegen den storm in liet Brown de machine dalen. De kracht van den wind hield het vliegtuig in evenwicht, tot het boven de boomtoppen scheen te zweven; en toen het er in neerkwam, liet hij den staart scherp dalen. Een gekraak van splinterend hout, het scheuren van weefsels en dan stak de machine haar neus in de zwaaiende, zwiepende takken. En boven het geloei van den storm en het kraken van de machine uit klonken de gillen en vloeken van de angstige passagiers in de cabine.

Dan gedurende een vreeselijk oogenblik stilte.

Brown wendde zich tot het jongemeisje naast zich. „Bent u gewond, Miss?” vroeg hij.

„Dat geloof ik niet, alleen versuft. Het was vreeselijk, niet?”

Hij keerde zich dan om en keek in de cabine. De vier passagiers hingen in verschillende stadia van bezwijming in hun reddingsgordels. „Alles in orde daar achter?” vroeg hij. „Hoe staat het met jou, Annette?” Er klonk een toon van grootere bezorgdheid in Brown's stem.

„O, mon Dieu!” kreunde het Fransche meisje. „Ik ben al dood.” Prinses Sborov jammerde. „O, hoe vreeselijk! Waarom doet niemand iets voor mij? Waarom helpt niemand mij? Annette! Alexis! Waar zijn jullie? Ik sterf. Waar is mijn vlugzout?”

„Het zou je verdiende loon zijn,” bromde Alexis, „omdat je mij in zoo'n krankzinnig avontuur meegesleept hebt. Het is een wonder, dat we niet allemaal gedood zijn. Als we een Franschen piloot gehad hadden, zou dit nooit gebeurd zijn.”

„Wees toch niet zoo idioot,” bitste Jane. „Brown heeft de machine schitterend bestuurd.”

Alexis wendde zich tot Tibbs. „Waarom doe je niets, idioot? Jullie Engelschen en Amerikanen zijn allemaal precies eender — dom, stom. Ik had een Franschen kamerdienaar willen meenemen.”

„Ja, sir, het spijt me heel erg, dat u dat niet gedaan hebt,” zeide Tibbs.

„Houd je mond en doe iets.”

„Wat moet ik doen, sir?”

„Sapristi! Hoe moet ik dat weten? Maar doe iets.”

„Pardon, sir, maar ik ben geen berggeit en ook geen aap. Als ik dezen gordel losmaak, zal ik eenvoudig op uw hoofd terecht komen.”

„Wacht even,” riep Jane. „Ik zal zien, wat er gedaan kan worden.” En ze maakte haar gordel los en klom de cabine in.

De machine was onder een hoek van 45 graden met den neus naar beneden tot stilstand gekomen, maar Jane klom zonder veel moeite de cabine in. Brown volgde haar op de hielen. Zij ging het eerst naar prinses Sborov.

„Ben je heusch ernstig gewond, Kitty?” vroeg zij.

„Ik ben in tweeën gescheurd; ik weet, dat al mijn ribben gebroken zijn.”

„Jij hebt ons hierin gebracht, Brown,” snauwde Alexis. „Breng ons nu eruit ook.”

„Luister nu eens goed,” zeide de Amerikaan. „Het zou misschien voor jou beter wezen erin dan eruit te zijn, want wanneer wij op den grond komen, ben ik geen piloot meer. Ik draag dan geen verantwoordelijkheid meer en ik zal dan je brutaliteit niet langer dulden.”

„Heb je dat gehoord, Kitty?” vroeg Alexis. „Laat jij maar toe, dat een bediende zoo tegen me praat? Als jij hem niet ontslaat, zal ik het doen.”

„Laat me nou niet lachen. Jij hebt me niet in dienst genomen, kereltje; en je zal me geen kogel door het hoofd jagen.”

„Wees niet zoo onbeschaamd, kerel,” riep Alexis met een trillende stem. „Je vergeet, wie ik ben.”

„Nee, ik vergeet niet, wie je bent; je bent niets. In het land, waar jij vandaan komt, zijn de helft van de taxichauffeurs prinses.”

„Kom, kom,” zeide Jane. „Scheidt uit met dat ruziemaken. We moeten eerst kijken of iemand werkelijk gewond is.”

„Laat me hier uit,” jammerde prinses Sborov. „Ik kan het niet langer uithouden.”

„Het zou dwaas zijn nu te probeeren er uit te komen,” zeide Jane. „Hoor dien storm eens. We zullen hier in de machine veel veiliger zijn, zoolang de storm duurt.”

„O, we zullen van hier nooit beneden komen. We zitten boven in de toppen van de boomen,” jammerde Annette.

„Maak je maar niet ongerust, zusje,” zeide Brown geruststellend. „We zullen wel een manier vinden om, wanneer de storm bedaart, beneden te komen. De machine zit als in een schroef; ze zal niet verder vallen en dus kunnen we, zooals Lady Greystoke zegt, kalm wachten tot de regen en de storm ophouden.”

Tibbs tuurde door het raampje naast hem naar boven. „Het lijkt er niet veel op dat het opklaart, als ik zoo vrij mag zijn dat te zeggen,” merkte hij op.

„Die tropische stormen eindigen dikwijls even plotseling als ze beginnen,” zeide Jane. „Binnen een half uur is alles misschien voorbij en schijnt de zon weer. Ik heb dat wel honderdmaal meegemaakt.”

„O, de regen zal nooit ophouden, ik weet het zeker,” jammerde de prinses. „En als dat het geval is, dan weet ik niet, hoe wij ooit beneden moeten komen. Het is ontzettend. Ik wou, dat ik hier nooit heen gegaan was.”

„Met al dat gejammer komen we niets verder,” zeide Jane. „Het eenige, wat wij doen moeten, is probeeren het ons zoo gemakkelijk mogelijk te maken, tot de storm bedaart en wij beneden kunnen komen. Brown, haal even een paar van die kussens en leg die op den grond voor den stoel van de prinses. Dan zullen we haar gordel los maken en kan zij zich omdraaien en met haar rug tegen de cabine van den bestuurder op den grond gaan zitten.”

„Laat ik u helpen, Milady,” zeide Tibbs, terwijl hij zijn gordel losmaakte en naar voren gleed.

„En de anderen moeten maar hetzelfde doen,” zeide Brown. „Maak je gordels los en ga met je rug tegen de cabine van den piloot op den grond zitten.”

Met eenige moeite en veel gesnik van haar kant werd prinses Sborov eindelijk in een makkelijker houding gezet; en de anderen, den raad van Brown opvolgend, maakten het zich ook zoo makkelijk mogelijk, om — hetzij lang, hetzij kort — te wachten, tot de storm zou bedaren.

Tarzan en de Waziri zaten in het beetje luwte, dat zij vinden konden, op hun hurken te wachten tot de storm zou gaan liggen; want in zijn hevige woede was het een kracht, waartegen het dwaas zou zijn den strijd aan te binden, als het niet hoogst noodig was.

Een tijdlang had Tarzan het geronk van den motor van de machine zelfs boven den storm uit gehoord. Het was voor hem duidelijk geweest, dat de machine cirkelde, en dan was het lawaai geleidelijk verminderd, om ten slotte geheel op te houden.

„Bwana,” zeide Muviro, „waren er mannen boven den storm?”

„Ja, minstens een,” antwoordde de aapmensch. „Erboven of erin. In ieder geval zou ik niet graag in zijn plaats zijn. Het woud strekt zich in alle richtingen vele dagmarschen uit. Als hij naar een plek zocht om te landen, dan zou ik niet weten, waar hij die moest vinden.”

„Het is veel beter op den grond te zijn,” zeide Muviro. „Ik geloof niet, dat het de bedoeling der goden geweest is, dat de menschen als vogels zouden vliegen. Was dat wel het geval geweest, dan zouden zij hun vleugels gegeven hebben.”

De kleine Nkima vlijde zich dicht tegen zijn meester aan. Hij was doornat en koud en voelde zich ellendig. De wereld leek Nkima heel donker toe en er was geen toekomst. Hij was er heel zeker van, dat het altijd donker zou blijven, maar hij berustte niet in zijn lot. Hij voelde zich alleen maar te ellendig en ongelukkig om te klagen. Maar dan begon het lichter te worden. De wind huilde niet meer zoo sterk, de zon brak door de wolken en de geteisterde jungle kwam weer tot leven.

De aapmensch stond op en rekte zich als een groote leeuw uit. „Ik zal nu naar Ukena gaan,” zeide hij „en met de Bukena praten. Ditmaal zullen ze mij misschien zeggen waar de Kavuru wonen.”

„Er bestaan manieren om ze te laten praten,” zeide Muviro.

„Ja,” zeide Tarzan, „er bestaan manieren.”

„En wij zullen u naar Ukena volgen.”

„Als je me daar niet vindt, dan weet je, dat ik op zoek ben naar de Kavuru en Buiru. Als ik jullie nodig heb, zal ik Nkima terugsturen, om jullie bij mij te brengen.”

Zonder verdere woorden of verder afscheid slingerde Tarzan zich in de druipende boomen en verdween in westelijke richting.

Vreemde verhalen waren van de Bukena gekomen en waren geleidelijk door een honderdtal stammen tot Uziri, het land der Waziri, doorgedrongen. Het waren verhalen over de Kavuru, verhalen over een woest, mysterieus volk, dat niemand zag, of, wanneer hij het gezien had, niet bleef leven, om er verder over te vertellen. Het waren demonen met horens en staarten. Of volgens andere lezingen was het een ras van mensen zonder hoofden. Maar de meest gangbare lezing was, dat het een volk van woeste blanken was, die tot barbarisme vervallen waren en in hun verscholen land naakt rondliepen. Volgens het eene verhaal waren het allemaal vrouwen, volgens het andere allemaal mannen. Maar Tarzan trok zich slechts heel weinig aan van dingen, die hij hoorde; alleen de dingen, die hij met zijn eigen oogen gezien had, hadden voor hem beteekenis.

Hij wist, dat vele stammen vrouwen stalen, maar dikwijls werden die vrouwen weer teruggezien. Doch de vrouwen, die de Kavuru stalen, zag men nooit meer terug, en dus wilde hij wel toegeven, dat er in een verwijderde streek de een of andere stam woonde, die er zijn speciaal werk van maakte jonge meisjes te stelen. Maar vele van de andere verhalen, die hij hoorde, geloofde hij niet.

Daar was bijvoorbeeld de fabel van het lange leven en de eeuwige jeugd van de Kavuru. Dat was iets, wat Tarzan niet geloofde, ofschoon hij wist, dat er in het binnenland van het Donkere Werelddeel vreemde en ongelooflijke dingen gebeurden.

Het was, zelfs voor Tarzan, een lange tocht naar het land van de Bukena. Het woud was drassig en doornat; de jungle dampte. Maar van dergelijke dingen en van het daarmee gepaard gaande ongemak trok de aapmensch zich maar heel weinig aan. Vanaf zijn geboorte was hij gewend geraakt aan ongemak, want de jungle is nu eenmaal geen plek, die gemakken aanbiedt. Koude, hitte, gevaar waren voor hem even natuurlijk als warmte en gemak en veiligheid voor u. Zelfs in zijn jeugd had hij nooit gejammerd, omdat hij het moeilijk had, had er zelfs niet over geklaagd. Als hij de omstandigheden verbeteren kon, deed hij het; als hij het niet kon, negeerde hij ze.

Vlak voor het vallen van de duisternis doodde Tarzan een hert; het versche vleesch verwarmde hem en gaf hem nieuwe kracht, maar dien nacht sliep hij koud en ongemakkelijk in het vochtige, drassige woud.

Voor het aanbreken van den dag was hij weer op de been en at nog een stuk van zijn prooi. Dan zette hij vlug zijn tocht voort, tot het roode bloed warm door zijn aderen stroomde en hem weer een behaaglijk gevoel gaf.

Maar Nkima voelde zich doodongelukkig. Hij had naar huis willen gaan en nu ging hij terug naar een vreemd land, waar hij niet van hield. Hij raasde en tierde heel wat; maar toen de zon opkwam en hem verwarmde, voelde hij zich wat beter en slingerde hij zich door de boomen, terwijl hij naar dieren zocht, die hij zou kunnen uitschelden.

Op den ochtend van den derden dag kwam Tarzan bij de kraal van Udalo, het opperhoofd van de Bukena.

Het zien van den grooten gebronsden blanke met het kleine aapje op zijn schouder, die door de poort het dorpje instapte, bracht dadelijk een troep kakelende negers om hem heen. Hij was geen vreemdeling voor hen, want hij was kortgeleden hier geweest, en dus waren ze niet bang voor hem. Zij hadden echter wel ontzag voor hem, want verhalen over den machtigen aapmenschen waren zelfs tot hen doorgedrongen, ondanks den grooten afstand, die Ukena van het land der Waziri scheidde.

Zonder meer aandacht aan hen te schenken dan hij aan een troep gnoes geschonken zou hebben, liep Tarzan regelrecht naar de hut van Udalo, het opperhoofd, waar hij den ouden man in de schaduw van een boom met de ouderen van den stam in gesprek vond.

Udalo had den aapmenschen door de dorpsstraat zien naderen. Hij scheen het niet zoo bijzonder prettig te vinden hem te zien.

„Wij dachten, dat de groote Bwana weggegaan was en dat hij niet meer zou terugkomen,” zeide het opperhoofd, „maar nu is hij terug. Waarom?”

„Hij is gekomen, om met Udalo te praten.”

„Hij heeft al eerder met Udalo gepraat. Udalo heeft hem alles, wat hij weet, verteld.”

„Ditmaal zal Udalo hem meer vertellen. Hij zal hem vertellen, waar het land der Kavuru ligt.”

De oude man werd zenuwachtig. „Udalo weet het niet.”

„Udalo spreekt geen waarheid. Hij heeft hier zijn heele leven gewoond. De jonge meisjes van zijn stam zijn door de Kavuru

gestolen. Iedereen weet dat. Udalo is niet zoo'n dwaas, dat hij niet weet, waar die jongemeisjes heen gebracht worden. Hij is bang voor wat de Kavuru hem zullen doen, als hij de menschen bij hun kraal brengt. Maar hij behoeft niet bang te zijn; de Kavuru behoeven niet te weten, hoe Tarzan ze vindt."

"Waarom wil je naar de kraal van de Kavuru gaan? Het zijn slechte menschen."

"Dat zal ik je zeggen. Buiru, de dochter van Muviro, het erfopperhoofd van de Waziri, is verdwenen. Muviro denkt, dat de Kavuru haar gestolen hebben; dat is de reden, waarom Tarzan, die het oorlogsopperhoofd van de Waziri is, de kraal van de Kavuru moet vinden."

"Ik weet niet, waar die is," hield Udalo koppig vol.

Terwijl zij praatten, waren uit alle deelen van het dorp krijgers naderbij gekomen, zoodat Tarzan en het opperhoofd nu door dreigende, zwijgende speermenschen omgeven waren.

Udalo scheen heelemaal niet op zijn gemak te zijn; zijn oogen keken rusteloos naar alle kanten. De geheele atmosfeer leek geladen met achterdocht en gevaar. Zelfs de kleine Nkima voelde dat: hij beefde en klemde zich dicht tegen Tarzan aan.

"Wat beteekent dit, Udalo?" vroeg de aapmensch, terwijl hij met een hoofdknik naar de krijgers wees. "Ik ben in vrede gekomen, om als een broeder met je te praten."

Udalo schraapte zenuwachtig zijn keel. "Sedert je hier was en weer weggegaan bent, is er hier veel gepraat. Onze menschen hebben teruggedacht aan de verhalen, die zij over de Kavuru gehoord hadden. Er wordt gezegd, dat het blanken zijn, die naakt rondloopen, net als jij. We weten niets over je; je bent een vreemdeling. Velen van mijn volk denken, dat je een Kavuru bent, dat je gekomen bent om te spionneeren en de jonge meisjes uit te kiezen, die je van ons wilt stelen."

"Dat is dwaze praat, Udalo," zeide Tarzan.

"Mijn volk gelooft niet, dat het dwaze praat is," bromde het opperhoofd. "Je bent een keer te dikwijls naar de kraal van Udalo gekomen." Hij stond langzaam op. "Je zult geen jonge meisjes van ons meer stelen." En met die woorden klapte hij hard in zijn handen en onmiddellijk sprongen de krijgers, die hem omringden, op den aapmensch af.

HOOFDSTUK V.

„De leeuw komt!”

„Ik kan het niet langer uithouden,” zeide de prinses. „Ik bedoel, dat deze krampachtige houding mij doodt, en het is koud hier; ik ben bijna bevroren.”

„Welk recht heb jij te jammeren?” bromde Alexis. „Jij hebt ons in deze ellende gebracht, jij en je aviateur.” Dit laatste woord beet hij er minachtend uit.

„Luister eens, prins,” zeide Jane, „u en wij allen kunnen Brown's koelbloedigheid en handigheid dankbaar zijn voor het feit, dat wij nog leven en nog niet gewond zijn. Het is weinig minder dan een wonder, dat geen van ons een kwetsuur gekregen heeft. Ik wil met volle vrijmoedigheid zeggen, dat er op de duizend piloten geen enkele is, die deze machine zoo zou kunnen neerzetten als hij het gedaan heeft.”

„Pardon,” zeide Tibbs, „het regent niet meer, als ik zoo vrij mag zijn dat te zeggen.”

„En daar is de zon,” riep Annette opgewonden uit.

Jane liep naar het deurtje, deed het open en keek naar beneden. „We zijn maar vijftig voet van den grond af,” zeide zij, „maar het zal ons misschien eenige moeite kosten naar beneden te komen — dat wil zeggen, sommigen van ons.”

„Wat ter wereld doe je daar toch, liefste?” vroeg de prinses, toen Jane haar schoenen en kousen begon uit te trekken.

„Ik ga even rondkijken. Ik wil probeeren of ik bij de bagageafdeeling kan komen. We zullen wel iets van hetgeen daar in is noodig hebben. Ik ben bang, dat we het op den grond heel oncomfortabel zullen vinden; hier is het misschien koud, maar daar beneden zal het koud en vochtig tegelijk zijn.”

„We zouden een vuurtje kunnen aanleggen, madam, als ik zoo vrij mag zijn dat te zeggen,” merkte Tibbs op.

„Alles is nogal nat en drassig, maar misschien lukt het ons wel. Het is jammer, dat we geen benzine meer over hebben. Dat zou ons een heeleboel helpen.”

„Er zal nog wel iets op den bodem van de tank zijn,” zeide Brown.

„Maar waarom trek je je schoenen en kousen uit?” vroeg de prinses.

„Het is de eenige veilige manier, om in boomen rond te klauteren, Kitty.”

„Maar liefste, — ik bedoel — je bent toch niet van plan in dien boom te gaan rondklauteren?”

„Juist wel, en dat zal jij ook moeten doen, als je van hier beneden wilt komen.”

„Maar lieve hemel, dat zou ik niet kunnen. Ik zou het positief niet kunnen.”

„Wij zullen je helpen, wanneer het zoover is, en zorgen, dat je niet valt; en terwijl ik rondkijk, Brown, zou ik graag willen, dat jij en Tibbs alle veiligheidsgordels samenbindt tot een langen riem. Die zal misschien noodig zijn om de prinses op den grond te laten zakken, terwijl een riem bovendien goed te pas zal komen, om de bagage veilig beneden te krijgen.”

„U kunt mij beter laten gaan rondkijken, Miss,” zeide Brown. „U zoudt kunnen vallen.”

Jane glimlachte. „Ik ben het gewoon, Brown,” zeide zij. „Jij zoudt waarschijnlijk in grooter gevaar verkeeren dan ik.” En dan stapte zij op den verbogen vleugel en sprong luchtigjes op den dichtstbijzijnden tak.

„Groote goden, kijk uit, Miss, u zult vallen!” schreeuwde Brown.

„Wees voorzichtig, madam! U zult u dooden.” Tibbs liet bijna ontroering blijken.

„Lieveling, kom terug,” jammerde de prinses.

Annette gilte het uit en sloeg haar handen voor haar oogen.

„Lieve dame, kom terug! Kom om mijnrentwil terug!” smeekte Alexis.

Maar Jane lette niet op hen, terwijl zij twee korte stappen op den tak deed, die haar binnen het bereik van de bagageafdeeling bracht. Deze was niet gesloten en zij maakte vlug het deurtje open.

„Lieve hemel!” riep zij uit. „Wat een chaos. Een gebroken tak is er midden doorheen geramd. Gelukkig voor ons, dat hij niet tot in de cabine doorgedrongen is.”

„Is alles geruïneerd?” vroeg Alexis.

„Nee, dat niet, maar sommige dingen zullen wel beschadigd zijn, hoewel ik geloof, dat we bijna alles kunnen redden; en een van de eerste dingen, die ik wil redden, is een *short*. Rokken zijn altijd al lastig genoeg, maar boven in een boom zijn ze een ramp. Wat een bof! Hier vlak vooraan staat mijn koffer. Ik zal niet lang wegblijven, en nadat ik me verkleed heb, zal ik misschien in staat zijn iets te doen.”

Zij maakte haar koffer open en haalde er twee of drie klee-

dingstukken uit. Dan slingerde zij luchtigjes naar een lageren tak en verdween onder de machine uit hun gezicht.

„Lieve hemel,” riep Brown vol bewondering uit, „zij voelt zich in de boomen even goed thuis als een aap. Ik heb nog nooit zoo iets gezien.”

Alexis klauterde naar een punt, vanwaar hij uit het deurtje kijken kon. Brown en Tibbs maakten de reddingsgordels los en bonden ze aan elkaar.

Alexis keek naar beneden en huiverde. „Het moet wel honderd voet naar den grond zijn,” zeide hij. „Ik begrijp niet, hoe wij ooit beneden moeten komen; en die takken zijn nat en glibberig.”

„Trek je schoenen en je kousen uit, net als zij gedaan heeft,” raadde Brown aan.

„Ik ben geen aap.”

„Niet?”

„Als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen, sir, we zouden den riem om u kunnen vastbinden en u laten zakken.”

„Die zal zeker duizend pond dragen,” zeide Brown. „En jou zal hij zeker houden, maar het zal beter voor je zijn je titel achter te laten; dat is het zwaarste gedeelte van je.”

„Ik heb nu genoeg van je onbeschaamdheid, kerel,” snauwde Alexis. „Nog één dergelijk woord en ik zal — ik zal —”

„Wat zal je?” vroeg Brown. „Jij — en wie nog meer?”

„Ik wou, dat jullie ophielden met ruziemaken,” zeide de prinses. „Zijn zonder dat de dingen al niet erg genoeg?”

„Lieve kind, ik maak geen ruzie met bedienden,” zeide Alexis hooghartig.

„In de eerste plaats,” zeide Brown, „ben ik geen bediende; en in de tweede plaats zou het beter voor je zijn geen ruzie te maken, als je weet wat goed voor je is. Ik verlang naar niets meer dan naar een goed voorwendsel, om je een flinken klap op je snuit te geven.”

„Als je het waagt de hand aan mij te slaan, zal ik —”

„Wat? Me weer doodschieten? Nu zal ik je werkelijk een watjekou moeten geven, om je te leren, waar je staan moet; dan zal je je misschien herinneren, dat je niets meer bent dan een worm, en dat je, als je een titel hadt, die zoo lang was als een huizenblok, nog een worm zou zijn.”

„Waag het niet mij te slaan,” riep de prins, terugdeinzend.

„Wat moet dit alles beteekenen?” Jane stapte door het deurtje de cabine weer binnen. „Ik dacht, dat ik jullie gezegd had met dat ruziemaken op te houden. En voor we nu verder gaan, wil ik

jullie wat zeggen. We zijn hier gestrand, de hemel alleen weet waar; misschien is er in een omtrek van honderd mijlen geen blanke te vinden; we zullen alleen op ons zelf moeten vertrouwen. Met onderlinge ruzies en vechtpartijtjes zullen we niets verder komen; dat zal onze positie alleen des te moeilijker maken. Een van ons moet de leiding op zich nemen. Het moet een man zijn en de eenige man hier, die, voor zoover ik weet, eenige ervaring van den jungle heeft of in staat is leiding te geven, is Brown. Maar er is te veel wrijving tusschen hem en den prins en derhalve kan er van Brown geen sprake zijn.”

„Ik zal de hoofdleiding op mij nemen,” zeide Alexis.

„Dat kan je net gelooven!” riep Brown uit.

„Neen, Alexis, van jou is ook geen sprake,” zeide Jane. „We moeten iemand hebben, aan wien allen zich zullen onderwerpen.”

„Dan blijft alleen Tibbs nog maar over,” zeide Brown. „En ik heb niets tegen Tibbs.”

„Lieve hemel, neen,” riep Tibbs. „Als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen, ik zou er niet aan kunnen denken een zoo groote verantwoordelijkheid op mij te nemen. Ik — ik — enfin, ik ben dat niet gewoon, madam.” Hij wendde zich tot Jane. „Maar u, madam, ik weet zeker, dat wij allemaal er heel trotsch op zullen zijn u tot onze leidster te hebben.”

„Dat wou ik juist voorstellen,” zeide Jane. „Ik ken den jungle beter dan een van jullie en ik weet zeker, dat er niemand anders is, over wie wij het allemaal eens zouden kunnen worden.”

„Maar het is onze expeditie,” protesteerde Alexis. „We hebben alles betaald; de machine en al de voorraden zijn ons eigendom; ik ben degene, die de leiding moet hebben. Is dat niet zoo, liefste?” Hij wendde zich tot zijn vrouw.

„Heusch, lieveling, ik weet het niet. Sinds je die verschrikkelijke dingen tegen mij gezegd hebt, ben ik kapot. De wereld is om mij heen in elkaar gestort.”

„Nu,” zeide Brown, „het dient nergens voor nog verder over deze zaak te praten. Lady Greystoke is van nu af de baas, en als er iemand is, wien dat niet bevalt, die krijgt met mij te doen.”

Prinses Sborov zat, haar zakdoek tegen haar oogen gedrukt, in elkaar gedoken en radeloos op den vloer van de machine. „Het kan me niet meer schelen wat er gebeurt,” zeide zij. „Het kan mij niet schelen, als ik sterf; ik hoop, dat het maar gebeurt.” Toen zij het gezegd had, keek zij op, waarschijnlijk om te zien, welke uitwerking haar woorden op haar hoorders zouden hebben, en toen zag zij voor het eerst Jane, nadat zij in de machine teruggekomen

was. „Lieve hemel,” riep zij uit, „wat een aardig pakje. Het is heusch schattig.”

„Merci,” zeide Jane. „Ik ben blij, dat je het mooi vindt; het is in ieder geval practisch.” Zij droeg een short en een leeren jas. Haar beenen en haar voeten waren bloot. Een roode shawl was om haar haar geslagen en diende als hoed.

„Maar liefste, zal je niet doodvriezen?” vroeg de prinses.

„Nu,” lachte Jane, „doodvriezen zal ik precies niet, maar ik zal het waarschijnlijk wel dikwijls koud hebben — in den jungle raak je er aan gewend het te warm of te koud te hebben. Nu ga ik eerst naar beneden, om te kijken naar een geschikte kampeerplaats en jullie moeten intusschen maar bidden, dat er een in de buurt is. Terwijl ik weg ben, Brown, moeten jij en Tibbs de bagage op den grond brengen. Alexis, jij gaat naar beneden en neemt die daar in ontvangst; er moet daar iemand zijn, om telkens den riem los te maken.”

„Laat Annette dat doen,” bromde Alexis. „Waar denk je, dat we anders bedienden voor hebben?”

„Ieder van ons heeft zijn aandeel in het werk, Alexis,” zeide Jane kalm. „En er zijn zekere dingen, het zwaardere en gevaarlijker werk, die natuurlijk door de mannen gedaan moeten worden. Van nu af kennen wij geen meesters en bedienden meer. Hoe eerder wij dat beseffen, des te beter het voor ons zal zijn en des te gelukkiger wij ons zullen voelen.”

Alexis liep onhandig naar het deurtje van de cabine en keek naar beneden. „Laat Brown naar beneden gaan,” zeide hij. „Ik zal Tibbs helpen om de bagage te laten zakken.” Dan keek hij in de richting van de bagage-afdeeling. „Hoe zou iemand daar op dien tak kunnen komen en iets doen? Hij zou vallen en zijn nek breken.”

„Scheid toch uit met dat geklets en ga naar beneden, zooals Lady Greystoke je gezegd heeft,” zeide Brown. „Geeft u het bevel maar, Miss, dan zal ik hem naar beneden smijten.”

„Neen, dat zal je niet; waag het niet mij aan te raken.”

„Stap dan uit en ga naar beneden.”

„Ik kan het niet; ik zou vallen.”

„Doe hem den riem om, Brown,” zeide Jane, „dan kunnen jij en Tibbs hem op den grond laten zakken.” En met die woorden sprong zij luchtigjes op den dichtstbijzijnden tak en slingerde zich door het dichte gebladerte naar beneden.

Verrukt ademde zij de geuren van den dampenden jungle in. De restricties van de geordende maatschappij, het vernis van de

beschaving vielen weg en gaven haar haar vrijheid terug; en zij aanvaardde deze nieuwe vrijheid met een blijdschap, die zij niet gevoeld had, sedert zij den jungle verlaten had, om naar Londen terug te gaan.

Alles om haar heen herinnerde haar aan Tarzan. Zij keek om zich heen en luisterde scherp. Het leek natuurlijk, dat zij het volgende oogenblik een bronskleurigen reus door het gebladerte naar beneden zou zien slingeren, om haar in zijn armen te drukken; en dan schudde zij met een zucht en een droevig glimlachje haar hoofd, daar zij heel goed wist, dat Tarzan waarschijnlijk honderden mijlen verder was, zonder te weten waar zij was en in welk een kritieken toestand zij zich bevond. Het was mogelijk, dat hij misschien zelfs haar telegram niet ontvangen had, waarin zij hem meldde, dat zij naar Nairobi vloog. En wanneer hij het wel ontvangen had en zij niet kwam, hoe zou hij dan moeten weten, waar hij haar zoeken moest? Zij hadden zoolang blindgevlogen, dat zelfs Brown geen flauw idee had, hoever zij uit den koers geslagen waren of waar ongeveer hun landingsplaats gelegen was. Het scheen totaal hopeloos om hulp van buiten te verwachten.

Doch hoe hun toestand ook was, zij voelde, dat zij en Brown verwachten mochten zich er doorheen te slaan; dat wil zeggen, als zij alleen geweest waren. Maar hoe stond het met de anderen? Tibbs, zoo dacht zij, zou misschien wel uithoudingsvermogen hebben. Omtrent Alexis twijfelde zij echter. Mannen van zijn slag waren dikwijls bijna even machteloos als vrouwen. Annette was jong en sterk, maar niet geschikt voor de grimmige werkelijkheden van den jungle, waartegen zij den strijd zouden moeten aanbinden. Zelfs haar kracht zou verzwakt worden door den voortdurenden angst, waarin zij zou leven. Wat Kitty betreft — Jane stak haar handen in de hoogte — hopeloos, absoluut hopeloos tegenover ontbering, nood of gevaar. Ja, zij voelde, dat zij en Brown er zich doorheen zouden kunnen slaan; maar hoe zouden zich de anderen er doorheen kunnen werken? Het sprak vanzelf, dat zij hen niet aan hun lot zouden overlaten.

En terwijl haar geest gedeeltelijk door deze gedachten in beslag genomen werd, liep zij door het lagere gedeelte van den jungle, want de grond was zoo dicht met kreupelhout overgroeid, dat zij in de lagere takken van de boomen blijven moest, om makkelijker vooruit te komen.

Zij ging niet ver in één richting, omdat zij begreep, hoe moeilijk

het zijn zou hun voorraden over een grooten afstand door het zware kreupelhout te transporteren.

In de rondte loopend, zocht zij naar een open ruimte, hoe klein ook, waarin zij een tijdelijk kamp zouden kunnen opslaan; maar de jungle scheen al woester en ondoordringbaarder te worden.

Zij had ongeveer een halven cirkel geloopt en was aan de zijde van de machine tegenover die, vanwaar zij afgedaald was, toen zij onverwacht bij een wildpad kwam.

Onmiddellijk voelde zij zich veel opgewekter, want nu konden zij er zeker van zijn, dat zij betrekkelijk makkelijk konden loopen en mogelijk inboorlingen zouden vinden.

Voor zij echter naar het vliegtuig terugging, volgde zij het pad over een korten afstand en zag dan plotseling een klein stroompje en daarnaast een opening in het kreupelhout, misschien ongeveer een acre groot.

Verrukt keerde zij naar het vliegtuig terug, waarbij zij het pad volgde, om zich te vergewissen hoe dicht het bij de plek was, vanwaar de bagage vervoerd moest worden.

Toen zij zich omkeerde, hoorde zij een zacht geritsel in het kreupelhout achter haar, een geluid, dat haar scherpe ooren onmiddellijk opvingen en identificeerden. Toch was zij er niet volkomen zeker van.

Desniettemin versnelde zij haar pas, terwijl zij vlug voor zich uit en naar boven keek, zoodat zij altijd een plek zou hebben, om te ontvluchten voor het geval dat noodzakelijk zou blijken.

Het geluid bleef aanhouden, iets achter haar en evenwijdig aan het pad, waarop zij liep. Zij kon Brown en Alexis ruzie hooren maken over de manier, waarop de bagage behandeld werd. Alexis was op den grond en hij scheen heel dichtbij. Zij kon zich natuurlijk vergissen. Het ding, dat zij hoorde, zou misschien niet datgene zijn, wat zij vreesde, dat het was; maar mogelijk zou het toch wel goed zijn Alexis, voor het te laat was, te waarschuwen, en dus riep zij hem.

„Wat is er?” vroeg hij gemelijk.

„Je moest maar liever in een boom klimmen, Alexis. Ik geloof, dat een leeuw mij volgt. Hij is heel dichtbij.”

„Ik kan niet in een boom klimmen,” riep Alexis. „Ik kan mij in dit kreupelhout niet bewegen. Help! Brown, help! Doe toch iets!”

„Laat den riem zakken en trek hem op,” schreeuwde Jane. „Het is misschien geen leeuw en misschien zal hij ons niet aan-

vallen, maar we kunnen beter voorzorgsmaatregelen nemen.”

„Schiet op met dien riem, idioot!” gilde Alexis.

„Er is niets geen haast bij,” antwoordde Brown plagend. „Ik heb tenminste heelemaal geen haast.”

„Als je het toelaat, dat die leeuw mij te pakken krijgt, zal het een moord zijn.”

„Daar zal die leeuw zich wat van aantrekken,” antwoordde Brown.

„Schiet op en laat dien riem zakken, moordenaar!”

„Laat ik dien niet zoo gauw als ik kan zakken?”

„O, ik kan hem nu hooren; hij is vlak boven me; hij zal mij pakken.”

„Je hoort mij, Alexis,” zeide Jane geruststellend.

„En wat dan nog, als hij je te pakken krijgt?” vroeg Brown. „Moet een leeuw soms ook niet eten?”

„Schiet nu op, Brown,” riep Jane. „De leeuw komt en hij komt vlug.”

HOOFDSTUK VI.

De Bukena's stemmen.

Toen de Bukena-krijgers op hem sprongen, bleef Tarzan met over elkaar geslagen armen staan en deed, alsof zij niet bestonden. Hij was door vele speren omringd; en hij wist, dat, als hij zou trachten te ontsnappen of tegenstand te bieden, een dozijn speerpunten hem onmiddellijk zouden doorboren.

Zijn eenige kans bestond in het winnen van tijd en hij voelde, dat hij dit alleen zou kunnen bereiken door het veinzen van onverschilligheid.

„Doodt den Kavuru!” gilde een vrouw achter de krijgers. „Ze hebben mijn dochter gestolen.”

„En de mijne,” schreeuwde een tweede.

„Doodt hem! Doodt hem!” drongen anderen van de woeste bende aan.

Een heel oude man, die naast Udalo gehurkt gezeten had, sprong op. „Neen! Neen!” schreeuwde hij. „Doodt hem niet. Als hij een Kavuru is, zal zijn volk komen om ons te straffen. Zij zullen velen onzer dooden en al onze meisjes meenemen.”

Onmiddellijk begonnen de zwarten onderling te debatteeren.

Enkelen drongen er op aan hem te dooden, anderen wilden hem gevangen houden, terwijl nog anderen vonden, dat hij in vrijheid gesteld moest worden, om de Kavuru zachter te stemmen.

Terwijl zij beraadslaagden, verminderden de speermannen in de voorste rij hun waakzaamheid. Enkelen hunner keerden zich om en trachtten hun standpunt uiteen te zetten aan hen, die achter hen stonden, en daarin meende Tarzan zijn kans te zien om te ontvluchten. Met de snelheid van Ara, den bliksem, en de kracht van Gorgo, den buffel, sprong hij op den dichtstbijzijnden krijger af, hield hem als een schild voor zich, stormde door den menschelijken kring, die hem omringde, terwijl hij voortdurend zorgde, dat geen wapen tegen hem gericht kon worden, zonder dat het leven van den neger in gevaar gebracht werd.

Zoo vlug had hij gehandeld, dat de negers geheel verbijsterd waren; en hij was bijna op de open plek gekomen, waar hij vlug naar de dorpspoort had kunnen loopen, toen hij door iets zwaars achter op zijn hoofd getroffen werd.

Toen hij weer tot bewustzijn kwam, bevond hij zich met stevig gebonden polsen en enkels in een donkere, stinkende hut.

Met den terugkeer van zijn bewustzijn kwam ook de herinnering aan wat er gebeurd was; en de aapmensch kon een glimlach niet onderdrukken, want het was duidelijk voor hem, dat de partij, die bang geweest was hem te dooden, sterker was dan die, welke hem van het leven had willen berooven. Nogmaals was het geluk aan zijn zijde.

Voorloopig was hij derhalve veilig; en dus was hij zeker te zullen ontsnappen, want hij was zoo aangelegd, dat hij, zoolang het leven in hem was, zich geen blijvende gevangenschap voorstellen kon; en evenmin kon iets zijn vertrouwen in zijn handigheid, om zich uit iederen kritieken toestand te redden, aan het wankelen brengen, want was hij niet Tarzan van de Apen, Heer van den Jungle?

Dan begon hij de touwen, die zijn polsen en enkels bonden, te onderzoeken. Het waren vele en sterke touwen en al heel gauw begreep hij, dat het hopeloos was een poging te wagen om zich te bevrijden. Er zat derhalve niets anders op dan te wachten.

In tegenstelling met gewone menschen verspilde hij zijn tijd niet om zich af te vragen, wat zijn lot zou zijn. Inplaats daarvan maakte hij het zich zoo makkelijk mogelijk en viel in slaap.

En terwijl hij sliep, kwam een vergadering van krijgers met Udalo, het opperhoofd, samen in de raadshut. En zij vroegen zich af, wat het lot van Tarzan zou zijn.

De oude man, die hun het eerst geraden had om hun gevangene niet te dooden, was nog zijn voornaamste verdediger. Het was Gupingu, de medicijnman. Hij profeteerde, dat een vreeselijke ramp hen overvallen zou, als zij dezen man kwaad deden, die, zooals hij hun verzekerde, een Kavuru was. Maar er waren er anderen, die even vurig op zijn dood aandrongen.

„Als hij een Kavuru is,” zeide een hunner, „zal zijn volk komen en ons straffen, zoodra zij merken, dat wij hem aangevallen en gevangen genomen hebben. Als wij hem dooden, kan hij niet naar hen teruggaan en het hun vertellen; en dan is de kans heel groot, dat zij nooit te weten zullen komen, wat er van hem geworden is.”

„Dat zijn ware woorden,” zeide een tweede. „Een doode Kavuru is beter dan een levende.”

Dan nam Udalo het woord. „Het staat niet aan één man om een besluit te nemen. De meening van vele mannen is beter dan de meening van één.”

Op den grond stonden twee schalen naast hem. Een daarvan bevatte graankorrels en de andere kleine, ronde kiezelsteentjes. Hij gaf een van deze schalen aan den krijger rechts en een aan een links van hem. „Laat iedere krijger een graankorrel en een kiezelsteen nemen — van ieder één, niet meer,” zeide hij.

Ze gaven de schalen van hand tot hand in den kring door; en iedere krijger nam een graankorrel en een kiezelsteentje; en toen de schalen weer aan Udalo teruggegeven werden, zette hij ze weer naast zich neer en nam hij een pompoen met een smalle opening.

„We zullen deze pompoen rond laten gaan,” zeide hij, „en iedere man zal of met een graankorrel of met een kiezelsteentje voor het leven of den dood van den vreemdeling stemmen. Als je wilt, dat hij blijft leven, doe je een graankorrel in de pompoen; als je wilt, dat hij sterft, een kiezelsteentje.”

Temidden van een diepe stilte werd de pompoen door den kring rondgegeven, terwijl woeste oogen uit de beschilderde gezichten der krijgers die nakeken.

Het neervallen van de fatale stemballetjes in de holle pompoen was duidelijk in de groote hut te hooren. Eindelijk kwam de pompoen bij Udalo terug.

Er waren honderd krijgers in den kring; en Udalo kon niet tot honderd tellen, maar hij kende een even zekere manier om het resultaat van de stemming vast te stellen, ook al was hij niet

in staat uit te maken, hoeveel stemmen aan iederen kant waren uitgebracht.

Hij ledigde den inhoud van de pompoen op den grond voor zich. Dan nam hij met zijn eene hand een graankorrel en tegelijkertijd met de andere een kiezelsteentje op en legde ieder afzonderlijk in de respectievelijke schaal; en dit bleef hij doen, zoolang er graankorrels en kiezelsteentjes genoeg waren, om ze in iedere schaal te doen. Maar dit duurde niet lang, want al heel gauw kwam hij graankorrels te kort; en zelfs toen waren er nog zeventig à tachtig kiezelsteentjes over — een bewijs, dat slechts enkelen er voor gestemd hadden, om het leven van den aapmensch te sparen.

Udalo keek de tafel rond. „De vreemdeling sterft,” zeide hij. Een woest, sinister gehuil steeg uit de verzamelde krijgers op.

„Laten wij hem nu dadelijk gaan dooden,” zeide er een, „voor de Kavuru kunnen komen en hem bij ons vinden.”

„Neen,” zeide Udalo, „morgenavond sterft hij. Dan zullen de vrouwen tijd hebben, om een feest voor te bereiden. Morgenavond zullen wij eten en drinken en dansen, terwijl we den Kavuru martelen. Laat hij lijden, zooals hij ons heeft laten lijden, toen hij onze kinderen stal.”

Een luid gejuich begroette dit voorstel.

De vergadering was afgelopen. De krijgers waren naar hun hutten teruggekeerd. Vuren werden uitgedoofd. Stilte was op het dorp van de Bukena gevallen. Zelfs de altijd jankende honden zwegen. De kraal sluimerde.

Uit een hut dicht bij die van het opperhoofd sloop een gestalte stil den nacht in. Zij bleef staan in de schaduw van de hut, waaruit zij gekomen was, en keek angstig om zich heen.

Niets bewoog zich en geruischloos als een geest sloop de gestalte door de dorpsstraten.

Tarzan was wakker geworden door de woeste kreten uit de raadshut; en hij had reeds eenigen tijd wakker gelegen tengevolge van het ongemak, dat de touwen hem veroorzaakten, maar dan dommelde hij weer in.

Hij was nog niet heelemaal in slaap, toen iets hem weer opschrikte — een geluid, dat gij of ik met onze doove ooren misschien niet gehoord zouden hebben — het geluid van bloote voeten, die langzaam en tersluiks naar de hut slopen, waar hij lag.

Tarzan draaide zich zoo om, dat hij den ingang van de hut kon zien, en weldra zag hij een schaduwachtige gestalte. Iemand kwam naar binnen. Was het de beul, die hem kwam dooden?

HOOFDSTUK VII.

Het vroolijke gezelschap.

De leeuw sprong vlak achter Jane door het kreupelhout op het pad. Op dat oogenblik riep zij Alexis haar waarschuwing toe.

Bij het zien van Jane ontblootte de leeuw zijn tanden en gromde. Dan sprong hij op haar af en toen hij dat deed, slingerde het jongemeisje zich in een overhangenden tak. Zijn klauwen raakten bijna haar bloote voeten aan, toen zij zich veilig buiten zijn bereik in de hoogte trok. Met een angstaanjagend gebrul keerde hij zich om en sprong weer.

De prins stond slechts op korten afstand van hem, maar hij ging schuil achter het dichte kreupelhout onder het vliegtuig. Het woeste gebrul klonk heel dichtbij; de man werd verlamd door angst.

Vanaf haar plek op den boomtak kon Jane hem zien. „Je kan beter daar vandaan gaan, Alexis,” zeide zij, „maar maak geen leven. Als hij je hoort, zal hij naar je toe komen; hij maakt zich vreeselijk boos over iets — waarschijnlijk zal hij vannacht geen prooi hebben kunnen vinden.”

Alexis trachtte te spreken, maar er kwam geen geluid uit zijn keel. Hij stond daar maar te beven, doodsbleek.

Jane kon Brown niet zien, maar zij wist, dat hij vlak boven Alexis was. „Brown,” riep zij, „laat het einde van den riem zakken. Bind het onder je armen om je lichaam, Alexis. Dan zullen Brown en Tibbs je optrekken. Ik zal probeeren de aandacht van Numa te blijven trekken.”

De leeuw liep, hongerig naar het jongemeisje opkijkend, onder den boom heen en weer.

Jane brak een klein, dood takje af en wierp dat naar het beest. Het trof hem in zijn snuit en brullend sprong hij weer naar den tak, waarop Jane stond.

Inmiddels liet Brown het einde van den riem vlug naar Alexis zakken. „Schiet op, bind het om je heen,” zeide hij. „Lieve hemel, wat scheelt jou? Haast je wat.”

Maar Alexis stond alleen maar te beven en te klappertanden.

„Alexis, maak toch, dat je weg komt,” riep Jane. „Je moet dien riem om je binden, voor de leeuw je ontdekt. Begrijp je het niet? Het gaat om leven of dood.”

„Onnoozele hals,” gilte Brown, „schiet op!”

Alexis stak een bevende hand naar den riem uit en tegelijkertijd

scheen hij zijn spraak terug te vinden en begon hij hardop om hulp te roepen.

„Houd je toch stil,” waarschuwde Jane. „De leeuw hoort je; hij kijkt nu jouw richting uit.”

„Schiet toch op, groote stomkop,” gilde Brown.

De leeuw baande zich een weg door het kreupelhout en zocht naar den verwekker van die nieuwe geluiden. Jane wierp weer een takje naar hem, maar dit leidde zijn aandacht niet af. Hij bromde alleen en liep voorzichtig het kreupelhout in.

Met tastende vingers bond Alexis den riem om zijn lichaam.

„Trek op, Brown,” riep Jane. „De leeuw komt!”

Brown en Tibbs trokken flink en Alexis rees uit het kreupelhout op.

De leeuw kwam naderbij. Eindelijk was hij vlak onder den doodsbenauwden man. Alexis, die recht in de wreede oogen van den vleescheter keek, stiet een gil van afschuw uit.

Langzaam, bij centimeters tegelijk, trokken Brown en Tibbs Alexis omhoog; maar nog was hij gevaarlijk dicht bij het groote dier. Dan richtte de leeuw zich in zijn volle lengte op en sloeg naar hem. Een klauw raakte den hak van den schoen van den man aan; en met een laatsten gil viel Alexis in zwijm.

Brown en Tibbs begonnen nog harder te trekken. De leeuw viel op den grond terug en voor hij opnieuw springen kon, was Alexis buiten zijn bereik.

De twee mannen heschen het slappe lichaam van Sborov naar het vliegtuig en sleepten hem met groote moeite in de cabine.

Toen de prinses hem zag, begon ze te gillen. „Hij is dood! Hij is dood! O, mijn lieveling, en je Kitty was zoo boos op haar Allie.”

„Houd in 's hemelsnaam je mond,” snauwde Brown. „Mijn zenuwen zijn bijna kapot en de onnoozele hals is in ieder geval niet dood; hij is alleen maar doodsbenauwd.”

„Brown, hoe durf je zoo tegen mij te spreken!” riep de prinses. „O, het is vreeselijk; niemand weet, wat ik lijd. Niemand begrijpt mij; iedereen is tegen mij.”

„Groote goden,” schreeuwde Brown, „als dat zoo doorgaat, zullen we allemaal krankzinnig worden.”

„Neem mij niet kwalijk, dat ik het zeg, madam, maar hij schijnt weer bij te komen,” zeide Tibbs. „Ik geloof, dat hij over een minuut weer heelemaal beter zal zijn.”

„Doe toch iets, Annette,” riep de prinses. „Waarvoor zit je daar zoo? — Ik bedoel, waar is mijn vlugzout? Haal wat water.

Is het niet verschrikkelijk? O, lieveling, Allie, zeg toch wat tegen je Kitty.”

Alexis sloeg zijn oogen op en keek om zich heen. Dan sloot hij ze weer en huiverde. „Ik dacht, dat hij me te pakken had,” zeide hij met een trillende stem.

„Zooveel geluk hebben we niet gehad,” zeide Brown.

„Het was een dubbeltje op zijn kant, sir, als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen,” zeide Tibbs.

Jane stapte de cabine binnen. „Alles in orde?” vroeg zij. „Uit het lawaai, dat je maakte, Kitty, heb ik opgemaakt, dat er iets vreeselijks gebeurd was.”

„De hemel alleen weet, wat er zou gebeuren, als er werkelijk iets gebeurde,” zeide Brown vol walging. „Ik krijg genoeg van al dat geschreeuw en gegil.”

Jane schudde haar hoofd. „Heb een beetje geduld, Brown,” zeide zij. „Bedenk, dat dit alles iets nieuws voor hen is, en hun zenuwen zijn na alles, wat we doorgemaakt hebben, natuurlijk heelemaal van streek.”

„Nou, hebben wij dan soms geen zenuwen, Miss? Hebben wij ook niet het recht om van streek te zijn? Maar je hoort geen van ons zoo te keer gaan als haar. Omdat ze van vorstelijken bloede zijn, hebben ze zeker het recht anderen te hinderen?”

„Trek je er niets van aan,” zeide Jane. „Anders wordt je net zoo erg als de anderen, Brown. Het eenige, wat me nu interesseert, is wat we met dien leeuw doen moeten. Hij kan hier nog uren rond blijven hangen; en zoolang als hij dat doet, zitten we hier opgesloten. Hij is in een booze bui en het zal niet veilig zijn naar beneden te gaan, voordat wij weten, dat hij weg is. Het beste, wat we zouden kunnen doen, is hem te dooden, daar hij misschien hier in de buurt zal blijven, om een kansje af te wachten een van ons te pakken te krijgen. Hij is al oud; en daarom is het misschien een menscheneter. Dat worden zij, wanneer ze te oud zijn, om hun gewone prooi te bemachtigen.”

„Een menscheneter!” Prinses Sborov huiverde. „Hoe vreeselijk!”

„Ik geloof, dat wij wel van hem af kunnen komen,” zeide Jane. „Je hebt toch zeker geweren meegebracht, Alexis?”

„O, ja zeker, twee — geweren van zwaar kaliber — ze zouden een olifant tegenhouden.”

„Prachtig,” zeide Jane, „waar zijn ze?”

„Ze zijn in de bagage-afdeeling, Miss; ik zal ze gaan halen,” zeide Brown.

„En breng ook wat munitie mee,” zeide Jane.

„Wie gaat naar beneden, om dat afschuwelijke beest neer te schieten?” vroeg de prinses.

„Ik natuurlijk,” zeide Jane.

„Maar liefste, ik bedoel, dat zou je toch niet kunnen.”

Brown kwam met een geweer terug. „Ik heb geen munitie kunnen vinden, Miss,” zeide hij. „Waar heb je die gestopt, Sborov?”

„Hè, wat?” vroeg de prins.

„De munitie,” snauwde Brown.

„O, munitie?”

„Ja, munitie, jij —”

De prins schraapte zijn keel. „Ja, zie je, ik — hm —”

„Bedoel je, dat je geen munitie meegebracht hebt?” vroeg Brown. „Wel alle —”

„Scheid nu maar uit,” zeide Jane. „Als er geen munitie is, is er geen munitie, en met ruzie daarover te maken komen we niet verder.”

„Als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen, dan geloof ik, dat ik van dienst kan zijn, Milady,” zeide Tibbs niet zonder eenig vertoon van trots.

„Hoe dat, Tibbs?” vroeg Jane.

„Ik heb een vuurwapen in mijn tasch, Milady, ik zal het dier doodschieten.”

„Dat is prachtig, Tibbs; ga het alsjeblieft halen.”

Terwijl Tibbs naar het deurtje liep, bleef hij plotseling staan. Een bos kwam langzaam op zijn gelaat en hij scheen heelemaal niet op zijn gemak te zijn.

„Wat is er, Tibbs?” vroeg Jane.

„Ik — ik had er niet aan gedacht, Milady,” stamelde hij, „maar mijn tasch is reeds naar beneden gebracht bij dien beroerden leeuw.”

Jane kon een lach niet onderdrukken. „Dat wordt een comédie van vergissingen,” riep zij. „Geweren zonder munitie en ons eenig vuurwapen in het bezit van den vijand.”

„O lieve hemel, wat moeten wij nu doen?” vroeg de prinses.

„Er valt niets te doen, voordat het beest weggaat. Het is nu toch in ieder geval bijna te laat om te trachten een kamp op te slaan; we zullen ons hier voor vannacht zoo goed mogelijk probeeren in te richten.”

En zoo huiverde en bromde een heel ongelukkig gezelschap den langen, donkeren nacht door, een nacht, die nog afschuwelijker gemaakt werd door het gebrul van op jacht zijnde leeuwen en

het schelle gegil van hun prooi. Maar eindelijk brak de dag met die sinistere onverwachtheid aan, welke een verschijnsel is van tropische streken.

Zoodra het licht genoeg was, ging Jane op verkenning uit. De leeuw was weg; en een onderzoek van het omringende bosch in de onmiddellijke buurt van het vliegtuig deed geen spoor van hem of een ander gevaar zien.

„Ik geloof, dat we nu naar beneden kunnen gaan en beginnen met het opslaan van het kamp,” zeide zij, toen zij naar het vliegtuig teruggekeerd was. „Is de meeste bagage beneden, Brown?”

„Alles op een paar stukken na, Miss,” antwoordde hij.

„Laat die dan zoo gauw mogelijk zakken, dan zullen we daarna een opening naar het pad maken; het is maar een paar meter.”

„Goed, Miss,” zeide Brown. „Kom mee, Uwe Majesteit, we zullen u laten zakken, om den boel beneden los te maken.”

„Je zal mij niet meer laten zakken,” zeide Alexis. „Ik ga voor al de bagage van de wereld niet meer alleen naar beneden.”

Brown keek den man aan met een walging, die hij niet probeerde te verbergen. „Goed,” zeide hij, „dan blijf je hier om Tibbs te helpen; ik zal naar beneden gaan en den boel losmaken, wanneer jullie dien naar mij laat zakken.”

„Als je denkt, dat ik daar op dien tak ga balanceeren, om de bagage uit de cabine te halen, dan vergis je je leelijk,” zeide de prins. „Ik denk er niet over; ik word altijd duizelig, als ik hoog sta, en ik zou zeer beslist vallen.”

„Wat wil je dan doen? Hier soms blijven zitten, terwijl wij je bedienen?”

„Daarvoor hebben we toch bedienden in dienst genomen,” zeide Alexis.

„O ja? Nou —”

„Ik zal naar beneden gaan,” zeide Jane. „Brown, jij en Tibbs laten den boel zakken. En nu aan het werk!” En met die woorden keerde zij zich om en slingerde zich door de boomen naar den grond beneden.

Brown klauterde op den tak, die naar de bagage-afdeeling leidde, en weldra lieten de twee mannen de rest van de bagage zakken.

„En nu de passagiers,” riep Jane, toen Brown haar gezegd had, dat er geen bagage meer was. „Alexis, jij het eerst.”

„Kom mee, Uwe Majesteit,” zeide Brown. „U gaat het eerst.”

„Ik heb je al gezegd, dat ik niet alleen naar beneden ga,” zeide de prins. „Laat de anderen maar eerst zakken.”

„Ook goed, Uwe Majesteit, maar als u nu niet gaat, dan zult u of zelf naar beneden moeten klimmen of hier moeten blijven, tot u doodvriest, wat u voor mijn part ook kunt doen. Allo, Annette; jij moet nu maar het eerst gaan, en dan zullen we de oude vrouw laten zakken.”

„Brown, hoe durf je zoo oneerbiedig over mij te spreken?” Het was de stem van prinses Sborov, die uit het binnenste van de cabine klonk.

„Haar ooren mankeeren nog niets,” zeide Brown met een grijnslach.

„Ik ben vreeselijk bang, Mr. Brown,” zeide Annette.

„Dat behoef je niet te zijn, kleintje,” antwoordde hij. „We zullen wel zorgen, dat er niets met je gebeurt. Kom, ga hier in het deurtje zitten, dan zal ik den riem om je heen binden.”

„U zult me toch niet laten vallen?”

„Geen kwestie van. Zijne Majesteit zou ik misschien laten vallen, maar jou niet.”

Zij wierp hem een glimlach toe. „U bent zoo heel aardig, Mr. Brown,” zeide zij.

„Merk je dat nou pas? Enfin, kom nu maar, zusje; klauter op den tak daar. Ik zal je helpen. Flink nu maar — ga zitten. Klaar, Tibbs?”

„Klaar, sir,” antwoordde Tibbs.

„Prachtig. Dan ga je nu naar beneden.”

Annette omklemde haar rozenkrans, sloot haar oogen en begon te bidden, maar voor zij het besepte, had zij den vasten grond reeds bereikt en hielp Jane haar om den riem van haar lichaam te verwijderen.

„Allo, prinses,” riep Brown.

„O, ik kan mij niet bewegen,” antwoordde de prinses. „Ik ben verlamd. Ik bedoel — ik ben het heusch.”

Brown wendde zich tot Sborov. „Ga naar binnen, mister, en haal je oude vrouw eruit. We hebben geen tijd voor allerlei flauwe grappen. Zeg haar, dat wij, als zij niet onmiddellijk komt, jullie beiden hier zullen laten.”

„Jij gemeene schavuit,” sputterde de prins.

„Houd je mond, schiet op en doe wat ik je zeg,” bromde de piloot.

Sborov ging naar zijn vrouw terug en hielp haar naar het deurtje van de cabine, maar één blik naar beneden was genoeg voor haar. Zij gaf een gil en deinsde terug.

„Schiet op! Schiet op!” zeide Brown.

„Ik kan het niet. Ik bedoel, ik kan het eenvoudig niet, Brown.”

Brown liep naar de cabine. Hij nam het eind van den langen riem mee. „Kom, laat ik dien om u heenbinden.”

„Maar ik kan het niet, zeg ik je. Ik bedoel, ik zal van angst sterven.”

„Je zal van niets sterven: halve idioten hebben het eeuwige leven.”

„Nu is het genoeg, Brown. Ik heb nu genoeg beledigingen van je geslikt.”

De prinses deed een poging, om heel waardig te kijken, maar die mislukte haar jammerlijk.

Brown had zich over haar heen gebogen en den riem om haar vastgemaakt.

„Klaar, Tibbs?” vroeg hij.

„Ja, sir. Klaar, sir,” antwoordde de kamerdienaar.

„Kom dan mee, prinses. Hei, jij daar, help me een handje. Geef haar van achteren een zetje.”

Brown trok van voren en Alexis duwde van achteren en prinses Sborov gilte en greep naar alles in een poging, om een steunpunt te krijgen, dat zij niet meer los zou behoeven te laten.

„Wat is er boven aan het handje?” vroeg Jane. „Is er iemand gewond?”

„Nee,” antwoordde Brown. „We zijn bezig met de betere helft van de koninklijke familie. Luister nu eens goed, prinses. We doen dit alles voor uw bestwil. Als u hier alleen blijft, komt u van honger om.”

„Ja, schiet nu wat op, Kitty. Je houdt den boel maar op,” zeide Alexis.

„Het zou jou wat kunnen schelen, als ik gedood werd, Alexis. Ik geloof, dat je blij zou zijn, als ik dood was — alleen al om dat testament, dat je mij hebt laten maken. Ik ben een groote dwaas geweest om dat te doen; maar je kunt er op rekenen, dat ik na alles, wat je tegen mij gezegd hebt, het veranderen zal, zoodra ik ergens schrijfmateriaal vind. Ik zal je onterven en je geen cent nalaten — geen cent.”

Prins Sborov kneep zijn oogen tot twee leelijke spleten dicht. Hij fronste zijn voorhoofd, maar antwoordde niet.

Brown greep de handen van de prinses en trok die weg van den stoel, waaraan zij zich vastgeklemd had. „Al dat verzet helpt u toch niet,” zeide hij, ditmaal een beetje minder ruw, want hij zag, dat de vrouw echt bang was. „Tibbs en ik zullen zorgen, dat u niets overkomt. We zullen u heel langzaam laten zakken en

Lady Greystoke en Annette zijn beneden, om u te helpen. Wees nu een oogenblikje flink, dan is het in een ommezentje klaar.”

„O, ik zal sterven. Ik weet, dat ik sterven zal.”

Brown en Alexis lichtten haar uit de cabine op den tak, die vlak bij het deurtje was. Langzaam duwden zij haar er af en lieten haar dan heel voorzichtig op den grond zakken.

„En nu zal het jouw beurt zijn, Tibbs,” zeide Brown. „Wil je aan den riem naar beneden of klim je liever?”

„Ik zal naar beneden klimmen,” antwoordde Tibbs. „U en ik kunnen samen gaan en elkander misschien helpen.”

„Hei, en hoe moet het met mij?” vroeg Sborov.

„Jij klimt ook, luis, of anders kan je hier blijven,” antwoordde Brown. „En dat meen ik!”

HOOFDSTUK VIII.

Ydeni, de Kavuru.

Als een silhouet afgeteekend zag Tarzan in de kleine deur van de hut de gestalte van zijn heimelijken nachtelijken bezoeker en hij wist, dat het een man was.

Machteloos in zijn boeien, kon de Heer van den Jungle slechts wachten, want hij kon zich niet verdedigen. En hoewel hij zich ergerde bij de gedachte, dat hij zijn leven zou moeten geven zonder een gelegenheid te hebben het te verdedigen, was hij toch kalm en onverschrokken.

In den donker tastend sloop de gestalte naderbij, toen Tarzan plotseling sprak. „Wie ben je?” vroeg hij.

Het wezen trachtte hem met een sissend geluid tot zwijgen te brengen. „Niet zoo hard,” waarschuwde hij. „Ik ben Gupingu, de medicijnman.”

„Wat wil je?”

„Ik kom je bevrijden. Ga terug naar je volk, Kavuru, en zeg hun, dat Gupingu je van den dood gered heeft. Zeg hun, dat zij daarom Gupingu geen kwaad moeten doen en zijn dochters niet van hem afnemen.”

De donkerte verborg den flauwen glimlach, waarmede Tarzan deze opdracht ontving. „Je bent een wijs man, Gupingu,” zeide hij. „En snijd nu mijn touwen los.”

„Nog één ding.”

„En dat is?”

„Je moet mij beloven nooit aan Udalo of een van de anderen te zeggen, dat ik je bevrijd heb.”

„Ze zullen het nooit van mij te weten komen, als jij me wilt zeggen, waar jullie denken, dat wij, Kavuru, wonen.”

„Jullie woont naar het Noorden, aan de overzijde van een kaal land, dichtbij een hoogen berg, die alleen in het midden van een vlakke staat.”

„Weten jullie dien weg naar het land van de Kavuru?”

„Ik weet dien, maar ik beloof, dat ik er nooit iemand heen zal brengen.”

„Dat is goed — als je dien weet.”

„Ik weet dien,” hield Gupingu vol.

„Vertel me dan, hoe je dien weg zoudt bereiken; dan zal ik weten of je het weet of niet.”

„Ten Noorden van onze kraal is een oud olifantenpad. Het kronkelt erg, maar het leidt altijd naar het land van de Kavuru. Veel bamboe groeit op de hellingen van den berg naast jullie dorp en daar zijn de olifanten nu al jaren lang naar toe gegaan, om de jonge scheuten op te eten.”

De medicijnman kwam dichterbij en voelde naar de touwen om Tarzan's enkels. „Als ik je bevrijd heb,” zeide hij, „wacht je hier, tot ik tijd gehad heb om naar mijn hut terug te keeren; dan ga je stilletjes naar de poort van het dorp; daar zal je een platform vinden vlak bij de palissade; vandaar kan je makkelijk over de palissade heen klimmen en op den grond aan den anderen kant springen.”

„Waar zijn mijn wapens?” vroeg Tarzan.

„Ze zijn in de hut van Udalo, maar je kan ze niet krijgen. Een krijger slaapt vlak achter de deur; je zoudt hem wakker maken, als je probeerde naar binnen te gaan.”

„Snijd de touwen los!” zeide de aapmensch.

Met zijn mes sneed Gupingu de touwen om de enkels en de polsen van den gevangene los. „Wacht nu, tot ik in mijn hut ben,” zeide hij, keerde zich om en sloop zachtjes de deur uit.

De aapmensch stond op en rekte zich uit. Hij wreef zijn polsen en dan zijn enkels, om den bloedsomloop weer te herstellen. Terwijl hij wachtte tot Gupingu in zijn hut terug zou kunnen zijn, overwoog hij of het mogelijk zou zijn zijn wapens weer in zijn bezit te krijgen.

Dan liet hij zich op zijn knieën vallen en kroop de hut uit;

en toen hij buiten zich weer oprichtte, haalde hij diep adem. Het was heerlijk weer vrij te zijn. Zachtjes liep hij de dorpsstraat af.

Toen hij bij de hut van het opperhoofd kwam, bleef hij staan. De verleiding was heel groot; want er is veel tijd en moeite voor noodig om wapens te maken en hier lagen zijn eigen wapens slechts enkele passen van hem af.

Hij zag een flauw licht in het binnenste van de hut — een heel flauw licht, dat gevormd werd door de sintels en de asch van een uitgaand vuur. Hij liep naar den ingang, welke veel grooter was dan die van de andere hutten, en even achter den drempel zag hij de gestalte van een slapenden krijger.

Tarzan bukte zich en keek naar binnen. Zijn vlugge, scherpe oogen, gewend aan de duisternis, ontdekten veel meer dan de uwe en de mijne zouden doen; en een van de eerste dingen, die zij ontdekten, waren zijn wapens, die aan den anderen kant van den krijger naast het vuur lagen.

De keel van den slapenden man was bloot. Het zou slechts het werk van een oogenblik geweest zijn om met zijn vingers het leven uit die slapende gestalte te worgen. Tarzan overwoog de mogelijkheden van dit plan, maar gaf het om twee redenen op. De eene was, dat hij nooit uit koelen bloede wilde dooden; en de tweede en waarschijnlijk voornaamste reden was, dat hij er zeker van was, dat de man zich zou verzetten, ook al zou hij niet kunnen schreeuwen, en dat zijn verzet de slapenden in de hut zou wakker maken — iets, wat de mogelijkheid, dat Tarzan zijn wapens terugkreeg, vrijwel buitensloot. En dus besloot hij tot een ander en zelfs gevaarlijker plan. Hij bukte zich, ging voorzichtig de hut binnen en stapte over het lichaam van den krijger. Hij maakte geen leven en met twee passen was hij bij zijn wapens.

In de eerste plaats nam hij bezit van zijn kostbaar mes, dat hij in de scheede aan zijn heup stak; dan sloeg hij den pijlkoker om zijn rechterschouder en slingerde zijn touw om zijn linkerschouder. Zijn korte speer en zijn boog in zijn eene hand nemend, ging hij, na haastig de hut rondgekeken te hebben, om zich te vergewissen, dat al de bewoners nog sliepen, naar den ingang terug.

Op dat oogenblik draaide de krijger zich om en sloeg zijn oogen open. Toen hij tusschen zichzelf en het vuur een man zag staan, ging hij rechtop zitten. Het was in de donkerte van de hut voor hem onmogelijk te zien, dat dit een vijand was, en als vanzelf sprekend nam hij aan, dat een der bewoners van de hut in den nacht rondliep. Maar toch kwam de gestalte hem niet bekend voor, waarom de krijger eenigszins verbaasd was.

„Wie is dat?” vroeg hij. „Wat is er aan de hand?”

Tarzan kwam een stap dichterbij den man. „Zwijg,” fluisterde hij. „Eén geluid en je sterft; ik ben de Kavuru.”

De neger zette groote oogen op. Zelfs in de half-donkerte kon Tarzan zien, dat hij trilde.

„Naar buiten,” beval de aapmensch, „en ik zal je geen kwaad doen; maar doe het zachtjes.”

Trillend als een blad deed de krijger, wat hem bevolen was. Tarzan volgde hem. Hij liet den krijger met hem meegaan naar de poort en die voor hem openmaken; dan verdween hij uit het dorp van Udalo in den zwarten junglenacht. Een oogenblik later hoorde hij de kreten van den krijger, die het dorp wakker maakten, maar Tarzan wist, dat ze hem niet vervolgen zouden. Ze zouden het niet wagen een Kavuru in den nacht na te zetten.

Een uur lang volgde Tarzan in overeenstemming met de aanwijzingen van Gupingu het pad naar het Noorden. Overal om hem heen waren de geluiden van den junglenacht — tersluiksche bewegingen in het kreupelhout, het gegrom van een dichtbijzijnden leeuw, het gebrul van een anderen in de verte; maar zijn scherpe ooren en neus waarschuwden hem, waar gevaar dreigde, zoodat hij altijd op zijn hoede was, om dat uit den weg te gaan.

Hij liep tegen den wind in en weldra ving hij de lucht op van een leeuw, die niet gegeten had — een op jacht zijnden leeuw, een hongerigen leeuw; en Tarzan slingerde de boomen in. Na een kort zoeken vond hij een makkelijke rustplaats en hier bleef hij de rest van den nacht liggen. Terwijl hij zich afvroeg, wat er van Nkima, dien hij, nadat hij gevangen genomen was, niet meer gezien had, geworden was, viel hij in slaap.

Met het aanbreken van den dag liep hij weer verder in Noordelijke richting en achter hem in het dorp van Udalo zat de kleine Nkima ineengedoken tusschen de takken van den boom boven de hut van het opperhoofd.

Het was een heel ongelukkig aapje, een heel bang aapje. In den nacht waren de negers schreeuwend en gillend uit hun hutten gelopen. Dit had Nkima wakker gemaakt, maar hij had de reden daarvan niet geweten; hij wist niet, dat het betekende, dat zijn beschermer uit het dorp ontsnapt was. Hij dacht, dat hij nog steeds in de hut lag, waarin hij hem door de Bukena had zien brengen.

Toen Nkima weer wakker werd, joeg de dageraad de duisternis op de vlucht. Onder hem waren de straten van het dorp verlaten. Uit geen enkele hut hoorde hij een teeken van leven. Hij

keek naar die, waarin men zijn meester gesleept had; dan verzamelde hij al zijn moed, sprong vlug op den grond en haastte zich door de dorpsstraat naar den ingang van die hut.

Een vrouw, die uit haar hut kwam, om haar kookvuur aan te maken, zag het aapje en trachtte het te vangen; maar hij ontsnapte haar, vloog het dorp door en klom over de palissade.

Daar Nkima niet meer in het dorp durfde gaan en bang was bij de gedachte alleen in dit vreemde land te zijn, vluchtte hij door den jungle in de richting van zijn tehuis. En op die wijze ging Nkima weg zonder te weten, dat zijn beschermer ontsnapt was.

Den geheelen dag volgde Tarzan het kronkelende olifantenpad in Noordelijke richting. Eerst laat in den middag was hij in staat een prooi te veroveren; en nadat hij gegeten had, ging hij weer liggen, om dien nacht te slapen.

In den middag van den tweeden dag veranderde het karakter van het land. De jungle werd meer open en er waren parkachtige plekken, waar men weinig of geen kreupelhout zag en de boomen verder van elkander stonden. Het was een geheel nieuwe streek voor Tarzan en prikkelde daardoor zijn fantasie en wekte in hem het instinct om te onderzoeken, dat altijd een groote factor geweest was voor het bepalen van zijn lot; want hij had die intelligente nieuwsgierigheid, welke hem boven de andere dieren van den jungle plaatste.

Terwijl hij, voortdurend op zijn hoede, heel stil voortliep, droeg een briesje een vreemden geur naar hem toe, die hem stil deed staan. Een oogenblik stond hij daar roerloos als een standbeeld, alle zintuigen sterk gespannen.

Tarzan begreep er niets van. De lucht was de lucht van een Tarmangani, maar toch was er een verschil. Het was een geur, die geheel nieuw voor hem was; en dan paarde zich daaraan, maar zwakker, het bekende luchtspoor van Numa, den leeuw.

Deze twee zoo dicht bij elkaar beteekenden dikwijls moeilijkheden, en hoewel Tarzan zich er niet bijzonder voor interesseerde den man van den leeuw of den leeuw van den man te redden, prikkelde zijn aangeboren nieuwsgierigheid hem een onderzoek in te stellen.

De boomen boven hem groeiden voldoende dicht bij elkaar, dat hij zich door de takken een weg kon banen; en dit deed hij het liefste, omdat het hem het voordeel gaf degenen, die hij zocht, van boven te bereiken, speciaal, wanneer, zooals in het geval van menschen, zij hem niet zouden verwachten.

Terwijl Tarzan in de richting van het vreemde luchtspoor verder slingerde, merkte hij, dat de geur van den leeuw veel sneller sterker werd dan de andere geur — een feit, dat hem de overtuiging schonk, dat de leeuw den man achtervolgde, hoewel hij natuurlijk niet kon uitmaken of dit bij toeval of met opzet geschiedde; maar het feit, dat de lucht van den leeuw de lucht van een hongerigen leeuw was, deed hem gelooven, dat het dier den man besloop.

Ieder dier met een vollen buik geeft een andere lucht af dan met een leege maag; en daar een leege maag altijd honger heeft en daar hongerige leeuwen altijd op jacht zijn, stond het voor Tarzan als een paal boven water, dat de man de prooi en de leeuw de jager was.

Tarzan kreeg den man het eerst te zien en die eerste blik deed den Heer van den jungle plotseling stilstaan. Hier was inderdaad een blanke, maar hoe heel anders dan alle andere blanken, die Tarzan tot dusverre gezien had. De man had alleen een lendendoek om, die van de huid van een gorilla gemaakt scheen te zijn. Zijn enkels en polsen en armen waren overladen met banden; een halssnoer van menschentanden viel over zijn borst. Een dunne cylinder van been of ivoor was dwars door het doorboorde tusschenschot van zijn neus gestoken; zijn ooren waren versierd met zware ringen. Zijn schedel was kaalgeschoren op een lok haar na, die van zijn voorhoofd tot achter in zijn nek hing; en in dien lok waren veeren vastgemaakt, die boven een afschuwelijk geschilderd gezicht wapperden; en toch was niettegenstaande al deze kenmerken van den wilden neger de man ongetwijfeld een blanke, ook al was zijn huid gebronsd, doordat hij veel in de buitenlucht verkeerde.

Hij zat met zijn rug tegen een boom op den grond en at iets uit een leeren zak, die vastgemaakt was aan het touw, waarmede hij zijn lendendoek vastgebonden had; het was duidelijk, dat hij absoluut niets gemerkt had van de nabijheid van den leeuw.

Voorzichtig en stil sloop Tarzan dichterbij, tot hij in den boom vlak boven den zich van niets bewusten man was. Toen hij hem nauwkeurig opnam, herinnerde hij zich de vele fabeltjes omtrent de Kavuru en speciaal datgene, waarin zij als blanke wilden beschreven werden.

Deze vreemdeling zou dus een Kavuru kunnen zijn. Het leek redelijk aan te nemen, dat hij het was, maar verdere overpein-

zingen over dit onderwerp werden gestoord door een zacht gegrom op korten afstand.

Onmiddellijk had de wilde blanke zich opgericht. In zijn eene hand omklemde hij een zware speer, in de andere een ruw mes.

De leeuw sprong in volle vaart uit het kreupelhout. Hij was zoo dichtbij, dat de man geen kans had veiligheid in den boom boven zich te zoeken. Het eenige, wat hij doen kon, deed hij. Vlug schoot zijn rechterhand naar achteren en het volgende oogenblik slingerde hij het zware wapen naar den leeuw.

Misschien had het onverwachte van dezen plotselingen aanval hem voor een oogenblik zenuwachtig gemaakt, want hij miste zijn doel totaal; en tegelijkertijd sprong Tarzan van den tak boven de twee naar den vleescheter.

Hij trof den leeuw op den schouder, juist toen deze op zijn achterpooten ging staan om zijn slachtoffer te grijpen. De botsing met het lichaam van den aapmensch deed den leeuw naar één kant vallen. Met een vreeselijk gebrul richtte hij zich weer op, maar niet voordat de aapmensch zijn krachtige beenen om zijn lichaam geklemd en zijn keel met zijn eenen arm omcirkeld had.

Terwijl de twee beesten vochten, stond de blanke wilde als gehypnotiseerd naar dit vreemde duel te kijken. Hij hoorde het gegrom en gebrul van den man zich vermengen met dat van den leeuw. Hij zag hen samen op den grond rollen, terwijl leeuwenklauwen de gebronsde huid van het mensching trachtten te vinden; en dan zag hij de hand met het mes opgaan en weer neervallen; en telkens joeg die hand het lemmet diep in de zijde van den koning der dieren, tot eindelijk het brullen ophield en het taankleurige lichaam in een laatste doodskramp slap werd.

De aapmensch sprong op. Hij zette zijn voet op het karkas van zijn vijand, hief zijn gelaat naar den hemel en stiet den overwinningskreet van den mannetjesaap uit. Bij dien luguberen en afschuwelijken kreet deinsde de wilde blanke terug en omklemde het heft van zijn mes vaster.

Terwijl de laatste lugubere klank in de verte wegstierf, keerde Tarzan zich om en keek naar het wezen, wiens leven hij gered had.

De twee namen elkaar een oogenblik zwijgend op; dan sprak de wilde.

„Wie ben je?” vroeg hij in hetzelfde dialect, dat de Bukena gebruikten.

„Ik ben Tarzan van de Apen,” antwoordde de aapmensch. „En jij?”

„Ik ben Ydeni, de Kavuru.”

Tarzan voelde die voldoening, welke men voelt, wanneer de feiten een vermoeden bevestigen. Dit was inderdaad veine, want nu zou hij eindelijk te weten komen, wat voor soort menschen de Kavuru waren. Misschien zou deze man hem zelfs naar het land brengen, dat hij zocht.

„Maar waarom heb je den leeuw gedood?” vroeg Ydeni.

„Als ik het niet gedaan had, zou hij jou gedood hebben.”

„Waarom zou jij je er druk om maken, als hij mij doodde? Ben ik geen vreemdeling?”

De aap mensch trok zijn schouders op. „Misschien was het, omdat je een blanke bent,” zeide hij.

Ydeni schudde zijn hoofd. „Ik begrijp je niet. Ik heb nog nooit in mijn leven iemand gezien als jij. Je bent geen neger, je bent geen Kavuru. Wat ben je wel?”

„Ik ben Tarzan. Ik zoek naar het dorp van de Kavuru; nu kan jij er mij heen brengen. Ik wil je opperhoofd spreken.”

Ydeni zette een dreigend gezicht en schudde zijn hoofd. „Niemand komt naar het dorp van de Kavuru behalve degenen, die er komen om te sterven. Omdat je mijn leven gered hebt, zal ik je er niet heen brengen en evenmin zal ik je nu doden, wat ik eigenlijk doen moest. Ga je eigen weg, Tarzan, en zorg, dat die je niet brengt in het dorp van de Kavuru.”

HOOFDSTUK IX.

Sheeta, de luipaard.

Nu het reisgezelschap uit het vliegtuig veilig op den vasten grond was, hakte Brown een smal weggetje naar het pad, waarbij hij gebruik maakte van een kleine handbijl, welke gelukkig terechtgekomen was in de heterogene en over het algemeen totaal nuttelooze bagage, die prins en prinses Sborov voor het succes van hun expeditie onontbeerlijk geacht hadden.

Tibbs had aangeboden met het hakken mede te helpen, maar aangezien hij zijn geheele leven niets anders dan kamerdienaar geweest was, was hij in de praktijk niet geschikt voor het hanteeren van een bijl. Hij bedoelde het goed, maar hij kon niets raken, waarnaar hij mikte, en uit vrees, dat hij zelfmoord zou plegen, nam Brown hem het werktuig af.

Sborov bood geen hulp aan; en Brown negeerde hem totaal, aangezien hij wist, dat hij zoo mogelijk nog minder presteeren zou dan Tibbs. Maar toen het er om ging de bagage te transporteeren, stond de piloot erop, dat de prins zijn aandeel daarin zou nemen.

„Je mag misschien de spruit zijn van een lange reeks taxi-chauffeurs,” zeide hij, „maar je zal werken of je krijgt een paar draaien om je ooren.”

Sborov bromde, maar hij werkte.

Nadat de bagage getransporteerd was naar de open plek naast het stroompje, die Jane gevonden had, leidde zij het bouwen van een booma en een paar ruwe schuilplaatsen.

Hierbij moesten Brown en Jane het leeuwenaandeel doen, hoewel Annette en Tibbs zoo goed als zij konden hielpen. Niemand verwachtte, dat Kitty Sborov iets anders zou doen dan jammeren — en dat was dan ook het geval. Aan Alexis werd opgedragen de booma op te bouwen, nadat de anderen het kreupelhout gehakt hadden, welk laatste werk ver boven zijn fysieke of geestelijke kracht ging.

„Ik kan niet begrijpen, hoe kerels als hij nog volwassen worden,” bromde Brown, „en evenmin waarvoor zij deugen, als ze eenmaal volwassen zijn. Ik heb nog nooit in mijn leven zoo'n mislukking gezien.”

Jane lachte. „Hij danst goddelijk, Brown,” zeide zij.

„Dat geloof ik graag,” antwoordde de piloot. „Wat een stomkop, om alleen maar een kleine handbijl en geweren zonder munitie mee te nemen. En kijk eens naar al dien rommel hier. Misschien is er nog iets bij, dat goed is; we moeten maar een inventaris opmaken en kijken wat we hebben.”

„Dat is geen kwaad idee,” zeide Jane. „Tusschen twee haakjes, Tibbs, waar is dat pistool van jou? We moeten het heusch bij de hand hebben.”

„Ja, Milady,” zeide Tibbs. „Ik ga nooit zonder een pistool op reis, je kan nooit vooruit zeggen, wanneer je zoo'n ding noodig zal hebben, en speciaal in Afrika met al die leeuwen en dergelijke dingen.”

Hij zocht zijn valies op, rommelde er in en vond eindelijk het vuurwapen, dat hij niet zonder trots eruit haalde en zien liet.

„Daar is het, Milady,” zeide hij, „en ik geloof, dat het een heel mooi ding is.”

Jane's moed begaf haar, toen zij naar het kleine, korte **.22** pistool keek, dat Tibbs zoo trotsch voor haar heen en weer zwaaide.

Brown barstte in een hartelijken lach uit. „Zeg, als de Duitschers geweten hadden, dat jij dat hadt, dan zou er nooit een wereldoorlog uitgebroken zijn.”

„Pardon, Mr. Brown,” zeide Tibbs verontwaardigd, „het is heusch een heel mooi wapen. De man, van wien ik het gekocht heb, heeft het zelf gezegd. Het heeft mij zeven shilling gekost, sir.”

„Laat ik het eens kijken,” zeide Brown. Hij nam het pistool en opende de broek. „Het is niet geladen,” zeide hij. „Trouwens je zoudt er nog niet veel aan hebben, als het geladen was.”

„Lieve hemel, neen,” riep Tibbs uit. „Ik zou er niet aan denken een geladen pistool bij mij te dragen, sir; het is te gevaarlijk. Je weet nooit, wanneer het zou kunnen afgaan.”

„Enfin,” zeide Jane. „Het kan misschien zijn diensten bewijzen bij het schieten van klein wild. Heb je er veel munitie voor?”

„Wel — hm — Milady,” stamelde Tibbs. „U moet weten, dat ik altijd van plan geweest ben er munitie voor te koopen, maar het is er nooit van gekomen.”

Brown keek met medelijdende verbazing naar den Engelschman. „Nou, ik —”

Jane ging op een omgekeerden koffer zitten en barstte in lachen uit. „Neem het mij niet kwalijk, Tibbs, maar heusch, het is te gek,” riep zij.

„Ik zal u zeggen, wat wij zullen doen,” zeide Brown. „We zullen Tibbs 's nachts op wacht zetten en als hij een leeuw ziet, kan hij dat ding naar hem toe gooien. Voor iets anders deugt het niet.”

„Ik begrijp niet, hoe je nog kan lachen, Jane,” zeide Kitty. „Stel, dat er een leeuw kwam. Tibbs, je hadt munitie mee moeten brengen. Het is heel onattent van je.”

„Het maakt heusch geen verschil, Kitty, want, voorzoover het een leeuw betreft, heb je aan dit pistool evenveel, of het leeg of geladen is.”

„Ik weet, dat we allemaal gedood zullen worden,” kreunde Kitty. „Ik wou, dat ik weer in de machine terug was; het is daar veel veiliger.”

„Maak je maar niet ongerust, de booma zal ons bescherming bieden en wij zullen den heelen nacht een vuur aanhouden. De meeste dieren zijn bang voor een vuur; ze zullen er niet dichtbij komen.”

Laat in den middag was een schuilplaats gebouwd met twee afdeelingen, een voor de vrouwen en een voor de mannen. Het was een heel primitief ding, maar het bood eenige bescherming tegen de elementen en het gaf een gevoel van veiligheid, dat veel

grooter was, dan het in werkelijkheid aanbood, want het is een feit, dat wij ons, als wij ons in iets, hoe klein ook, kunnen verbergen, veel veiliger voelen dan wanneer wij in de open lucht zijn.

Terwijl de schuilplaats en de booma gebouwd werden, hield Jane zich met iets anders bezig. Kitty had eenigen tijd naar haar gekeken, maar ten slotte werd haar nieuwsgierigheid haar te sterk.

„Wat ter wereld doe je toch?” vroeg zij, toen zij zag, dat Jane een kleinen tak met de handbijl bewerkte.

„Ik maak wapens — een boog en pijlen en een speer.”

„O, hoe bijzonder wonder — ik bedoel, is het niet schattig? Het is juist iets voor jou, lieve kind, om aan schieten te denken; het zal ons helpen om den tijd te passeeren.”

„Wat ik maak, zal ons helpen, om voedsel te krijgen en ons te verdedigen,” antwoordde Jane.

„O ja, natuurlijk!” riep Kitty uit. „Hoe dwaas van me, maar wanneer ik aan boogschieten denk, denk ik altijd aan kleine pijlen, die in een roos van stroo steken. Ze zijn zoo kleurrijk — ik bedoel de manier, waarop ze beschilderd zijn. Ik herinner me zulke mooie schilderijen van jonge menschen in sportcostuum, van groene grasvelden en zonnenschijn tegen een achtergrond van mooie boomen. Maar wie heeft er ooit aan gedacht pijl en boog te gebruiken, om op wild te jagen? Dat idee moet zeker van jou afkomstig zijn, liefste; maar het is heel knap van je, als je daar iets mee raken kan.”

Tegen het midden van den middag had Jane een heel ruwen boog en een half dozijn pijlen gemaakt, waarvan de punten in het vuur hard gemaakt werden.

Toen zij er mee klaar was, stond zij op en bekeek het kamp. „Jullie schieten schitterend op. Ik kan er nu even op uit om te kijken, wat ik vinden kan voor een souper. Heb jij een mes, Brown? Misschien zal ik er een noodig hebben.”

„Maar lieve kind, je gaat er toch zeker niet alleen op uit?” riep Kitty.

„Natuurlijk niet,” zeide Brown. „Ik ga met u mee, Miss.”

„Ik ben bang,” zeide Jane glimlachend, „dat waar ik ga jij niet zou kunnen volgen. Kom, geef mij nu je mes.”

„Ik geloof, dat ik overal kan gaan, waar u gaan kunt, Miss,” zeide Brown grinnikend.

„Geef mij het mes,” zeide Jane. „Waarachtig, dat is een mooi groot mes!”

„Nu, als we klaar zijn, laten we dan gaan.”

Jane schudde haar hoofd. „Ik heb je al gezegd, dat je mij niet zou kunnen volgen.”

„Willen we daarom wedden?”

„Zeker. Ik wed een pond sterling tegen dit mes, dat je mij geen honderd meter kan bijhouden.”

„Aangenomen, Miss. En laten we nu gaan.”

„Kom dan maar mee,” zeide Jane. En met die woorden liep zij vlug de open plek over, sprong naar een laaghangenden tak, slingerde zich in de boomen en was in een oogwenk uit het gezicht verdwenen.

Brown liep haar na en trachtte van den grond af een glimp van haar op te vangen, maar al heel gauw raakte hij verward in het zware kreupelhout.

Hij had geen langen tijd noodig om te beseffen, dat hij geslagen was, en vrij beteuterd ging hij naar het kamp terug.

„Groote genade!” riep de prinses uit. „Heb je ooit iets dergelijks gezien! Het was werkelijk wonderbaarlijk, maar ik ben bang, dat haar iets overkomen zal, nu zij zoo alleen is. Alexis, je hadt het niet mogen toelaten.”

„Ik dacht, dat Brown met haar meeging,” zeide Alexis. „Als ik geweten had, dat hij bang was, dan zou ik zelf meegegaan zijn.”

Brown keek Alexis aan met een minachting, die te groot was voor woorden, en ging dan verder met zijn werk aan de schuilplaats.

„Ik zou denken, dat iedereen bang zou zijn daarheen te gaan,” zeide Annette, die Brown hielp om het dak met groote bladeren te bedekken. „Lady Greystoke moet heel dapper zijn.”

„Ze heeft zeker lef,” zeide Brown. „En heb je gezien, hoe zij in dien boom sprong? Net een aap.”

„Precies alsof zij er haar heele leven in gewoond heeft.”

„Gelooven jullie heusch, dat zij met haar pijl en boog iets kan dooden?” vroeg Tibbs. „Ze zien er zoo — hm — zoo primitief uit, als ik zoo vrij mag zijn dat te zeggen.”

„Zeg eens,” zeide Brown, „zij behoort niet tot het soort vrouwen, dat erop uit zou gaan, als zij niet wist, wat ze deed. Ik heb tot even voor het oogenblik, dat wij in de boomen terechtgekomen zijn, steeds door gedacht, dat zij ook een van die dwaze society-vrouwen was, die nooit iets anders in haar hersens gehad hebben dan champagnebellen; maar nu neem ik mijn hoed voor haar af; en je kan van mij aannemen, dat, wanneer ik orders aanneem van een vrouw, ze ook een echte vrouw zijn moet.”

„Lady Greystoke is een zeer bijzondere vrouw,” zeide Alexis,

„en een heel mooie vrouw. Wees zoo goed ook te bedenken, Brown, dat zij een lady is, een lid van den Engelschen adel; je moest niet zoo oneerbiedig zijn door haar een vrouw te noemen en te zeggen, dat zij lef heeft. Ik weet, dat jullie Amerikanen algemeen als onbeschaafd bekend staan, maar er is een grens aan wat ik van jou kan verduren.”

„Ja?” vroeg Brown. „En wat ben je van plan daaraan te doen, vervelende kerel?”

„Alexis, je vergeet jezelf,” zeide de prinses. „Je moest je niet vernederen om met een bediende ruzie te maken.”

„Gelijk hebt u, prinses. Het is veel beter, dat hij zich niet vernedert met een ondergeschikte ruzie te maken; ik zoek juist naar een goed voorwendsel om hem een pak slaag te geven.”

Annette legde haar hand op Brown's arm. „Kom, Mr. Brown, ga nu geen ruzie maken. Zooals het is, is het al erg genoeg; we moeten het niet nog erger maken door voortdurend te twisten.”

Brown keerde zich om en keek haar aan; dan legde hij zijn hand over haar kleine hand. „Daar heb je gelijk in, meisje. Ik zal hem met rust laten, als hij mij met rust laat. Ik geloof, dat jij en ik het samen best zullen kunnen vinden en dat we goede vrienden zullen kunnen worden.”

„Ik zou graag goede vrienden met Mr. Brown zijn. Annette is graag met iedereen goede vrienden.”

„Dat is heel braaf van je, baby, maar wees niet te veel goede vrienden met iedereen, want ik heb zoo'n idee, dat ik heel veel van je zal gaan houden.”

Het Fransche meisje sloeg haar oogen coquet neer. „Ik geloof, Mr. Brown, dat we nu maar verder moesten gaan met ons werk, anders zullen we vannacht maar een half dak boven ons hoofd hebben.”

„Alweer heb je gelijk, kind, maar over die vriendschap zullen we later nog wel eens spreken — het moet vannacht volle maan zijn.”

Nadat Jane het kamp verlaten had, slingerde zij zich vlug en stil door de boomen, die evenwijdig stonden aan het kleine stroompje, dat zij in het oog trachtte te houden, terwijl zij zocht naar een plek, waar de sporen zouden aanwijzen, dat de dieren altijd kwamen drinken. Een zacht briesje woei in haar gelaat en bracht verschillende luchtsporen in haar neusgaten, welke, hoewel niet zoo gevoelig als die van haar man, toch veel gevoeliger waren dan die van een gewoon beschaafd iemand. Jane had lang geleden

geleerd, dat zintuigen door oefening ontwikkeld kunnen worden, en zij had geen gelegenheid voorbij laten gaan, om de hare zoo goed mogelijk te oefenen.

Thans ving zij heel flauwtjes een geur op, die haar zenuwen deed trillen met een tinteling, welke alleen een jager kent. Een prooi was niet verre meer.

De jonge vrouw bewoog zich nu nog voorzichtiger voort dan daareven; nauwelijks een blad trilde, wanneer zij er langs kwam, en dan zag zij voor zich datgene, wat zij zocht — een kleine antilope, die voor haar uit luchtigjes langs het pad liep.

Jane versnelde haar vaart; maar thans was het noodzakelijker dan ooit, dat zij geen enkel geluid maakte, want het kleine dier onder haar was zenuwachtig en voortdurend op zijn hoede. Bij het geringste ongewone geluid zou het zich onmiddellijk uit de voeten maken.

Dan kwam zij op gelijke hoogte met het dier, maar tusschen hen in was nog altijd het gebladerte, dat haar pijl zou kunnen doen afwijken.

Geduld is een der belangrijkste eigenschappen van den jager in den jungle, en geduld had zij van Tarzan en door haar eigen ervaringen geleerd.

Nu bleef de antilope plotseling staan en wendde zijn kop naar links; op hetzelfde oogenblik zag Jane een beweging in het kreupelhout in die richting. Zij begreep, dat zij nu niet langer wachten kon; reeds had iets haar prooi schrik aangejaagd. Er was een kleine opening in het gebladerte tusschen haar en de antilope. Bliksemsnel spande zij haar boog; de pees trilde en de pijl begroef zich diep in het lichaam van de antilope achter haar linkerschouder. Zij sprong hoog in de lucht en viel dan dood neer.

Jane had reden om te vermoeden, dat iets anders ook de antilope besloop; maar zij kon er niets van zien.

Zij wist, dat het gevaarlijk was om het te doen; maar zij had honger en zij begreep, dat al haar metgezellen honger hadden; zij moesten voedsel hebben, want een oppervlakkig onderzoek van de bagage had het feit aan het licht gebracht, dat behalve enkele sandwiches, die reeds verorberd waren, hun voorraad bestond uit een paar pakken chocolade, zes flesschen cognac en twee flesschen likeur.

Vertrouwend op haar goed geluk en op haar snelheid, sprong Jane luchtigjes op het pad en liep vlug naar het gevallen dier.

Zij werkte snel, zooals Tarzan haar geleerd had te werken. Zij sneed den strot door, om het dier leeg te laten bloeden, en haalde

er de ingewanden uit, om het gewicht te verminderen; en terwijl zij aan het werk was, hoorde zij weer niet ver van zich af die tersluiksche geluiden in het kreupelhout.

Toen zij klaar was, knipte zij het mes dicht en stak het in haar zak; dan legde zij het karkas van de kleine antilope op haar schouder. Terwijl zij dat deed, verscheurde een woest gegrom de stilte van den jungle; en Sheeta, de luipaard, stapte twintig passen van haar af op het pad.

Onmiddellijk begreep Jane, dat het onmogelijk zou zijn met haar prooi te ontsnappen, en boosheid rees in haar op bij de gedachte, dat zij haar buit aan het wilde dier zou moeten overlaten.

Zij voelde er zich vrij zeker van, dat zij zichzelf zou kunnen redden door zich in de boomen te slingeren en het karkas van de antilope aan Sheeta over te laten, maar een plotselinge woede tegen de onrechtvaardigheid van dezen tegenslag dreef er haar toe aan stand te houden en deed haar iets heel dwaas doen.

Zij liet de antilope vallen, spande haar boog, trok dien met al haar kracht naar achteren en joeg een pijl regelrecht in den borst van Sheeta.

Toen de pijl doel trof, stiet het dier een angstaanjagenden gil van pijn en woede uit; dan viel het aan.

Voor degenen, die in het kamp waren, klonk de kreet bijna menschelijk.

„Sapristi! Wat was dat?” riep Alexis.

„Mon Dieu, het was een vrouwengil!” riep Annette uit.

„Lady Greystoke!” zeide Brown verbijsterd.

„O, Alexis, Alexis! Annette!” riep de prinses. „Mijn vlugzout; ik zal flauw vallen.”

Brown greep de kleine handbijl en vloog weg in de richting van het geluid.

„O, waar ga je naar toe?” kreunde Kitty. „Laat me niet alleen, laat me niet alleen!”

„Houd je mond, oude gek,” snauwde Brown. „Lady Greystoke moet in moeilijkheden verkeerden. Ik ga kijken, wat het is.”

Tibbs haalde zijn leeg pistool uit zijn zak. „Ik ga met u mee, Mr. Brown. We mogen niet toelaten, dat Milady iets overkomt!”

HOOFDSTUK X.

Ontvoering.

Toen Ydeni weigerde hem naar het dorp van de Kavuru te brengen, voelde Tarzan noch verbazing noch teleurstelling. Hij kende de menschen, speciaal wilde menschen en de tallooze taboe's, die hun persoonlijk en stamleven beheerschen. Hij zou liever met een van zijn eigen menschen, met wie Tarzan vriendschap gesloten had, naar het opperhoofd van de Kavuru gegaan zijn; maar als dit onmogelijk was, was hij er tenminste nog niet slechter aan toe dan hij geweest was voor hij Ydeni ontmoet had. En hij was er zeker van, dat de man, hoe wild of woest hij ook zijn mocht, toch waarschijnlijk wel een sprankje dankbaarheid voelde voor den dienst, dien Tarzan hem bewezen had.

„Als ik als vriend kom,” zeide Tarzan, „dan kan daar toch zeker geen kwaad bij zijn?”

„De Kavuru hebben geen vrienden,” antwoordde Ydeni. „Je moet niet komen.”

De aapmensch haalde zijn schouders op. „Dan zal ik als vijand komen.”

„Je zal gedood worden. Je hebt mij het leven gered; ik wil niet, dat je gedood wordt, maar ik zou het niet kunnen beletten; het is de wet van de Kavuru.”

„Dooden jullie dan de meisjes, die jullie stelen?” vroeg de aapmensch.

„Wie zegt, dat de Kavuru meisjes stelen?”

„Dat weten alle menschen. Waarom doen jullie dat? Hebben jullie niet genoeg vrouwen van jezelf?”

„Er zijn geen Kavuru-vrouwen,” antwoordde Ydeni. „De regens zijn evenveel keeren gekomen en gegaan als er vingers en teenen aan vier mannen zijn, sinds er een Kavuru-vrouw was — sinds de laatste haar leven gegeven heeft, opdat de mannen van de Kavuru zouden kunnen leven.”

„Tachtig jaar sinds er vrouwen onder jullie geweest zijn?” vroeg de aapmensch. „Dat is onmogelijk, Ydeni, want je bent nog een jonge man en je moet een moeder gehad hebben; of was zij misschien geen Kavuru?”

„Mijn moeder was een Kavuru, maar zij is lang voor de laatste vrouw gestorven. Maar ik heb je reeds te veel verteld, vreemdeling. De levenswijze van de Kavuru is niet als de levenswijze van lagere volkeren, en zij is niet bestemd voor de ooren van

lagere volken. Het is verboden erover te spreken. Ga nu je eigen weg en ik zal den mijne gaan.”

Overtuigd, dat hij geen verdere inlichtingen van Ydeni zou kunnen krijgen, sprong Tarzan in de boomen; en een oogenblik later was hij uit het gezicht van den Kavuru verdwenen. Met opzet was hij in Westelijke richting gegaan, zoodat Ydeni ten onrechte zou denken, dat hij niet op den goeden weg naar het land der Kavuru was. Hij ging echter niet ver in die richting; maar vlug keerde hij weer terug naar de plek, waar hij den wilden blanke had achtergelaten, want hij was vastbesloten, dat Ydeni, als hij hem niet vrijwillig naar zijn dorp wilde brengen, dat doen moest zonder het te weten.

Toen Tarzan op de plek, waar hij den leeuw gedood had, terug was, was de Kavuru er niet meer; en in het vermoeden, dat hij naar het Noorden gegaan was, sloeg zijn vervolger diezelfde richting in.

Nadat hij korten tijd in Noordelijke richting voortgetrokken was, besefte Tarzan, dat er geen sporen waren, dat zijn prooi dezen kant uitgegaan was.

Vlug liep hij in een grooten kring rond, om het luchtspoor op te vangen.

Een uur lang trok hij door het woud en door open plekken, totdat eindelijk Usha, de wind, het luchtspoor van Ydeni in zijn neus deed doordringen; en toen Tarzan ten slotte bij het doel van zijn jacht kwam, bleef hij verbijsterd staan, want de Kavuru liep in Zuidelijke richting.

Tarzan redeneerde, dat Ydeni dit misschien deed, om hem het spoor bijster te doen worden; of mogelijk had hij hem ook wel verkeerd ingelicht omtrent de ligging van het dorp der Kavuru; maar hij was er nu zeker van, dat Ydeni hem, als hij hem maar bleef volgen, ten slotte bij zijn doel brengen zou.

Terug over het lange pad, dat hij was gekomen, nadat hij uit het dorp van Udalo ontvlucht was, volgde Tarzan de voetstappen van zijn prooi; maar toch wist Ydeni geen enkel oogenblik, dat hij gevolgd werd, ofschoon hij dikwijls voor den aapmenschen duidelijk zichtbaar was.

Tarzan vond het interessant dit vreemde wezen, wiens bestaan zelf een mysterie was, te bestudeeren. Hij lette speciaal op de wapens en de sieraden van Ydeni en zag, dat deze totaal verschilden van alle andere, die hij tot dusverre gezien had. Zijn aandacht werd vooral getrokken door het dunne vezeltouw, dat verscheidene malen om het middel van den Kavuru geslagen was,

want, voorzoover Tarzan wist, was hij van alle wilden in den jungle de eenige, die een touw als wapen gebruikte. Hij was benieuwd, hoe Ydeni het gebruiken zou.

Laat op den middag, toen Tarzan wist, dat zij betrekkelijk dicht bij het dorp van de Bukena waren, zag hij tot zijn verbazing, dat Ydeni in de boomen klauterde, waardoor hij zich met groote behendigheid en snelheid bewoog, ofschoon zij in geen enkel opzicht te vergelijken waren met die van den Heer van den Jungle. Hij bewoog zich met de grootste voorzichtigheid voort, terwijl hij dikwijls staan bleef, om scherp te luisteren. Dan wikkelde hij het touw van zijn middel en Tarzan zag, dat aan het eene einde daarvan een schuiflus was.

Nu hoorde Tarzan stemmen voor zich uit; zij klonken zwak als van een grooten afstand. Het was duidelijk, dat de Kavuru ze ook hoorde, want hij veranderde eenigszins van koers, om de richting in te slaan, waaruit de stemmen kwamen.

Tarzan's belangstelling was nu meer opgewekt dan ooit. De houding van den man voor hem was de houding van een behendig jager, die zijn prooi besluipt. Hij voelde, dat nu weldra een mysterie opgehelderd zou worden.

Even later kwam de Kavuru bij den rand van een open plek en bleef staan. Onder hem was een aantal vrouwen op de kleine velden aan het werk. Ydeni sloeg ze gade; dan zag hij een jongmeisje van omstreeks vijftien jaar en ging naar een anderen boom, die dicht bij haar was.

Tarzan volgde en lette scherp op iedere beweging van den Kavuru. Hij hoorde hem een vreemden uitroep uitstooten, zoo zacht, dat die nauwelijks in de ooren van het jongemeisje moest zijn doorgedrongen. Een oogenblik schonk zij er geen aandacht aan, maar dan keerde zij zich om en keek met wezenlooze, niet begrijpende oogen naar den jungle. De scherpe stok, waarmede zij in het maïsveld gewerkt had, viel uit haar slappe hand.

Ydeni liet voortdurend dien luguberen, doordringenden uitroep hooren. Het jongemeisje deed een paar stappen in de richting van den jungle; dan bleef zij staan; en Tarzan kon bijna den strijd voelen, dien zij met zichzelf voerde, om den mysterieuzen drang, die haar van de andere vrouwen wegtrok, te overwinnen; maar Ydeni's stem was dwingend en dringend en tenslotte liep zij weer naar hem toe. Zij bewoog zich voort als in een trance, haar starende oogen op Ydeni gericht.

Thans trok de Kavuru zich dieper in het bosch terug, roepend, steeds roepend tegen het machteloze meisje, dat volgde.

Tarzan keek toe, maar hij deed geen enkele poging om tusschenbeide te komen. Voor hem beteekende het leven van het zwarte meisje niet meer dan het leven van een antilope of dat van een ander jungledier. Voor Tarzan waren allen, hijzelf inbegrepen, dieren, waarvan het een niet meer rechten had dan het ander, behalve dat, hetwelk het zou kunnen winnen door kracht of geslepenheid.

Veel belangrijker dan het leven van het zwarte meisje was de mogelijkheid om het mysterie te peilen, dat steeds het verdwijnen van jongemeisjes, van wie men veronderstelde, dat zij door de Kavuru gestolen waren, omgeven had.

Ydeni lokte het meisje dieper het woud in en bleef eindelijk op een breeden tak staan.

Langzaam kwam het meisje nader. Het was duidelijk, dat zij geen meesteres meer was over haar eigen wil. Het lugubere, monotone dreungeroep van den Kavuru scheen haar geheel versuft te hebben.

Eindelijk kwam zij vlak onder den boom en den tak, waarop Ydeni gehurkt lag. Dan liet de man zijn lus om haar heen zakken.

Zij gilte niet en zij verzette zich niet, toen hij die lus aantrok en haar langzaam naar zich opheesch; en evenmin hield zijn dreunstem op.

Hij verwijderde het touw van haar middel, wierp haar slap lichaam over een van zijn breede schouders, keerde zich om en liep terug in de richting, waaruit hij gekomen was.

Tarzan had de ontvoering van het jongemeisje met groote belangstelling gadeslagen, want daardoor werd het schijnbare mysterie van het verdwijnen van zooveel andere jongemeisjes in het verleden verklaard. Hij kon zich makkelijk voorstellen, welke uitwerking deze geheimzinnige verdwijningen op de bijgeloovige gemoederen van de inboorlingen gehad moesten hebben; toch was dit alles heel eenvoudig, behalve de vreemde, hypnotische macht van den Kavuru. Deze was hem heelemaal nog niet duidelijk.

Hij vroeg zich af, hoe de inboorlingen er toe gekomen waren deze verdwijning met de Kavuru in verband te brengen, en de eenige redelijke verklaring scheen te zijn, dat in het verleden sommige bijzonder koppige bloedverwanten hun achtervolgingen zoover hadden uitgestrekt, dat zij bij toeval bij den ontvoerder en zijn buit gekomen waren en op die wijze de identiteit van den eerste te weten waren gekomen, zonder dat zij zich hadden

kunnen vergewissen, welke methode hij gebruikt had, om zijn doel te bereiken.

Tarzan, die in deze zaak geen enkele verantwoordelijkheid voelde, achtte zich niet verplicht het jongemeisje te redden; zijn eenig doel was thans Ydeni te volgen naar het dorp van de Kavuru, waar hij zeker wist Buira, de dochter van Muviro, als zij nog leefde, te zullen vinden.

Ydeni bleef nog uren in de boomen, tot hij er vrijwel zeker van moest zijn, dat hij voorbij het punt gekomen was, waar eventueele achtervolgers hem zouden zoeken. Dan sprong hij op den grond; maar nog steeds droeg hij het jongemeisje, dat als dood over zijn schouder lag.

Al verder en verder ploeterde hij, schijnbaar onvermoeibaar; en in de boomen vlak achter hem volgde Tarzan van de Apen.

Het was reeds heel laat in den middag, toen de Kavuru bleef staan. Hij droeg toen het meisje in een boom en bond haar met hetzelfde touw, dat haar gevangen had, stevig aan een tak. Haar alleen latend ging hij weg; en Tarzan volgde hem.

Ydeni ging slechts voedsel zoeken; en toen hij wat eetbare vruchten en noten gevonden had, keerde hij daarmede naar het meisje terug.

De hypnose, die haar zoo lang in haar ban gehouden had, verloor nu haar macht over haar, en toen Ydeni bij haar kwam, keek zij hem met verschrikte oogen aan en deinsde terug, toen hij haar aanraakte.

Hij maakte het touw los, droeg haar naar den grond en gaf haar voedsel.

Inmiddels was haar bewustzijn ten volle teruggekeerd; en het was duidelijk, dat het jongemeisje haar precairen toestand beseftte en wist, wie haar ontvoerder was, want een uitdrukking van den hevigsten afschuw kwam op haar gelaat en zij barstte in tranen uit.

„Stil,” snauwde Ydeni. „Ik heb je geen kwaad gedaan. Als je me geen last veroorzaakt, zal ik je geen kwaad doen.”

„Je bent een Kavuru,” hijgde zij op een toon, die diepen afkeer verried. „Breng me terug naar mijn vader; je hebt hem beloofd, dat je geen lid van zijn familie kwaad zou doen.”

Ydeni keek het jongemeisje verbaasd aan. „Ik je vader iets beloofd?” vroeg hij. „Ik heb je vader nooit gezien; ik heb nooit met een van jouw mannen gesproken.”

„Dat heb je wel. Je hebt het hem beloofd, toen hij je bevrijdde uit de hut, waarin Udalo je gevangen gezet had. Udalo had je

willen doden; mijn vader, Gupingu, de medicijnman, heeft je gered. Daarom heb je die belofte gedaan.”

Dit verhaal maakte heelemaal geen indruk op Ydeni, maar wel op den grimmigen en zwijgenden toeschouwer in de boomen boven hem. Dit was dus de dochter van Gupingu. Blijkbaar was het Noodlot een grillige deern met een vreemd gevoel voor humor.

Nu Tarzan de identiteit van het meisje kende, gaf dit een geheel ander aanzien aan de zaak. Tarzan voelde, dat hij, door zich door Gupingu te laten bevrijden, den medicijnman de zekerheid had gegeven, dat zijn dochters veilig zouden zijn voor de Kavuru. Het was een zedelijke verplichting, die de Heer van den jungle niet over het hoofd kon zien; maar als hij het meisje van Ydeni afnam en haar aan haar volk teruggaf, zou hij niet in staat zijn den Kavuru naar zijn dorp te volgen. Maar hij haalde zijn schouders op en aanvaardde de verantwoordelijkheid, die zijn eer hem scheen op te leggen.

Nu begon hij wegen en middelen te overwegen. Hij kon natuurlijk naar beneden gaan en het meisje met geweld meenemen, want de gedachte kwam zelfs niet bij hem op, dat eenig schepsel, en zeker geen man, in staat zou zijn hem te beletten te doen, wat hij wilde; maar dit plan was nauwelijks bij hem opgekomen, of hij verwierp het al. Hij wilde niet, dat Ydeni weten zou, dat *hij* het jongemeisje van hem afnam; aangezien hij begreep, dat Ydeni hem nog van dienst zou kunnen zijn, in het geval hij in het dorp van de Kavuru kwam, want per slot van rekening had hij het leven van den man gered; en dat was iets, dat alleen de laagststaande dieren zouden vergeten.

Hij wachtte derhalve om te zien, welke maatregelen Ydeni voor den nacht voor het meisje zou nemen, want het was nu zijn bedoeling haar heimelijk weg te nemen; en als dat mislukte, zou de kans, dat Ydeni hem herkende, na het donker veel kleiner worden; en dus wachtte hij, geduldig als ieder ander roofdier, dat uitziet naar een gunstig oogenblik om aan te vallen.

Toen het jongemeisje begreep, dat zij den Kavuru door haar smeekbeden niet zou kunnen ontroeren, was zij in zwijgen vervallen. Haar peinzende oogen keken dreigend naar haar beul. Vrees en haat waren erin weerspiegeld.

De donkerte viel vlug in, toen de Kavuru het jongemeisje beetpakte en ruw op den grond wierp. Zij vocht als een jonge leeuwin, maar Ydeni was sterk en overweldigde haar binnen enkele oogenblikken. Dan bond hij haar handen achter haar rug en trok een

touw zoo stijf om haar beenen, dat zij die nauwelijks bewegen kon. Angstig lag zij te beven.

„Nu kan je niet wegloopen,” zeide hij, toen hij klaar was. „Ydeni kan slapen en jij moet ook maar gaan slapen; we hebben morgen een langen marsch voor den boeg en Ydeni zal je niet dragen.”

Het jongemeisje antwoordde niet. De man wierp zich naast haar op den grond. Een stille gestalte bewoog zich tersluiks in de boomen boven hen. Het was heel donker en heel stil. Alleen het gebrul van een leeuw in de verte, dat flauwtjes tot hem doordrong, bewees, dat er leven in den jungle was. Tarzan wachtte geduldig. Door de regelmatige ademhaling van den man wist hij, dat Ydeni sliep; maar zijn slaap was nog niet diep genoeg om den aapmensch te bevredigen.

Een half uur verliep, en dan een uur. Ydeni sliep nu heel vast, maar het jongemeisje had nog niet geslapen. Dat was juist wat Tarzan wilde.

Hij boog zich van den tak, waarop hij lag, en sprak zacht fluisterend tegen het jongemeisje. „Gil niet,” zeide hij. „Ik kom naar beneden, om je naar je volk terug te brengen.”

Heel zacht liet hij zich op den grond zakken. Zelfs het jongemeisje, waarnaast hij stond, wist niet, dat hij uit de boomen gekomen was. Met een waarschuwing op zijn lippen boog hij zich over haar heen.

Het jongemeisje was bang; maar zij was nog banger voor den Kavuru en dus gaf zij geen gil, toen Tarzan haar op zijn schouder wierp en haar geruischloos over het junglepad droeg, tot hij zich in de boomen kon slingeren zonder de kans te loopen Ydeni wakker te maken.

Op veiligen afstand van den slapenden man bleef hij staan en sneed de touwen los, waarmede het meisje gebonden was.

„Wie ben je?” fluisterde zij.

„Ik ben de man, dien Udalo had willen doden en dien je vader bevrijd heeft,” antwoordde de aapmensch.

Zij deinsde terug. „Dan ben jij ook een Kavuru.”

„Ik ben geen Kavuru. Ik heb hun dat gezegd, maar ze wilden mij niet gelooven. Ik ben Tarzan van de Apen, opperhoofd van de Waziri, wier land vele dagmarschen in de richting van de opgaande zon ligt.”

„Je bent een Kavuru,” hield zij vol. „Mijn vader heeft het gezegd.”

„Ik ben het niet, maar wat voor verschil maakt dat, als ik je naar je vader terugbreng?”

„Hoe kan ik weten, dat je mij terug zal brengen?” vroeg zij. „Misschien lieg je mij wel iets voor.”

„Als je dat liever wilt, zal ik je nu je vrijheid teruggeven; maar wat wil je hier alleen in den jungle doen? Een leeuw of een luipaard zullen je zeker vinden; en zelfs als dat het geval niet is, dan zul je nooit den terugweg naar je dorp kunnen vinden, omdat je niet weet, in welke richting de Kavuru je, terwijl je bewusteloos was, weggedragen heeft.”

„Ik zal met je meegaan,” zeide het jongemeisje.

HOOFDSTUK XI.

„Zeventig millioen dollars.”

Brown en Tibbs volgden het wildpad in de richting van den luguberen gil, die het kamp had doen opschrikken.

„Milady!” riep Tibbs. „Milady, waar bent u? Wat is er gebeurd?”

Brown liep vlug voor Tibbs uit, die in tien jaar geen honderd meter geloopt had. „Ja, Miss,” brulde hij. „Waar bent u?”

„Hier, volg het pad,” luidde het antwoord op duidelijken, vasten toon. „Ik mankeer niets, maken jullie je maar niet van streek.”

Even later kreeg Brown haar in het oog. Zij was bezig den laatste van de drie pijlen uit het karkas van den luipaard te trekken en even voorbij haar lag het van zijn ingewanden ontdane karkas van een antilope.

„Wat voor — Wat beteekent dit alles?” vroeg Brown.

„Ik heb juist deze antilope gedood,” legde Jane uit, „en Sheeta hier heeft geprobeerd die van mij af te nemen.”

„U hebt hem gedood? U hebt hem met uw pijlen gedood?”

„Dacht je soms, dat ik hem doodgebeten had, Brown?” lachte de jonge vrouw.

„Heeft hij of u dien gil gegeven?”

„Dat was Sheeta. Hij viel aan; en toen mijn eerste pijl hem trof, scheen hij dat heelemaal niet prettig te vinden.”

„En heeft één pijl hem gedood?”

„Ik heb er nog twee op hem afgeschoten. Ik weet niet, welke hem gedood heeft. Alle drie zijn ze in zijn hart terechtgekomen.”

Brown veegde het zweet van zijn voorhoofd. „Waarachtig, ik moet mijn hoed voor u afnemen, Miss.”

„Nu, je kan hem weer opzetten, Brown, en die antilope naar het kamp dragen. Dat zal ik heel wat prettiger vinden.”

Tibbs was inmiddels naderbij gekomen en stond met van verbazing groote oogen naar den dooden luipaard te kijken.

„Als ik zoo vrij mag zijn, Milady, dan zou ik willen zeggen, dat het buitengewoon is. Ik zou het nooit geloofd hebben, Milady, op mijn woord van eer, ik zou het nooit geloofd hebben. Ik had nooit gedacht, dat die kleine pijlen iets, dat grooter is dan een vogel, zouden dooden.”

„Dan zal je wel heel verbaasd zijn, Tibbs.”

„Dat ben ik ook, Milady.”

„Moeten wij den luipaard ook naar het kamp brengen?” vroeg Brown.

„Neen,” antwoordde Jane. „Het villen van het dier is een veel te lastig werkje; en bovendien zou prinses Sborov waarschijnlijk van angst in zwijm vallen, als zij het dier zag.”

De piloot nam het karkas van de antilope op en met hun drieën keerden zij naar het kamp terug.

Annette stond met van angst groote oogen op hen te wachten. Zij loosde een zucht van verlichting, toen zij zag, dat alle drie ongedeerd terug waren.

„O,” riep zij uit, „u hebt wat meegebracht om te eten. Ik heb zoo'n honger.”

„Waar zijn de prins en de prinses?” vroeg Jane.

Annette gichelde en wees naar de schuilplaats. „Zoodra Brown en Tibbs weg waren, zijn zij daarin gevluht en hebben zich verstopt gehouden,” fluisterde zij.

Bijna onmiddellijk daarna verscheen de prins. Hij was heel bleek en hij was ook heel boos. „Jullie mannen hebben het recht niet om weg te loopen en het kamp onbewaakt te laten,” snauwde hij. „Je kan nooit vooruit zeggen wat er had kunnen gebeuren. Zorgt er in het vervolg voor, dat jullie nooit tegelijkertijd afwezig bent.”

„O Heer, geef mij kracht,” kreunde Brown. „Ik ben heel lankmoedig, maar van dien kerel kan ik niet veel meer verdragen.”

„Wat is dat?” vroeg Alexis.

„Ik wou juist zeggen, dat ik, als je ooit weer op zoo'n toon tegen me spreekt, een koning van je zal maken.”

„Wat?” vroeg Alexis achterdochtig.

„Ik zal je kronen.”

„Ik vermoed, dat dat ook weer zoo'n luguber Amerikanisme is,” hoonde de prins, „maar wat het ook is, nu het van jou komt, weet ik, dat het een belediging is.”

„En hoe!” riep Brown uit.

„Laten we, inplaats van ruzie te maken, liever aan het werk gaan,” zeide Jane. „Brown, wil jij met Tibbs een vuur aanleggen? Alexis, jij kan de antilope in stukken snijden. Snijd er vijf of zes flinke reepen af, dan kan Annette ze koken. Weet je, hoe je ze boven een open vuur moet roosteren, Annette?..

„Nee, madame, maar ik kan het leeren, als u het mij een keer wijzen wilt.”

De prinses kwam uit de schuilplaats te voorschijn. „O, lieve hemel, wat heb je daar?” vroeg zij. „Breng het weer weg; het is heelemaal met bloed bedekt.”

„Dat is je souper, Kitty,” zeide Jane.

„Dat eten? Geen kwestie van, ik zou ziek worden. Breng het weg en begraaf het.”

„Dat is uw kans om te verhongeren, dame,” zeide Brown, „want als u dit niet eet, krijgt u heelemaal niets te eten.”

„Hoe durf je te zeggen, Brown, dat je er ook maar aan zoudt denken om mij voedsel te onthouden?” vroeg de prinses.

„Ik denk er niet aan u voedsel te onthouden. Ik probeer alleen u aan uw verstand te brengen, dat er geen ander voedsel is dan dit. Als u dit niet wilt eten, dan eet u heelemaal niet, en daarmee basta.”

„O, ik zou het nooit over mijn hart kunnen verkrijgen — het ruikt zoo.”

Nog geen uur later rukte de prinses als een uitgehongerde wolvin aan een antilope-steak. „Hoe emotioneerd,” nam zij even tijd om op te merken. „Ik bedoel, is het niet net, alsof wij aan het kampeeren zijn?”

„Ja, daar lijkt het precies op,” zeide Jane laconiek.

„Verschrikkelijk,” zeide Alexis, „dit stuk is veel te rauw. Zorg ervoor, Annette, dat het mijne in het vervolg goed gaar is.”

„Je neemt maar, wat je krijgt, jongetje, en je moet het maar lekker vinden,” zeide Brown. „En spreek in het vervolg niet meer op zoo'n hoogen toon tegen Annette.”

Tibbs was veel meer in verlegenheid gebracht. Dat was altijd het geval, wanneer een lid van een lageren stand gemis aan eerbied toonde tegenover wat hij bij voorkeur de aristocratie noemde.

„Als ik zoo vrij mag zijn het te vragen, Milady,” zeide hij, terwijl hij zich tot Jane richtte in een poging om het gesprek in andere banen te leiden, „dan zou ik willen vragen, hoe wij hier vandaan en weer in de beschaafde wereld komen moeten.”

„Daar heb ik zelf ook al over gedacht, Tibbs,” antwoordde Jane. „Kijk eens, als we allemaal in goede lichamelijke conditie waren, zouden wij dit stroompje kunnen volgen naar een grootere rivier, waarna wij later zeer zeker bij een inboorlingendorp zouden komen, waar we voedsel krijgen en gidsen en dragers in dienst nemen konden, om ons naar een nederzetting te brengen, waar Europeanen zijn; en indien dat niet kon, zouden wij in ieder geval loopers kunnen huren, om voor ons een boodschap over te brengen.”

„Ik geloof, dat dit een schitterend idee is, Milady; ik hoop, dat we gauw op weg zullen gaan.”

„Ik betwijfel of wij allen de ontberingen van een langen tocht zouden kunnen doorstaan,” zeide Jane.

„Daar bedoel je mij zeker mee,” zeide de prinses, „maar heusch, ik ben dol op wandelen. Ik herinner me nog heel goed, dat ik vroeger iederen ochtend een mijl liep. Dat was voor den dood van den lieven Mr. Peters. Hij stond er op, dat ik het deed; hijzelf was zoo'n echte atleet. Hij speelde iederen Woensdagmiddag golf. Maar na zijn dood heb ik het opgegeven; het deed mijn voeten zoo'n pijn.”

„We zouden een draagstoel kunnen bouwen,” opperde Alexis. „Ik heb daar wel eens plaatjes van in de bioscoop gezien. Brown en Tibbs zouden de prinses kunnen dragen.”

„Ja?” vroeg Brown. „Wie zou jou dragen?”

„O, ik geloof, dat dat schitterend zou zijn; ik geloof, dat dat alle problemen zou oplossen,” riep Kitty uit. „We zouden den stoel groot genoeg voor twee kunnen bouwen en dan konden we er samen in zitten.”

„Waarom geen vierpersoonswagen?” vroeg Brown. „Dan zouden Tibbs en ik jullie allemaal kunnen dragen.”

„O neen!” riep de prinses uit. „Ik ben bang, dat dat een te zware last voor jullie zou zijn.”

„De kerel probeert grappig te zijn, liefste,” zeide Alexis, „maar er is zeker geen enkele reden, waarom ze jou niet zouden kunnen dragen.”

„Geen enkele reden op één na,” zeide Brown.

„En welke is dat?” vroeg Kitty. „Ik bedoel, dat ik geen enkele reden zie, waarom jij en Tibbs mij niet zouden dragen.”

„Daar kan geen sprake van zijn, Kitty,” zeide Jane eenigszins scherp. „Je weet niet, wat je zegt. Twee mannen kunnen niemand door den jungle dragen; en hoe je er ook over denken mag, je zou het geen uur volhouden, als je probeerde te loopen.”

„Maar wat moet ik dan doen, lieve Jane — voor altijd hier blijven?”

„Een paar van ons zullen er op uit moeten gaan, om hulp te zoeken; de anderen blijven hier in het kamp. Dat is de eenige manier.”

„Wie gaan?” vroeg Brown. „Ik en Tibbs?”

Jane schudde haar hoofd. „Ik ben bang, dat Tibbs daartoe niet in staat zal zijn; hij heeft op dat gebied in het geheel geen ervaring, en in ieder geval zou hij in het kamp veel diensten kunnen bewijzen. Ik had gedacht, dat jij en ik zouden gaan. Wij weten iets van Afrika en hoe we ons in den jungle kunnen redden.”

„Ik weet er niets van,” zeide Brown. „En ik zie niet in, hoe wij beiden kunnen gaan en deze menschen aan hun lot overlaten. Het zijn de meest hulpelooze troep keffers, die ik ooit gekend heb.”

De Sborovs lieten hun ontstemming over Brown's openhartige critiek blijken, maar zij zeiden niets. Tibbs scheen zich beleedigd te gevoelen, maar Annette draaide haar hoofd om, om een glimlach te verbergen.

„Ik zal u zeggen, wat we doen zullen,” ging de piloot voort. „U blijft hier, zorgt voor deze menschen en houdt de leiding over het kamp. Ik zal er op uit gaan om hulp te zoeken.”

„Ik zou hem niet vertrouwen, Jane,” zeide Alexis. „Als hij eenmaal weg is, zal hij nooit meer terugkomen; hij zou ons hier laten sterven.”

„Onzin,” bitste Jane. „Brown heeft volkomen gelijk, dat wij beiden jullie niet alleen moeten laten. Geen van jullie heeft eenige ervaring; je zoudt geen eten kunnen vinden; je zoudt jezelf niet kunnen beschermen. Neen, een onzer zal hier moeten blijven; en aangezien ik vlugger door den jungle kan komen dan een van jullie, zal ik er op uit gaan, om hulp te zoeken.”

Van verschillende kanten rezen protesten tegen dit voorstel op; Alexis zat de jonge vrouw door zijn half gesloten oogleden aan te staren; de uitdrukking in zijn oogen was allesbehalve mooi. Even later begon hij:

„Je moet niet alleen gaan, Jane. Je hebt gelijk, wanneer je zegt, dat ik in dit kamp niet veel diensten zou kunnen bewijzen.

Ik zal met je meegaan; je moet iemand hebben, om je te beschermen.”

Brown lachte — een heel ruwen en prikkelenden lach. De prinses keek geërgerd en verschrikt.

„Maar Alexis,” riep zij uit, „het verbaast me, dat je zoo iets onmogelijks ook maar kunt voorstellen. Denk toch aan Jane's reputatie.”

Nu was het Jane's beurt om te lachen. „Beste Kitty, doe toch niet zoo belachelijk. Ik denk er natuurlijk niet aan Alexis met mij mee te laten gaan, maar niet om de reden, die jij noemt. Wanneer je leven op het spel staat, dan kan je, om het zoo uit te drukken, alle conventies aan je laars lappen.”

„Natuurlijk,” stemde de prins toe.

„Goed,” zeide de prinses beslist, „Alexis kan meegaan; maar als hij gaat, ga ik ook.”

„Die is goed,” zeide Alexis. „Jij hebt ons in deze ellende gebracht, en nu probeer je weer hinderpalen op te werpen op den weg, om ons er uit te helpen. Als jij er niet was, zouden we allemaal met elkaar kunnen weggaan; trouwens wat dat betreft, zonder jou en je Amerikaanschen piloot zouden we nu niet in zoo'n critieken toestand verkeeren.”

„O Alexis,” snikte de prinses, „hoe kan je zoo wreed tegen mij zijn? Je hebt mij niet meer lief.”

Hij wierp haar een minachtenden blik toe, keerde zich om en liep weg. Er volgde een pijnlijke stilte, die eindelijk door Jane verbroken werd.

„Ik zal morgenochtend vroeg weggaan. Geloof jij, Brown, dat jij voor al deze menschen voedsel kunt krijgen, terwijl ik weg ben?”

„Dat zal wel gaan, als zij niet te veel eten en niet te kieskeurig zijn in wat ze eten,” antwoordde hij met een grijnslach.

„Weet je, welke planten en vruchten eetbaar en welke vergiftig zijn?”

„Ik weet genoeg van de eetbare af en de andere zal ik heel kalm laten staan.”

„Dat is goed; wees heel voorzichtig met wat je eet en drinkt.”

Brown grinnikte. „We zullen niet zoo heel veel hebben om voorzichtig mee te zijn.”

In de toenemende koelte van den junglenacht was de warmte van het beestevuur heel aangenaam; het grootste gedeelte van het gezelschap bleef er dan ook omheen zitten, alleen Alexis, uit zijn humeur en gemelijk, hield zich op een afstand. Hij stond in de

opening van de schuilplaats der mannen dreigend te kijken naar de gestalten, die door het vuur verlicht werden. Zijn donkere oogen rustten op zijn vrouw, die met haar rug naar hem toe zat; en zijn gelaatsuitdrukking was op dat oogenblik, nu de anderen niet op hem letten, vol haat en afkeer. De gedachten, die door zijn brein flitsten, waren geen mooie gedachten. Hij zag er thans uit, zooals hij in werkelijkheid was: een kleine, gemeene knoeier, die plotseling dreigend en gevaarlijk geworden was.

En dan ging zijn blik naar Jane en veranderde zijn gelaatsuitdrukking. Hij streek met zijn tong over zijn volle, sensueele lippen — lippen, die slap en afstootelijk waren.

Dan dwaalde zijn blik weer naar zijn vrouw. „Als jij er niet was,” dacht hij — „Zeventig millioen dollar — ik wou, dat ik hier vandaan was — die Brown; ik zou hem graag vermoorden — Annette ziet er niet zoo kwaad uit — zeventig millioen dollar, Parijs, Nice, Monte-Carlo — die oude gek — Jane is mooi — ik geloof, dat die oude gek eeuwig zal blijven leven — dood, dood, dood — zeventig millioen dollar.”

Bij het vuur besprak Jane de maatregelen voor het bewaken van het kamp bij nacht. „Ik geloof, dat drie ploegen van vier uur wel genoeg zullen zijn. De hoofdzaak is het vuur goed aan te houden. Als er dieren in de buurt komen, zal je hun oogen in het donker kunnen zien fonkelen. Als ze te dicht bij komen, steek je een tak aan en gooi dien naar hen toe. Ze zijn allemaal bang voor vuur.”

„O liefste, moet ik dat doen?” riep Kitty. „Ik zou het heusch niet kunnen, ik bedoel, moet ik hier 's nachts alleen zitten?”

„Neen, beste kind, jij bent van wachtdienst vrijgesteld. En hoe staat het met jou, Annette? Geloof jij, dat je het zou kunnen?”

„Dat zal wel gaan, madame,” antwoordde het jongemeisje.

„Een flinke meid,” zeide Brown.

„Als ik zoo vrij mag zijn het voor te stellen, Milady,” zeide Tibbs eerbiedig, „dan zou ik zeggen, dat de drie mannen de wacht moeten houden. Dat is geen werk voor een vrouw.”

„Ik geloof, dat Tibbs volkomen gelijk heeft,” zeide de prinses. „En ik geloof ook, dat Alexis niet op wacht moet staan; hij is erg gevoelig voor de nachtlucht en vat heel gauw kou. En nu geloof ik, dat ik maar naar bed zal gaan. Annette, kom mee om mij te helpen.”

„En u moet ook maar naar kooi gaan, Miss,” zeide Brown. „Als u er morgenochtend vroeg op uit wilt gaan, dan hebt u wel een goeden slaap noodig.”

Jane stond op. „Misschien heb je gelijk. Goeden nacht.”

Toen ze weg was, keek Brown op zijn horloge. „Het is nu negen uur, Tibbs. Houd jij nu tot middernacht de wacht, dan wek je mij en houd ik tot drie uur de wacht. Daarna kan Zijne Hoogheid de groothertog tot het aanbreken van den dag op wacht staan.”

„Mr. Brown, als u den prins bedoelt, ik geloof niet, dat hij het erg prettig vinden zal de wacht te houden.”

„Hij moet het doen. En hij moet het prettig vinden ook.”

Tibbs zuchtte. „Als de prinses er niet was, zouden we hier heelemaal niet behoeven te blijven. Ik voel er niets voor hier te blijven en alleen maar te wachten. Ik weet zeker, dat er iets vreeselijks met ons gebeuren zal, als Lady Greystoke ons alleen laat. Zij is de eenige, die iets kan doen.”

„Ja,” zeide Brown, „die oude vrouw is een vreeselijke lastpost. Je zou haar een kopje kleiner kunnen maken, Tibbs.” Brown grinnikte, stond op en rekte zich uit. „Ik ga nu onder de wol, Tibbs. Wek me om twaalf uur.”

Sborov zat aan den ingang van de schuilplaats, die slechts een paar stappen van het vuur was, en toen Brown naar binnen ging, sprak hij hem aan. „Ik kon er niets aan doen, maar ik heb je gesprek met Tibbs afgeluisterd. Ik ben bereid mijn plicht te doen. Roep me om drie uur, dan zal ik de wacht gaan houden. Ik ga nu naar bed. Ik slaap heel vast en het zal je misschien moeite kosten mij wakker te krijgen.”

De verandering in den toon en de houding van den man verbaasde Brown zoo, dat hij ditmaal geen antwoord wist te vinden. Hij bromde slechts wat, toen hij de schuilplaats in liep. Sborov volgde hem en ging liggen; enkele minuten later sliep Brown rustig. Het scheen hem, toen Tibbs hem om twaalf uur wakker maakte, toe, dat hij heelemaal niet geslapen had.

Hij had slechts een paar minuten op wacht gestaan, toen Annette zich bij hem voegde er naast hem kwam zitten.

„Wat voor den drommel doe jij zoo vroeg in den ochtend op, meisje?” vroeg hij.

„Iets heeft mij ongeveer een half uur geleden wakker gemaakt en daarna heb ik niet meer in slaap kunnen komen. Ik weet niet, wat het geweest kan zijn, maar ik ben met een schrik wakker geworden; en ik had een gevoel, dat er iemand in de schuilplaats rondsloop. Het is daar heel donker, wanneer het gordijn voor de deur gehangen is.”

HOOFDSTUK XII.

Moord in den nacht.

„Misschien heb je Lady Greystoke in de hut hooren loopen,” opperde Brown.

„Neen, ik kon haar ademhaling hooren. Zij sliep gerust.”

„Dan moet het de oude vrouw geweest zijn.”

„Die was het ook niet. Nadat ik wakker geschrokken was, heb ik haar hooren kreunen in haar slaap en ook snurken, geloof ik, maar zij is er dadelijk mee opgehouden.”

„Dan vermoed ik, dat je gedroomd moet hebben, meisje,” zeide Brown.

„Misschien wel, maar een ongewoon geluid moet mij wakker gemaakt hebben, want ik slaap heel vast; en ik weet zeker, dat ik daarna iemand gehoord heb.”

„Misschien zal het het beste zijn, dat je nu weer gaat slapen.”

„Heusch, Mr. Brown, ik zou het niet kunnen. Ik ben klaar wakker; en bovendien — ik voelde me daar zoo akelig, alsof — o, ik weet het niet.” Zij liet haar stem dalen. „Het was, alsof er iets vreeselijks was, iets, dat mij bang maakte. U hebt er toch geen bezwaar tegen, dat ik hier buiten bij u blijf zitten, Mr. Brown?”

„Neen, natuurlijk niet, meisje, Jij en Lady Greystoke zijn ongeveer de eenige menschelijke wezens van den troep. De rest zijn idioten.”

„Mag u ze niet, Mr. Brown?”

„O, de oude vrouw is ongevaarlijk; ze is alleen maar een lastpost; en Tibbs meent het wel goed, geloof ik; maar wanneer het erom gaat iets meer te doen dan het persen van een broek, dan beteekent hij niet veel.”

„En de andere?” vroeg Annette. „Ik geloof, dat u niet zoo heel veel met hem op hebt.”

„Hij? Hij is de laatste nul na het decimale teeken.”

„Neen, ik mag hem ook niet, Mr. Brown. Ik ben bang voor hem.”

„Bang voor hem? Waarom zou je bang voor hem moeten zijn?”

„In Londen heeft hij dingen tegen me gezegd, die een man niet tegen een fatsoenlijk meisje zeggen moest.”

„Wel heeremetijd,” bromde Brown. „Als hij ooit nog eens smoesjes met je maakt, dan zeg je het tegen mij. Dan zal ik hem

op den grond leggen en hem, zoo lang als hij is, op zijn falie geven.”

„Zoudt u me beschermen, Mr. Brown?” Zij sloeg haar donkere oogen vragend naar hem op.

„En of!”

Het jongemeisje zuchtte. „U bent zoo groot en zoo sterk.”

„Weet je wel, dat ik je heel graag mag, meisje?”

„Daar ben ik heel blij om. Ik geloof, dat ik u ook wel mag.”

Brown bleef een oogenblik zwijgen. „Als we hier ooit uit komen,” zeide hij vervolgens en hield dan op.

„Ja?” vroeg zij. „Als we hier ooit uit komen, wat dan?”

Hij ging zenuwachtig verzitten en wierp nog een stuk hout op het vuur. „Ik dacht alleen maar,” zeide hij armzalig.

„Wat dacht u?”

„Ik dacht, dat misschien jij en ik — dat misschien —”

„Ja?” fluisterde zij aanmoedigend.

„Zeg, je behoeft me niet Mr. Brown te noemen.”

„Hoe moet ik u dan noemen?”

„Mijn beste vrienden noemen mij Chi.”

„Wat een grappige naam; ik heb nog nooit zoo'n naam gehoord. Wat beteekent het? Het is toch zeker uw echte naam niet?”

„Het is een afkorting voor den naam van de stad, waar ik vandaan kom, Chicago,” legde hij uit.

„O,” lachte zij, „dan spel je het C-h-i en niet S-h-y (verlegen). Ik dacht, dat je het misschien op de laatste manier moest spellen.”

„Ze hebben me nooit ervan beschuldigd, dat ik verlegen ben,” zeide hij, „maar misschien heb je gelijk. Wanneer ik probeer tegen jou iets te zeggen, dan slaat mijn tong dikwijls dubbel.”

„Wat een grappige uitdrukkingen gebruikt u. Amerikanen zijn allemaal zoo grappig.”

„O, dat weet ik niet; de vreemdelingen schijnen mij grappig toe.”

„Ben ik grappig?”

„Nou, je hebt wel grappige maniertjes over je, maar die zijn heel lief.”

„Vindt u? Daar ben ik heel blij om, Mr. Brown.”

„Chi!”

„Chi. Hebt u nog een anderen naam? Misschien zou die makkelijker te zeggen zijn.”

„Ja. Mijn werkelijke naam is Neal.”

„Dat is een mooie naam.”

„Annette ook. Ik ben dol op Annette.”

„Vindt u den naam mooi?”

„Ja en het meisje ook — Ik mag het meisje dolgraag.” Hij boog zich naar haar toe, nam haar hand en trok haar tegen zich aan.

„Nee, dat moet u niet doen,” zeide zij scherp en trok zich terug; en dan riep zij plotseling uit: „O, kijk, kijk!” en wees.

Brown keek in de richting, die zij aanwees. Tegen den donkeren achtergrond van het woud fonkelden twee geelgroene vlammenpunten.

Annette schoof vlug naar hem toe en drukte zich tegen hem aan. „Wat is dat?” fluisterde zij met een angstige stem.

„Wees maar niet bang, schatje; het kijkt alleen maar naar ons. Het zal ons heelemaal geen kwaad doen.”

„Wat is het?” vroeg zij.

„Ik heb in het donker wel eens meer koeienoogen zoo zien fonkelen; het is misschien een koe.”

„Je weet heel goed, dat het geen koe is. Er zijn geen koeien in den jungle. Je zegt het alleen maar, om mij niet bang te laten zijn.”

„Ja, nu je het zegt, misschien zijn er geen koeien in den jungle; maar wat het ook is, ik zal het weggagen.” Hij bukte zich en nam een zwaren tak uit het vuur; het eene einde ervan brandde. Dan stond hij op en slingerde den tak naar de fonkelende oogen.

Een regen van vonken, een woest gegrom, en de oogen verdwenen.

„Dat heeft hem weggejaagd,” zeide hij. „Heb je gezien, hoe makkelijk het was?”

„O, je bent heel dapper, Neal.”

Hij kwam naast haar zitten; en ditmaal sloeg hij brutaal zijn arm om haar heen.

Zij zuchtte en vlijde zich dichter tegen hem aan. „Een fatsoenlijk meisje moest dit eigenlijk niet doen,” zeide zij, „maar ik voel mij nu zoo veilig.”

„Je bent nog nooit in je leven minder veilig geweest, meisje,” zeide Brown.

„Geloof je, dat de oogen terug zullen komen?” vroeg zij met een huivering.

„Ik dacht niet aan oogen, meisje.”

„O!”

Het was reeds ver over drieën voor Brown er aan dacht Sborov te wekken. Toen de prins in het licht van het vuur kwam, was hij zenuwachtig en nerveus.

„Heb je vannacht iets gehoord of gezien?” vroeg hij.

„Er is iets gekomen en heeft naar ons gekeken,” zeide Brown, „maar ik heb er een brandenden tak naar gegoid en toen is het op de vlucht geslagen.”

„Alles in het kamp in orde?”

„Zeker, alles is in orde.”

„Ik heb zoo vast geslapen, dat er iets gebeurd had kunnen zijn, zonder dat ik het merkte.”

„Nu, ik zal ook een uiltje gaan knappen,” zeide de piloot. „En ga jij ook maar probeeren nog wat te slapen, meisje.”

Samen liepen ze de enkele stappen naar de schuilplaats. Zij huiverde een beetje. „Ik vind het afschuwelijk naar binnen te gaan. Ik begrijp niet waarom, maar ik ben er bang voor.”

„Wees toch niet dwaas,” zeide hij. „Er is niets, dat je kwaad zal doen. Die droom heeft je zeker zenuwachtig gemaakt.”

„Ik ben er anders zoo zeker niet van, dat het een droom geweest is.”

„Wees nu een lief meisje en ga naar bed; ik zal met één oog open slapen. Als je iets hoort, roep je mij maar.”

Het was al dag, toen Brown door een doordringenden gil uit de schuilplaats er naast wakker gemaakt werd.

„Lieve hemel,” riep Tibbs uit. „Wat was dat?”

Maar Brown was reeds opgesprongen en vloog naar de vrouwenafdeeling. Hij zag Sborov, lijkbleek in het ochtendlicht, bij het vuur staan. Zijn oogen staarden en waren strak gericht op de hut, waarin de vrouwen sliepen.

Brown botste tegen Annette aan, die uit de hut vluchtte, toen hij juist binnen wilde gaan.

„O, Neal,” riep zij uit, „het was geen droom. Vannacht is hier iets vreeselijks gebeurd.”

Hij schoot langs haar heen en ging de hut in. Jane stond zwijgend en vol afschuw naar prinses Sborov te kijken.

„Lieve God!” riep Brown uit.

Kitty Sborov was dood, haar schedel wijd open gespleten.

„Hoe afgrijselijk!” fluisterde Jane. „Wie kan dat gedaan hebben?”

Tibbs voegde zich bij hen. Hij bleef onontroerd bij deze afgrijselijke ontdekking — steeds de volmaakte kamerdienaar.

„Waar is de prins?” vroeg Jane.

„Hij hield de wacht,” zeide Brown. „Hij stond bij het vuur, toen ik hier binnenkwam.”

„Iemand zal het hem moeten zeggen,” zeide zij.

„Ik vermoed, dat het geen nieuws voor hem zijn zal,” antwoordde Brown.

Jane keek vlug naar hem op. „O, dat kan hij niet gedaan hebben!”

„Wie kan het dan wel gedaan hebben?” vroeg de piloot.

„Als u dat wilt, Milady,” zeide Tibbs, „dan zal ik Zijne Hoogheid op de hoogte brengen.”

„Heel goed, Tibbs.”

De man ging naar buiten. De prins stond nog steeds naar de hut te staren, maar toen hij Tibbs naar zich toe zag komen, vermande hij zich.

„Wat is er daar aan het handje?” vroeg hij. „Waarom heeft Annette zoo geschreeuwd?”

„Er is iets met Hare Hoogheid gebeurd — zij is — zij is dood.”

„Wat! — Wie? Het kan niet waar zijn. Zij scheelde niets, toen zij gisteravond naar bed ging.”

„Zij is vermoord, Uwe Hoogheid,” zeide Tibbs. „Het is afgrijselijk!”

„Vermoord!” Hij stond nog steeds op de plek, waar hij gestaan had, en maakte geen aanstalten om naar de hut te gaan. Hij zag Jane en Brown uit de hut naar hem toe komen.

„Het is afschuwelijk, Alexis,” zeide Jane. „Ik kan me niet voorstellen, wie het gedaan kan hebben en ook niet waarom.”

„Ik weet, wie het gedaan heeft,” zeide hij opgewonden. „Ik weet, wie het gedaan heeft en ik weet ook waarom.”

„Wat bedoel je?” vroeg Jane.

Alexis wees met een trillenden vinger naar Brown. „Vannacht heb ik dezen man tegen Tibbs hooren zeggen haar te dooden. Een van hen beiden moet het gedaan hebben en ik geloof niet, dat het Tibbs geweest is.”

„Prins Sborov, ik geloof niet, dat het een van hen beiden geweest is,” zeide Jane.

„Vraag maar aan Tibbs, of hij hem niet gezegd heeft haar te dooden,” riep Sborov.

Jane keek Tibbs vragend aan.

Milady, Mr. Brown heeft er op gezinspeeld, dat ik haar een kopje kleiner zou maken; maar dat was alleen uit de grap, Milady.”

„Hoe is zij vermoord?” vroeg de prins.

Jane keek verbijsterd. „Nu — nu, het moet met de bijl gebeurd zijn. Waar is de bijl?”

„Vind de bijl en je zal den moordenaar hebben,” zeide Sborov.

„Maar als hij die weggeworpen heeft?” vroeg Jane.

„Die kan hij niet weggeworpen hebben. Ik heb hier sedert drie uur op wacht gestaan en niemand is de hut voor de vrouwen binnengegaan, nadat ik de wacht betrokken heb. Wie het gedaan heeft, heeft de bijl waarschijnlijk verstoep.”

„Het is gebeurd voor u op wacht gegaan bent,” zeide Annette. „Het is gebeurd voor Mr. Brown op wacht gegaan is. Dat heeft mij wakker gemaakt. Ik weet het nu. En toen ik dacht, dat zij in haar slaap kreunde en snurkte, was zij stervende — het waren de doodsrochelen. O, hoe afgrijselijk!”

„Wanneer was dat precies, Annette?” vroeg Jane.

„Het was, terwijl Tibbs op wacht stond en ongeveer een half uur vóór Mr. Brown de wacht betrok. Ik kon niet meer in slaap komen en daarom ben ik naar buiten naar hem toe gegaan. Ik heb bij hem gezeten, tot hij den prins ging wekken.”

Jane wendde zich tot Tibbs. „Sliep Mr. Brown, toen je hem om twaalf uur ging wekken?” vroeg zij.

„Ja, Milady.”

„Hoe weet je dat?”

„Nou, ik kon het aan zijn ademhaling hooren en bovendien heeft het mij moeite gekost hem wakker te krijgen.”

„Hij kan wel gesimuleerd hebben,” zeide Sborov.

„Sliep de prins, Tibbs, toen je naar binnen ging om Brown te wekken?”

„Hij scheen vast te slapen, Milady. Ik had een brandenden tak meegenomen, om licht te hebben. Ik kon ze heel duidelijk zien.”

„Hij sliep en ik simuleerde natuurlijk,” zeide Brown.

„Zoek de bijl,” zeide Sborov.

„Jij zal die wel vinden,” antwoordde Brown. „Ik weet niet waar die is.”

„Tibbs zegt, dat jullie allebei sliepen. Dan kunnen alleen Tibbs en Annette en ik onder verdenking staan,” zeide Jane.

„Het is dwaasheid de zaak zoo voor te stellen,” zeide Brown. „We weten allemaal, dat u en Annette er absoluut niets mee te maken hebben; dus bent u er buitengesloten. Ik weet drommels goed, dat ik het niet gedaan heb, en ik ben er bijna even zeker van, dat Tibbs het niet gedaan heeft; dus blijft alleen diegene over, die voordeel zou trekken van den dood van de oude vrouw.”

„Jij zoudt er evenveel van profiteeren als ieder van ons,” merkte

Sborov gemelijk op. „Je wist, dat je leven op het spel stond; dat, als je hier niet heel gauw uit kwam, je er nooit uit zou komen. Je wist dat en je hebt gezegd, dat mijn vrouw de eenige hinderpaal was, dat wij morgen allemaal tegelijk weg zouden kunnen gaan. Ik kan je heele redeneering heel goed begrijpen, kerel. Je hebt gevoeld, dat de prinses hier nooit vandaan zou kunnen komen; en daarom heb je een handje meegeholpen, door haar zelf te dooden.”

„Schitterend, Sherlock Holmes. Je hebt het allemaal heel mooi uitgerekend, niet? Maar wat wil je nu doen?”

„Vind de bijl,” herhaalde Sborov.

„Goed,” zeide Jane. „De mannen gaan in de vrouwen-afdeeling zoeken en Annette en ik zullen jullie afdeeling doorzoeken.”

Sborov volgde Jane naar de deur van de mannenhut. „Ik kan niet naar binnen gaan, waar zij ligt,” zeide hij. „Ik wil mij haar alleen voorstellen zooals zij was, toen ik haar het laatst gezien heb — levend.”

Jane knikte. „Help ons dan hier zoeken,” zeide zij.

Er was werkelijk geen enkele plek om te zoeken behalve in het grasleger, dat de mannen als bed gebruikt hadden.

Jane doorzocht het leger, waarop Alexis geslapen had, terwijl Alexis dat van Tibbs voor zijn rekening nam en Annette in dat van Brown zocht. Al heel gauw kwam de hand van het jongemeisje in aanraking met iets kouds en hards. Zij verstijfde, toen haar vingers het aanraakten, alsof zij bij intuïtie wist, wat het was. Huiverend trok zij haar hand terug. Een oogenblik hield zij zich heel stil. Zij dacht vlug na. Dan stond zij op. „Er is hier niets,” zeide zij.

Sborov keek vlug naar haar op. „Er is hier ook niets,” zeide Jane.

„Ik kan in Tibbs' bed niets vinden,” zeide Alexis, „maar je hebt misschien niet goed genoeg gekeken in het bed van Brown. Laat mij nog eens zoeken.”

Zij deed een stap naar hem toe, alsof zij hem wilde beletten te zoeken. „Waar is dat goed voor? De bijl is er niet: het is alleen maar tijdverspilling nog eens te zoeken.”

„Toch zal ik het maar doen,” zeide Alexis.

Sborov bukte zich en stak zijn hand in het gras. Hij behoefde niet lang te zoeken. „Hier is de bijl,” zeide hij. „Ik begrijp niet, hoe je die niet gevonden hebt, Annette,” voegde hij er honend aan toe. „Daar zal je je redenen wel voor gehad hebben.”

Hij haalde de bijl uit het gras te voorschijn en hield die in

de hoogte, zoodat iedereen die zien kon. Het blad was met bloed bekleet.

„Ben je nu overtuigd, Jane?” vroeg de prins.

„Ik kan het van Brown niet gelooven,” zeide zij.

„Maar had je het van mij wel kunnen gelooven?”

„Eerlijk gezegd, Alexis, ja.”

„Enfin, je hebt nu bewijzen genoeg, wie het gedaan heeft. Wat wil je nu doen? De kerel moet gedood worden.”

„Wie moet gedood worden?” vroeg Brown. Hij en Tibbs stonden in de opening van de hut.

„De bijl is in jouw bed gevonden, Brown,” zeide Jane. „De prins heeft ze; en zooals je ziet, zij is met bloed bedekt.”

„Dus heb jij dat ding in mijn bed verstopt, kleine gemeene kerel? Zeker je bedoeling mij er in te laten loopen?”

„Ik begrijp niet, wat je zegt,” zeide Alexis. „Ik weet alleen wat ik je vannacht heb hooren zeggen en wat ik in je bed gevonden heb. Tibbs heeft reeds mijn lezing van wat jij gezegd hebt bevestigd, en Lady Greystoke en Annette hebben gezien, dat ik de bijl gevonden heb, waar jij die verstopt hebt.”

Brown keek met een vragende uitdrukking in zijn oogen van den een naar den ander. Was het mogelijk, dat deze menschen geloofden, dat hij dit gedaan had? Hij begreep, dat de enkele bewijzen, die er waren, tegen hem getuigden.

„Nou,” zeide hij, „jullie haalt je toch zeker niet in je hoofd, dat je mij wilt ophangen.”

HOOFDSTUK XIII.

Verraad.

De kleine groep Waziri-krijgers onder leiding van Muviro was na het afscheid van Tarzan steeds door in Westelijke richting getrokken.

De tien mannen liepen stil over een kronkelend junglepad; er klonk geen gezang of gelach; en wanneer zij spraken, wat maar zelden gebeurde, deden zij het fluisterend, want zij waren in een voor hen vreemd land en kenden het karakter van het volk, dat daarin woonde, niet. Zij trokken voorzichtig voorwaarts, steeds op hun hoede.

Dien dag hoopten zij in aanraking te komen met de Bukena, het volk, dat het dichtst bij de Kavuru woonde; en hier hoopten zij nadere berichten van Tarzan van de Apen te hooren.

Dan hoorden zij boven de geluiden van den jungle uit het opgewonden getwetter van een aap; en even later slingerde een bekende kleine gedaante door de boomen naar beneden.

„Het is Nkima,” zeide Muviro. „De groote Bwana moet in de buurt zijn.”

De kleine Nkima snaterde van opwinding. Hij sprong op den grond en liep heel hard vooruit, opgewonden snaterend met zijn hoog, schel stemmetje, terwijl hij voortdurend naar hen omkeek. Hij liep steeds vooruit, tot een bocht in het pad dreigde hen aan zijn blik te onttrekken; dan liep hij weer vlug terug en trok aan Muviro's beenen, voor hij weer met groote snelheid vooruit schoot.

„Er is iets niet in orde,” zeide een der krijgers tegen Muviro. „De kleine Nkima probeert het ons te vertellen.”

„Hij wil, dat wij opschieten,” zeide Muviro. „Misschien is er iets met den grooten Bwana gebeurd.” Dan zette hij er een sukkeldrafje in, terwijl zijn makkers hem op de hielen volgden; maar nog bleef Nkima steeds vooruit loopen en zette hen tot grooter spoed aan.

Als leden van een krijgersstam, die zich van hun jeugd af getraind hebben, konden de Waziri uren achtereen een tempo volhouden, dat een gewoon mensch al heel gauw uitgeput zou hebben.

Met hun gladde, ebbenhoutkleurige lichamen, die van zweet glansden, hun breede borsten en hun soepele spieren vormden zij een schitterend beeld van primitieve woestheid, waaraan nog een barbaarsche kleur toegevoegd werd door enkel- en armbanden van vreemd ontwerp, hun wapens, hun schilden en de wapperende witte pluimen, die in hun haar staken.

Het waren inderdaad mannen, wier aanblik alleen in de harten van vreemde stammen, die hen zagen, eerbied en misschien angst opgewekt zou hebben.

En zoo was het, dat zij, toen zij van den jungle op een open plek kwamen, terwijl Nkima hun nog steeds voorafging, plotseling een twintigtal vrouwen zagen, die in de velden voor het dorp van Udalo, het opperhoofd van de Bukena, aan het werk waren.

Met angstige en waarschuwendende kreten vluchtten de vrouwen naar de dorpspoort.

Bukena-krijgers in de kraal grepen hun wapens en snelden hun

vrouwen tegemoet; en toen de laatste vrouw het dorp binnen was, sloten de krijgers vlug de poort achter haar; en terwijl sommigen de poort bleven bewaken, bezetten de anderen het platform binnen de palissade, over den bovenkant waarvan zij hun pijlen op den vijand konden afschieten.

Bij het zien van het dorp en de vluchtende vrouwen had Muviro zijn krijgers bevolen halt te houden. Hij zag de vijandige houding der Bukena, maar hij schreef die toe aan het feit, dat zij niet wisten of hij met vredelievende of oorlogszuchtige bedoelingen kwam.

Nkima was erg opgewonden. Hij zwaaide met zijn handen en snaterde zoo hard als hij kon; hij deed zoo erg zijn best om hen te laten begrijpen, dat zijn meester een gevangene in het dorp was. Het was voor Nkima altijd een mysterie, dat deze Gomangani hem niet konden begrijpen. Het scheen, dat niemand hem begrijpen kon behalve zijn neven en nichten, zijn broers en zijn zusters en zijn geliefde Tarzan. Alle anderen moesten heel dom zijn.

Muviro liet zijn makkers op korten afstand van het dorp achter en liep langzaam naar de palissade, terwijl hij het teeken des vredes maakte, zoodat de dorpsbewoners konden weten, dat zij niet met vijandige bedoelingen kwamen.

Udalo, het opperhoofd, die op het platform stond, keek neer op den naderenden krijger en zijn makkers. Hij wist, dat dit inderdaad krijgers waren; en hoewel er maar tien waren, was hij toch blij het teeken des vredes te zien, want er konden misschien veel anderen in het woud zijn, terwijl dit maar een voorhoede was.

Toen Muviro onderaan de palissade bleef staan en opkeek, richtte Udalo het woord tegen hem.

„Wie ben je? Wat wil je?” vroeg hij.

„Ik ben Muviro, het opperhoofd van de Waziri. We zijn hierheen gekomen, om ons opperhoofd, Tarzan van de Apen, te ontmoeten of berichten van hem te hooren. Is hij hier geweest?”

Gupingu, de medicijnman, stond naast Udalo. In zijn hart leefde nog steeds de herinnering aan een geheim, dat hij aan niemand durfde vertellen — het geheim van het bevrijden van Tarzan na diens belofte, dat de Kavuru de dochters van Gupingu niet zouden stelen; en toch was bijna onmiddellijk daarna Naika, zijn lievelingsdochter, gestolen.

Gupingu was thans overtuigd, dat Tarzan niet alleen een Kavuru was, maar dat hij ook teruggekomen was, om Naika te stelen. Wrok en haat brandden in de borst van Gupingu. Hij

herinnerde zich, dat Tarzan gezegd had, dat hij een Waziri was; en uit alle feiten, die hij kende, trok hij de conclusie, dat de Waziri of de vazallen of de bondgenooten der Kavuru waren.

„Vertrouw ze niet, Udalo,” zeide hij tegen het opperhoofd. „Dat zijn de menschen van den Kavuru, die ons ontsnapt is. Hij heeft ze hierheen gezonden, om zich te wreken.”

Udalo keek dreigend op Muviro neer en dacht vlug na.

Hij zou zich graag op den Kavuru willen wreken, maar hij was bang voor repressaillemaatregelen; en bovendien wist hij niet of er zich niet een groot aantal krijgers in het woud schuilhield. Daaromtrent moest hij, voor hij besliste plannen kon maken, zekerheid hebben.

Boos, omdat hij geen antwoord gekregen had, begon Muviro weer te spreken, ditmaal ongeduldig. „We komen in vrede,” zeide hij, „om iets te vragen. Is Tarzan, onze meester, hier?”

„Daar heb je het al,” fluisterde Gupingu tegen Udalo. „Hij zegt zelf, dat de Kavuru zijn meester is.”

„Hij is niet hier,” zeide Udalo. „We weten niets van hem en ik weet niet of je in vrede komt.”

„Je spreekt geen ware woorden. De kleine Nkima, het aapje, is Tarzan's vriend. Hij heeft ons hier gebracht en dat zou hij niet gedaan hebben, als Tarzan niet hier geweest was.”

„Ik heb niet gezegd, dat Tarzan niet hier geweest is,” antwoordde Udalo. „Ik zeg, dat hij hier niet is en dat ik niets van hem weet. Ik weet niet, waar hij heen is gegaan, toen hij van hier vertrokken is. Als je je wapenen neer wilt leggen, kunnen jij en je mannen het dorp binnen komen; dan kunnen we praten. Als je in vrede komt, zal je dat doen; als je het niet doet, zal Udalo weten, dat je gekomen bent om oorlog te voeren. Hij heeft, zooals je zien kunt, veel krijgers. We zijn niet bang voor je, maar we willen geen oorlog.”

„We zijn in vrede gekomen, maar krijgers leggen hun wapens niet neer. Als je zooveel dappere krijgers hebt, waarom zou je dan voor tien man bang zijn?”

„We zijn niet bang voor tien man,” zeide Udalo. „De tien man kunnen binnenkomen en hun wapens meebrengen, maar de rest van je krijgers moet niet dicht bij het dorp komen.”

„We hebben geen anderen bij ons,” antwoordde Muviro. „We zijn met ons tienen.”

Dat was juist, wat Udalo weten wilde. „Jullie kunt binnenkomen,” zeide hij. „Ik zal orders geven, om de poort te openen.” Dan keerde hij zich om en fluisterde met Gupingu.

Muviro gaf zijn mannen een wenk naderbij te komen. De poort ging open en zij stapten het dorp der Bukena binnen.

Udalo en Gupingu hadden het platform verlaten en waren samen naar de hut van het opperhoofd gegaan. Zij fluisterden met vele gebaren, waarbij Gupingu uitleg gaf en Udalo toestemmend knikte en instructies uitdeelde. Bij de hut van het opperhoofd gingen ze van elkaar; Udalo bleef op de komst van de bezoekers wachten, terwijl Gupingu zich naar zijn eigen hut haastte.

Toen de Waziri in de dorpsstraat kwamen, werden zij door krijgers omsingeld en naar de hut van het opperhoofd gebracht, waar Udalo hen opwachtte.

Hier begon een van die lange palavers, welke zoo „dierbaar” voor de harten van inboorlingen zijn. Met eindeloozen omhaal van woorden herhaalden zij telkens en telkens weer hetzelfde en ten slotte was er door Udalo niets anders gezegd, dan dat Tarzan niet in zijn dorp was en dat hij absoluut niets van hem wist; en evenmin wist hij iets omtrent de Kavuru of de ligging van hun dorp, waarvan Muviro echter niets geloofde.

En terwijl deze conferentie gehouden werd, was Gupingu in zijn hut bezig met het fijnstampen van kruiden, waarna hij ze in water kookte, om de sappen er uit te trekken. Hij prevelde en mompelde voortdurend in zichzelf, maar het valt te betwijfelen of hij formules uitsprak over den rommel, dien hij brouwde, en evenmin legde hij amuletten voor zich of maakte hij met tooverstaven of den staart van een zebra strijkbewegingen over het brouwsel — er was geen publiek bij.

Terwijl de Bukena-krijgers en hun bezoekers confereerden en Gupingu zijn brouwsel maakte, waren de vrouwen op bevel van Udalo bezig met het klaar maken van een feest; en in de boomen aan gene zijde van de open plek wachtte een klein aapje jammerend — wachtte op de bevrijding van zijn meester, van wien hij nog steeds dacht, dat hij in een der hutten van het dorp gebonden lag.

Eindelijk verliet Gupingu zijn hut. Hij droeg zijn brouwsel in een kleine pompoen mee en liep regelrecht naar de vrouwen, die het bier voor het feest klaar maakten.

De vrouwen vulden reeds de pompoenen, die onder de krijgers rondgegeven zouden worden. Gupingu liep naar de vrouw, die de groote eere-pompoen vulde, welke eerst aan het opperhoofd en vervolgens aan de gasten gereikt zou worden. Zij fluisterden samen even en dan liep Gupingu weg, de kleine pompoen met

zijn brouwsel achterlatend. Hij voegde zich bij de conferentie, zorgde achter de Waziri te blijven, wist de aandacht van Udalo te trekken en knikte. Dan klapte het opperhoofd in zijn handen en beval, dat de feestmaaltijd opgediend zou worden.

De vrouwen kwamen eten en drinken brengen; voorop liep de vrouw, die de eere-pompoen met bier droeg.

Udalo nam die van haar over en bracht haar aan zijn lippen. Zijn keel bewoog, alsof hij iets naar binnen slikte; maar geen druppel kwam over zijn lippen. Dan gaf hij die aan Muviro, die er een grooten teug uit nam en de pompoen aan den Waziri naast hem overreikte; zoo circuleerde de pompoen onder hen allen, maar toen de laatste van de tien mannen gedronken had, nam de vrouw de pompoen, hoewel die nog niet leeg was, over, terwijl de andere vrouwen andere pompoenen met bier voor de Bukenakrijgers brachten. Noch Muviro noch een van zijn makkers vermoedden, dat er iets niet in orde was, want hadden zij Udalo niet uit dezelfde pompoen zien drinken als waaruit zij zelf gedronken hadden? Nu werd er eten gebracht, maar Muviro nam daar niet van. Hij keek vreemd en met glazige oogen naar zijn makkers. Wat was er met zijn oogen gebeurd? Alles was wazig. Hij zag zijn mannen daar met strakke gezichten zitten, hun lichamen als dronken heen en weer zwaaiend; dan waggelde Muviro, het opperhoofd der Waziri, op. Hij omklemde zijn lang mes en trok het uit zijn lendendoek. „Doodt!” riep hij. „We zijn vergiftigd.” Dan wankelde hij en sloeg tegen den grond.

Verschillende andere Waziri trachtten ook op te staan; maar het brouwsel van Gupingu werkte vlug en krachtig; en hoewel de Bukena-krijgers opgesprongen waren op een bevel van Udalo na Muviro's order aan zijn volgelingen, hadden zij hun speren niet meer noodig, aangezien de Waziri een voor een tegen den grond sloegen.

De Bukena staarden verbaasd naar het vreemde schouwspel, want alleen Udalo en een vrouw wisten, wat Gupingu gedaan had.

De medicijnman sprong tusschen de gevallen Waziri en sloeg op zijn borst.

„Het medicijn van Gupingu is sterk,” zeide hij. „Het overwint de vijanden van de Bukena; zelfs de groote Kavuru overwint het.”

„Doodt!” schreeuwde een vrouw en anderen namen dien roep over. „Doodt! Doodt! Doodt!”

„Nee,” zeide Udalo. „Bindt ze stevig vast, zoodat zij niet kunnen ontvluchten, en brengt ze dan in de hut, waarin ook de andere Kavuru gevangen gezeten heeft. Ik zal ijlboten naar de

andere dorpen van de Bukena zenden; en wanneer de maan den tweeden nacht vol is, zullen wij dansen en feestvieren en de harten van onze vijanden opeten.”

Uitroepen van instemming volgden op deze woorden, terwijl krijgers de gevangenen begonnen te boeien en weg te dragen naar de hut, waarin Tarzan gevangen gezeten had.

In een boom op den rand van den jungle zat een klein aapje troosteloos naar de poort van het dorp te kijken. Voor een oogenblik werd hij wat vroolijker, toen hij er eenige krijgers uit zag komen: lenige jonge mannen, die in een draf in verschillende richtingen vertrokken; maar het waren niet zijn geliefde Waziri en hij werd weer moedeloos.

Het duurde vele uren voor de Waziri van de gevolgen der narcose herstelden. Nadat zij langzamerhand hun bewustzijn teruggekregen hadden, verliep er nog eenige tijd voor zij hun kritieken toestand konden beseffen. Zij hadden barstende hoofdpijn en voelden zich heel misselijk. Toen zij zich trachtten te bewegen, merkten zij, dat zij stevig gebonden waren.

„Ik wist,” zeide Muviro, toen zij in staat waren te praten, „dat het opperhoofd mij voorloog. Ik had voorzichtiger moeten zijn. Ik had zijn bier niet moeten drinken en niet moeten toelaten, dat jullie het deden.”

„Ik heb het hem zien drinken en daarom dacht ik, dat het geen kwaad kon,” zeide een der krijgers.

„Hij heeft alleen maar gedaan alsof hij dronk,” zeide Muviro. „Die Udalo is een heel slecht man.”

„Wat denk je, dat hij met ons doen zal?”

„Ik denk niet,” antwoordde Muviro. „Ik weet het.”

„En wat weet je?”

„Ik heb meer dingen over deze Bukena gehoord. Ik heb gehoord, dat zij, hoewel zij geen kannibalen zijn, de harten van hun vijanden opeten, daar zij denken, dat dit hen dapper zal maken, want het zijn groote lafaards.”

„Zullen ze onze harten opeten?”

„Ja”

„Wanneer?”

„Dat zullen we waarschijnlijk niet weten, voor we naar buiten gebracht worden; maar als we zien, dat zij voorbereidselen maken voor een groot feest, dan zullen we weten, dat ons einde nabij is.”

„En moeten we hier dan maar liggen en ons als lammeren laten slachten?”

„Als een van ons zijn touwen kan losmaken, kunnen we sterven

zooals Waziri behooren te sterven: strijdende,” antwoordde Muviro.

„Als de groote Bwana het maar wist,” zeide een jonge man, „dan zou hij ons wel redden.”

„Het is best mogelijk, dat de groote Bwana al dood is,” zeide Muviro. „Ik vermoed, dat Udalo hem gedood en zijn hart opgegeten heeft; en als dat zoo is, dan ben ik bereid ook te sterven; want het kan mij niet schelen om te blijven leven, als de groote Bwana dood is.”

„En mij evenmin,” zeide een ander. „Ik ben zoo misselijk en ik heb zoo'n hoofdpijn, dat ik graag zou willen sterven.”

De avond kwam, maar niemand verscheen bij de hut, om hun water of eten te brengen. Zij voelden zich diep ongelukkig en het hinderde Muviro te moeten denken, dat hij in zoo'n valstrik gevangen was. Hij schaamde zich voor zichzelf en hij voelde, dat alleen de dood een boetedoening voor zijn groote fout zou kunnen zijn.

Doch hoe ongelukkig zij ook waren, er was er een nog ongelukkiger; een klein aapje, dat in een boom aan gene zijde van de open plek, die het dorp van Udalo omgaf, huiverde en trilde. Hij hoorde het gebrul van Numa, den leeuw, en van Sheeta, den luipaard; en hij klom zoo hoog als hij durfde en hing dan trillend en bevend te wachten op het ding, waarvan hij wist, dat het dadelijk op hem springen en hem verslinden zou. Want zoo was het leven van den kleinen Nkima.

HOOFDSTUK XIV.

Nkima vergeet.

Naika, de dochter van Gupingu, den medicijnman, ging met haar nieuwen ontvoerder mee, omdat het eenig alternatief was alleen gelaten te worden in den jungle als een prooi niet alleen voor de wilde dieren, maar ook voor de talrijke demonen, die het grimmige woud onveilig maken. In den beginne verwachtte zij het ergste; maar toen de tijd verliep en haar niets overkwam, kreeg zij vertrouwen in den grooten, gebronsden krijger, die met haar ging. Ten slotte verdween alle vrees voor hem.

Maar al was zij niet langer bang voor Tarzan, daarom was

zij toch nog bij lange na niet zonder vrees; want de junglenacht was heel donker en zij fantaseerde zich in die stygische duisternis allerlei soorten angstaanjagende wezens, die in hinderlaag lagen, om op haar te springen. Zij kon niet begrijpen, hoe hij zich zoo zeker door de donkerte voortbewoog en verbaasde zich over zijn grooten moed.

Zij wist, dat weinig mannen zoo dapper zijn, en daarom kwam de gedachte in haar op, dat hij een demon zijn moest.

Dit was inderdaad een belangwekkend avontuur; een avontuur, waarop zij, Naika, zich haar leven lang zou kunnen beroemen, want was zij niet een geheelen nacht met een demon door den jungle getrokken? Zij zou het hem graag op den man af gevraagd hebben, maar dan bestond natuurlijk het gevaar, dat zij een demon beleedigde. Als zij hem op een handige manier ondervroeg, zou hij misschien bij toeval de waarheid openbaren.

Zij had heel wat wilskracht noodig om haar moed zoo op te schroeven, dat zij hem überhaupt iets durfde vragen, maar ten slotte gelukte het haar toch.

„Uit welk land kom je?” vroeg zij.

„Ik kom uit het land van de Waziri.”

„Wat voor mannen zijn dat?”

„Dat zijn negers.”

„Maar jij bent blank.”

„Ja, maar vele jaren geleden, toen ik nog veel jonger was, ben ik in hun stam opgenomen.”

„Heb je wel eens een demon ontmoet?”

„Nee, die dingen bestaan niet.”

„Dus dan ben je geen demon?”

„Ik ben Tarzan van de Apen.”

„Dus dan ben je geen Kavuru?”

„Ik heb je gezegd, dat ik uit het land van de Waziri kwam. Wanneer je weer bij je volk terug bent, zeg dan, dat Tarzan van de Apen geen Kavuru is. Zeg hun ook, dat hij jou uit de handen der Kavuru gered heeft en dat zij altijd vrienden van Tarzan en de Waziri moeten zijn.”

„Ik zal het hun zeggen,” zeide Naika en dan na een kort zwijgen: „Ik ben erg moe.”

„We zullen hier voor het verdere gedeelte van den nacht uitrusten,” zeide de aapmensch.

Hij lichtte haar op en droeg haar hoog tusschen de boomen, tot zij heel erg bang was; en toen hij haar op een tak neerzette, klampte zij zich krampachtig aan den stam van den boom vast.

Hier scheen de maan tusschen het gebladerte en was het veel minder donker dan op den grond. In dit halve licht kapte Tarzan takken en bouwde een platform, waarop Naika den verderen nacht kon liggen.

Vroeg in den ochtend haalde Tarzan voedsel voor zichzelf en het jongemeisje; en nadat zij gegeten hadden, zetten zij hun tocht naar het dorp van de Bukena voort.

Toen Naika voelde, dat zij haar dorp naderde, verdwenen al haar angsten heelemaal. Zij lachte en babbelde vroolijk; en op die wijze kwamen zij eindelijk op den rand van de open plek, die het dorp van de Bukena omgeeft.

„Je bent nu veilig, Naika,” zeide de aapmensch. „Ga naar je volk terug en zeg hun, dat Tarzan van de Apen hun vijand niet is.” Dan keerde hij zich om en verdween in het woud, maar niet voordat een paar scherpe kleine oogen hem hadden gezien; en toen Naika gillend naar de poort van het dorp liep, slingerde de kleine Nkima zich luid schreeuwend door de boomen, terwijl hij zijn heer en meester in het woud volgde.

Het kleine aapje haalde den aapmensch weldra in en met een laatsten gil van extase sprong het op een van zijn breede schouders.

Tarzan nam het kleine diertje in zijn hand. „Dus is Nkima weer terug,” zeide hij. „Sheeta heeft hem niet te pakken gekregen.”

„Nkima is niet bang voor Sheeta,” pochte het aapje. „Sheeta is in de boomen geklommen, om jacht op den kleinen Nkima te maken; hij dook in elkaar en kroop; hij kwam dichterbij. De kleine Nkima nam een tak en sloeg Sheeta op zijn kop. Sheeta was bang en ging op de vlucht.”

„Ja,” zei Tarzan, „de kleine Nkima is heel dapper.”

Aldus aangemoedigd, werd het aapje geestdriftig en nog fantasierijker. „Toen zijn de Gomangani gekomen, veel Gomangani; zij wilden den kleinen Nkima dooden en opeten. De kleine Nkima nam twee takken en sloeg daarmee op hun hoofden. Zij werden bang; ze zijn op de vlucht gegaan.”

„Ja,” zeide Tarzan, „iedereen is bang voor den kleinen Nkima.”

Nkima ging recht op in Tarzan's handpalm staan en sloeg op zijn borst. Hij grijnslachte, liet zijn tanden zien en keek heel woest. „Iedereen is bang voor Nkima,” zeide hij.

Tarzan en Nkima volgden, op zoek naar het dorp van de Kavuru, weer het pad in Noordelijke richting; en in het dorp

van de Bukena was Naika het middelpunt van een bewonderende en nieuwsgierige menigte.

Zij vertelde haar verhaal goed, liet niets weg, voegde er veel franje aan toe; het was een mooi verhaal en het hield de luisteraars geboeid. Zij vertelde het verscheidene malen, want de negers houden van herhaling; en steeds door legde zij den nadruk op het feit, dat Tarzan haar gered had, dat hij de vriend der Bukena was en dat zij Tarzan of de Waziri nooit kwaad moesten doen; en op dat oogenblik wist zij niet, dat tien Waziri's in een dichtbijzijnde hut gebonden lagen te wachten op het feest, dat hun dood beteekenen zou.

De Bukena-krijgers keken elkaar en Udalo, hun opperhoofd, aan. Udalo was eenigszins verbijsterd; zijn ijlboden hadden nu reeds lang hun plaats van bestemming bereikt en thans moesten de inwoners van verscheidene dorpen naar zijn kraal op weg zijn. Udalo wist niet, wat hij doen moest.

Gupingu verkeerde ook in moeilijkheden. Hij begreep thans, dat de blanke reus, dien hij bevrijd had, niet, zooals hij gedacht had, zijn dochter gestolen, maar haar gered en naar hem teruggebracht had. Udalo keek hem vragend aan, maar Gupingu wist niet, wat hij zeggen moest.

Eindelijk sprak het opperhoofd, want hij zag de vraag in de oogen van zijn krijgers. „Je hebt gezegd, Naika, dat je dacht, dat deze Tarzan van de Apen een demon was; je hebt gezegd, dat hij in het donker onbevreesd was en dat hij dingen gedaan heeft, die geen mensch zou kunnen doen; je hebt ook gezegd, dat hij zich nog makkelijker door de boomen voortbewoog dan de Kavuru. Al die dingen gelooven wij, maar wij zouden ze niet kunnen gelooven, als wij wisten, dat hij een mensch was als wij zelf. Hij moet derhalve een demon zijn. Alleen een demon zou zoo makkelijk aan zijn boeien ontkomen zijn en het dorp verlaten hebben, zooals hij gedaan heeft.”

„Als hij een demon was, waarom heeft hij mij dan van de Kavuru gered en mij naar het dorp teruggebracht?” vroeg Naika.

„De wegen der demonen zijn vreemd,” zeide Udalo. „Ik geloof, dat hij onzen angst het zwijgen heeft willen opleggen, zoodat hij veilig in ons dorp zou kunnen komen, om ons zooveel kwaad te doen als hij wil. Neen, ik weet zeker, dat hij een demon en een Kavuru is en dat de gevangenen, die wij gemaakt hebben, Kavuru zijn. Wij zullen hen niet laten ontsnappen; zij zouden terug kunnen komen en ons dooden; en bovendien komen uit alle dorpen

Bukena om te dansen en feest te vieren en de harten van onze vijanden op te eten.”

Op die wijze verdedigde het opperste gerechtshof der Bukena zich en plaatste het laatste zegel op het doodvonnis van Muviro en zijn krijgers.

Door het sombere woud trok de Heer van den Jungle noordwaarts, niets wetend van het lot, dat zijn volk boven het hoofd hing; en op zijn schouder zat Nkima, wiens gedachten thans geheel in beslag genomen werden door zijn gepoeh en het heden.

Kort is het geheugen van Manu, den aap. Groot is zijn egoïsme en zijn zelfzucht. De kleine Nkima was niet van plan geweest de Waziri te vergeten; het waren zijn vrienden en hij hield van hen.

Maar daar hij geheel in beslag genomen werd door gedachten aan zichzelf en het gevoel van verlichting, dat hij weer veilig in de armen van zijn meester zat, was de kritieke toestand der Waziri naar den achtergrond van zijn bewustzijn gedrongen. Ten slotte zou hij wel weer aan hen denken, maar misschien pas, wanneer het te laat was om hun van nut te kunnen zijn.

En op die wijze was de middag half voorbij en Nkima was gelukkig en Tarzan bevredigd, want weer was hij op het spoor van de Kavuru, over wie zijn nieuwsgierigheid geprikkeld was door zijn kort gesprek met Ydeni en het mysterie, dat de enkele woorden van dien Kavuru verleend hadden aan de zeden en gewoonten van dezen vreemden en woesten stam.

Tarzan had de Waziri niet vergeten; maar hij maakte zich niet ongerust over hen, want hij voelde, dat zij thans, door zijn redding van Naika, hartelijk welkom zouden zijn in het dorp van Udalo en dat deze hun den weg naar het land van de Kavuru wijzen zou.

De aapmensch sprak zelden, tenzij dat, wat hij te zeggen had, het spreken rechtvaardigde. Gewoonlijk hield hij zijn gedachten voor zichzelf, vooral in tegenwoordigheid van menschen; maar dikwijls knoopte hij een gesprek aan met den kleinen Nkima en met Tantor, den olifant, want dat waren de vrienden van zijn jeugd.

En dus gebeurde het, dat hij, terwijl hij aan de Waziri dacht, met Nkima over hen sprak.

„Muviro moet dicht bij het dorp van de Bukena zijn,” zeide hij, „en dus zullen hij en zijn krijgers niet ver achter ons zijn, wanneer wij bij het dorp van de Kavuru komen. Dan zal de kleine Nkima veel goede vrienden hebben, om hem te verdedigen tegen

Sheeta, den luipaard, en tegen Hista, de slang, en tegen alle Gomangani, die hem zouden willen vangen en verscheuren.”

Een oogenblik bleef Nkima zwijgen. Hij verzamelde zijn gedachten. Dan begon hij op Tarzan's schouder op en neer te springen en in zijn oor te schreeuwen.

„Wat scheelt je, Nkima?” vroeg de aapmensch. „Zitten je hersens elkaar in je hoofd op de hielen? Houd toch op met dat schreeuwen in mijn oor.”

„Tarzan, de Waziri! De Waziri!” schreeuwde het kleine aapje.

Tarzan keek vlug om zich heen. „Wat is er met hen? Ze zijn niet hier.”

„Ze zijn daar,” riep Nkima. „Ze zijn daar in het dorp van de Gomangani. Hun voeten en handen zijn met touwen gebonden; ze liggen in de hut, waarin Tarzan gelegen heeft. De Gomangani zullen hen doden en opeten.”

Tarzan bleef stokstijf staan. „Wat zeg je daar, Nkima?” vroeg hij. En dan vertelde Nkima zoo goed als hij dat kon in de eenvoudige taal, die gemeenschappelijk is aan alle soorten apen en aan hun neef Tongani, den baviaan, en hun vriend Tarzan, alles, waarvan hij getuige geweest was, sinds hij de Waziri in het woud ontmoet had.

De aapmensch keerde zich dan om en ging terug naar het dorp van de Bukena. Hij vroeg Nkima niet, waarom hij hem dit niet eerder verteld had, omdat hij dit maar al te goed wist; en evenmin schold hij het kleine aapje uit of maakte het verwijten, want hij wist, dat het toch niet helpen zou. De kleine Nkima zou altijd een aap blijven; hij was zoo geboren; en hij zou nooit het brein van een mensch hebben, ook al was hij in vele andere opzichten meer te bewonderen dan de laatste.

De zon was nog niet lang onder, toen Tarzan bij het dorp kwam. Vanuit een grooten boom op den rand van de open plek keek hij neer op het tooneel binnen de palissade. Hij zag, dat daar veel menschen waren, veel meer dan er vroeger geweest waren; en hij vermoedde, dat ze daar bijeen waren gebracht voor een feest. Maar zijn kennis van de gewoonten der negers zeide hem, dat dat feest niet dien avond gegeven zou worden. Ongetwijfeld wachtten zij op anderen, die den volgenden dag zouden komen; misschien zou het feest dan gegeven worden en hij veronderstelde, dat de Waziri gevangen gehouden werden, om dan te worden geofferd.

Wanneer vermetelheid noodig is, handelt de aapmensch vermetel. Geen geest van snoeverij bezielt hem; en wanneer hij niet

tegenover een noodgeval staat, weerspiegelen zijn daden alleen de voorzichtigheid van de wilde dieren, die, door hun instinct gedreven, alle noodelooze risico's en gevaren vermijden.

Dien avond redeneerde hij, dat, als de Waziri reeds dood waren, hij niets bereiken kon door vermetel de kraal van de Bukena binnen te gaan; als zij nog leefden, was het niet waarschijnlijk, dat hun iets zou overkomen voor den volgenden avond; maar als hij zich vergiste en deze avond de avond zou zijn, die voor hun dood bepaald was, dan zou hij het bijtijds weten, want zij zouden naar buiten gebracht worden, waar zij tot stichting van de verzamelde Bukena gemarteld en gedood zouden worden. Dan zou hij tusschenbeide moeten komen; inmiddels zou hij wat dichterbij gaan, waar hij zien en hooren kon, wat er in het dorp gebeurde.

„Tarzan gaat naar het dorp,” fluisterde hij tegen Nkima. „Als Nkima komt, moet hij geen leven maken. Heeft Nkima dat begrepen?”

„Geen leven, geen gepraat,” herhaalde het aapje.

Zich stil door de boomen voortbewegend, trok Tarzan het dorp om; en vlak naast hem bewoog zich, even stil als hij, de kleine Nkima.

Eindelijk kwam het tweetal tegenover den achterkant van de kraal. Dit gedeelte van het dorp scheen donker en verlaten, want allen hadden zich verzameld in de breede straat voor de hut van Udalo, het opperhoofd.

Tarzan liet zich op den grond zakken en liep naar de palissade. Toen hij er enkele passen vandaan was, schoot hij vlug naar voren, sprong op en liep met al de behendigheid van den kleinen Nkima, die hem op de hielen volgde, de palissade op. Dan lieten zij zich beiden stil in de schaduw tusschen de hutten aan den achterkant van het dorp vallen.

Heel stil voortsluipend, kropen zij naar de hut van het opperhoofd. Hoewel zij biologisch door talloze eeuwen gescheiden waren, de een een klein aapje, de ander een peer van Engeland, was er toch maar heel weinig verschil in de manier, waarop zij door den nacht liepen en zich lenig in den boom slingerden, die Udalo's hut overschaduwde.

Toen Tarzan van dichtbij op de dansende, schreeuwende negers neerkeek, begreep hij, dat zij te veel van hun inlandsch bier gedronken hadden; en hij wist, dat onder dergelijke omstandigheden alles gebeuren kon.

Een groote, half dronken neger was aan het redetwisten met

Udalo. De man was blijkbaar een onderopperhoofd uit een ander dorp.

„Breng de Kavuru naar buiten,” zeide hij. „Laten wij hen eens bekijken; we zullen hun een voorproefje geven van wat ze morgenavond krijgen zullen.”

„De anderen zijn niet hier,” zeide Udalo. „We moeten op de rest van den stam wachten.”

„Breng ze naar buiten,” eischte een ander. „We hebben ze niet gezien; we willen de Kavuru zien, die onze jongemeisjes stelen.”

„Breng ze naar buiten,” gilte een vrouw. „Ze hebben mijn dochter gestolen; laat mij hun oogen uitbranden met een roodgloeiende kool, zoodat zij evenveel lijden als ik geleden heb.”

Dan hoorde Tarzan de stem van een kind. „Doet den Waziri geen kwaad,” zeide zij. „Het zijn de vrienden van Tarzan en Tarzan is een vriend van de Bukena. Hij heeft mij uit de handen van de Kavuru gered en naar mijn dorp teruggebracht.”

„Je kan een Kavuru of een demon niet vertrouwen,” zeide Udalo. Hij wendde zich tot enkele van zijn krijgers. „Brengt de gevangenen naar buiten, maar zorgt, dat ze vanavond niet gedood worden.”

Reeds was Tarzan van de Apen op den grond achter de hut van het opperhoofd. Hier was een geval van nood. Ieder gevaar, ieder risico moest zonder aarzeling, vermetel, op de manier van den Heer van den Jungle, onder het oog worden gezien.

Hij liep vlug naar de hut, waar hij zelf gevangen gezeten had; en toen hij zich bukte en naar binnen ging, zeide zijn gevoelige neus hem, dat de Waziri daar waren.

„Stil,” fluisterde hij. „Ik ben het, Tarzan. Ze komen jullie halen. Ik zal jullie touwen doorsnijden. We zullen de krijgers, die komen, overvallen en hun wapens van hen afnemen; bindt ze en doet hun een prop in den mond; laat ze geen leven maken. Brengt ze dan, waarheen Tarzan voorgaat — naar den achterkant van de hut van het opperhoofd.”

Hij werkte even vlug als hij sprak; en toen de drie krijgers kwamen om de gevangenen te halen, waren zij allen vrij en wachtten, wachtten zwijgend in de donkerte.

HOOFDSTUK XV.

Een stuk laken.

„Jullie haalt je toch zeker niet in je hoofd, dat je mij wilt ophangen?” Er was iets uitdagends in Brown's toon, dat Jane in de ooren klonk als de uitdaging van een schuldige; en toch kon zij niet gelooven, dat hij prinses Sborov gedood had.

„We zullen niemand ophangen,” zeide zij. „We kunnen niet als rechters optreden; we moeten allemaal even zeer onder verdenking staan tot een wettig gevormde rechtbank uitspraak doet over onze schuld of onschuld. Er valt maar één ding te doen; we moeten trachten de dichtstbijzijnde gerechtelijke autoriteit te bereiken, vertellen wat er gebeurd is en de wet haar loop laten nemen.”

„Ik ben het volkomen met u eens, Milady,” zeide Tibbs.

„Ik niet,” bromde Alexis. „Het zou niet veilig zijn door dit eenzame land te trekken met een moordenaar, die ons allemaal makkelijk zou kunnen doden en op die wijze alle getuigen, die tegen hem zouden kunnen optreden, uit den weg ruimen zou.”

„Wat stel jij dan voor?” vroeg Jane.

„Dat wij den moordenaar hier laten, naar den dichtstbijzijnden post gaan, de zaak aangeven en het aan de autoriteiten overlaten den schuldige te vatten en te arresteeren.”

Jane schudde haar hoofd. „Maar wij weten niet, wie de moordenaar is; voor de wet zijn wij allen even verdacht. Neen, het eenige wat we doen kunnen, is, een magistraat zoeken, vertellen wat er gebeurd is en een onderzoek aanvragen.”

„Niet voor mij,” zeide Brown. „Ik zou in een van deze buitenlandsche havens geen kans hebben. Er is in Europa niemand, die iets voor een Amerikaan voelt, maar zij buigen als knipmessen voor titels. Wat voor kans zou een Amerikaan zonder geld hebben tegen een prins met millioenen? Neen, Miss, niemand zal mijn nek in een strop draaien!”

„Je hoort het zelf, Jane,” zeide Alexis. „Hij bekent feitelijk zijn schuld. Een onschuldige zou niet bang zijn om terecht te staan.”

„Luister, Miss,” zeide Brown, die zich smeekend tot Jane wendde, „ik heb nog nooit iemand een kopje kleiner gemaakt, maar als u niet wilt, dat hier nog een moord gepleegd wordt, zorg dan, dat die idioot zijn mond houdt en blijft houden.”

„Dus je weigert met ons mee te gaan, Brown?” vroeg Jane. „Ik geloof, dat dat heel dwaas van je is.”

„Het is misschien dwaas, Miss; maar ik neem geen risico's met een buitenlandsche rechtbank. Een Engelsche rechtbank zou misschien nog wat zijn, maar we zijn niet op Engelsch grondgebied. Neen, ik ben met die menschen hierheen gekomen in de hoop, dat ik in het bezit zou komen van die tooverformule van de eeuwige jeugd. Die zou millioenen waard zijn, wanneer ik weer in Amerika terug was; en nu ik eenmaal hier ben, ga ik verder en zal ik probeeren die te vinden. Ik weet niet hoe, maar ik zal het probeeren.”

„We zijn maar met zoo weinigen,” zeide Jane, „en we zijn zoo slecht bewapend, dat we heusch bij elkaar moeten blijven, tenminste tot wij vriendschappelijk gezinde inboorlingen vinden.”

„Ik was heelemaal niet van plan u in den steek te laten, Miss,” zeide de piloot. „Ik zal bij u blijven, tot u en Annette veilig zijn.”

„Ik wist wel, dat je dat doen zou, Brown; en nu dat afgesproken is, hebben we iets anders te doen — een zeer onaangename taak. De prinses moet begraven worden. De mannen zullen het graf moeten graven.”

Het eenige werktuig, dat zij hadden om mee te graven, was de bijl, die gebruikt was om de prinses te dooden, en op die wijze werd een taak, die op zichzelf al afschuwelijk genoeg was, nog oneindig zwaarder gemaakt.

Terwijl een van de mannen de aarde met de bijl losmaakte, scheidten de twee anderen die met hun handen uit; en terwijl de mannen hiermede bezig waren, maakten Jane en Annette het lijk zoo goed mogelijk voor de begrafenis gereed, door het te wikkelen in kleeven van het slachtoffer, die uit haar bagage genomen werden.

Annette weende voortdurend, maar Jane stortte, hoewel zij het verlies veel dieper voelde dan de kleine Fransche kamenier, geen traan. Zij had werk te doen, een taak te vervullen; en zij kon haar persoonlijk verdriet daarbij niet op den voorgrond stellen.

Toen alles gereed was en het lijk in het graf neergelaten werd, sprak Jane de begrafenisgebeden, voorzoover zij zich die herinneren kon, uit, terwijl de anderen er met gebogen hoofden bij stonden.

„Ik geloof, dat het beste zal zijn het kamp nu maar dadelijk op te breken,” zeide Jane, toen alles voorbij en het graf weer met aarde gevuld was. „Niemand zal hier willen blijven.”

„Heb je een plan?” vroeg Alexis. „Weet je, waar we naar toe gaan?”

„We kunnen maar twee dingen doen. Het eene is dit pad in

Westelijke en het andere het in Oostelijke richting te volgen. Een muntstuk kan dat even goed beslissen als een onzer. Daar we niet weten, waar we zijn is het onmogelijk te weten in welke richting het dichtstbijzijnde vriendschappelijk gezinde dorp ligt. Ik voor mij persoonlijk zou er de voorkeur aan geven naar het Oosten te gaan, omdat daar het land ligt, dat ik ken, het land, waar ik veel vrienden onder de inboorlingen heb.”

„Dan gaan we naar het Oosten,” zeide Brown. „U bent de baas, wat u zegt gebeurt.”

„Ik twijfel aan de wijsheid van je besluit,” zeide Alexis. „De Belgische Congo moet in Westelijke richting liggen, als wij er niet reeds in zijn, wat ik geloof. En in dat geval zullen we eerder bij de beschaafde wereld komen door in die richting te gaan.”

„Het is allemaal maar raadwerk, Alexis,” zeide Jane. „Het maakt heusch niet veel verschil uit, welken kant wij uitgaan. Laten wij er over stemmen. Hoe denk jij er over, Tibbs?”

„Ik — hm — pardon, Milady, ik voeg me bij de meerderheid.”

„Daar hebben we een heelen boel aan,” zeide Brown.

„En jij, Annette?” vroeg Jane.

„O, als u en Mr. Brown in Oostelijke richting willen gaan, dan wil ik dat ook.”

„Dan is dat afgesproken,” zeide Jane, „we gaan in Oostelijke richting.”

„Toch protesteer ik,” verzekerde Alexis. „Als de financieele leider van de expeditie, als degene, die alle rekeningen betaald heeft en nog betalen moet, geloof ik, dat er rekening met mijn wenschen gehouden moet worden.”

„Alexis,” zeide Jane, „je maakt het heel moeilijk voor ons. Evenals de anderen zal je mijn orders moeten opvolgen, of wanneer er een kwestie ontstaat, den wil van de meerderheid aanvaarden. En wat het financieren van de expeditie betreft, ieder van ons heeft de noodige middelen, als we die gebruiken willen, en dat is geen geld; dat is samenwerking en trouw, moed en uithoudingsvermogen.”

Alexis had haar, terwijl zij sprak, scherp opgenomen en plotseling veranderde zijn heele houding. „Pardon, Jane, ik heb ondoordacht gesproken. Je moet begrijpen, dat ik door het gebeurde vreeselijk van streek ben. Ik heb mijn lieve vrouw verloren en mijn hart is gebroken.”

Brown wendde zich vol walging af en hield zijn neus met zijn duim en wijsvinger vast.

„Het is goed, Alexis,” zeide Jane. „Laten we nu wat we dragen kunnen inpakken en gaan.”

„Hoe staat het met het ontbijt?” vroeg Brown.

„O, ik heb het ontbijt heelemaal vergeten,” zeide Jane. „Enfin, het zal weer antilopenvleesch moeten zijn.”

„Ik geloof niet, dat ik iets door mijn keel zal kunnen krijgen,” zeide Annette tegen Brown.

„O, dat kan je best, meisje,” antwoordde de piloot. „Je moet eten, of je wil of niet. We hebben waarschijnlijk nog een heelen boel moeilijke dagen voor den boeg en we moeten onze krachten sparen.”

„Ik zal het probeeren — voor jou.”

Hij kneep haar in haar arm. „En zeg eens, je gelooft toch niet, dat ik het gedaan heb?”

„Neen, Mr. Brown, dat geloof ik niet.”

„Scheid toch uit met dat Mister.”

„Goed — Neal, maar ik begrijp niet, hoe hij het gedaan kan hebben; ik begrijp niet, hoe een man zijn eigen vrouw zou kunnen dooden. Ze was zoo'n aardige dame.”

„Ja, ze was een beetje dwaas, maar verder was ze heel goed. Zij was heel wat beter dan hij. Feitelijk heeft het oude mensch zichzelf vermoord.”

„Wat bedoel je? Hoe kon zij zichzelf zoo vreeselijk met een bijl dooden?”

„En toch heeft ze het gedaan; ze heeft het gedaan, toen ze hem zeide, dat zij haar testament veranderen zou.”

„O, wat een vreeselijke man!”

„Ik heb menschen gekend, die voor heel wat minder dan hij krijgen zal een kopje kleiner gemaakt zijn. Bij ons kan je dat iedereen voor een honderd dollar laten doen.”

„Laten we er niet verder over praten. Ik wil nu het vleesch voor ons ontbijt klaarmaken. Wil jij een paar stukken van de achterbout voor mij afsnijden?”

„Zeker.” Hij voelde in zijn zakken. „Waar is mijn mes? O ja, ik herinner het mij al.” Hij wendde zich tot Jane. „Zeg, Miss, mag ik mijn mes terug hebben, als u er klaar mee bent?”

„Je hebt geen mes,” lachte Jane, „maar ik zal je het mijne leenen.”

Brown streek over zijn kin. „Dat is waar ook; ik heb het verloren, niet?”

Terwijl Annette de antilope roosterde, hielden de anderen zich bezig met het uitzoeken van de dingen, die zij dachten noodig

te zullen hebben en die zij op den tocht konden meevoeren. Tibbs pakte onder leiding van Alexis enkele koffers opnieuw in. Jane zocht haar wapens bij elkaar en bond dan een klein handtaschje aan den gordel, die haar short ophield. Het was een taschje zooals vrouwen gebruiken, om daarin haar geld, sleutels, lipstick en dergelijke dingen mee te nemen. Behalve dit en haar wapens zocht Jane niets meer bij elkaar dan wat zij droeg.

Brown, die motorlaarzen droeg, wilde een extra paar schoenen en verschillende paren sokken meenemen. Ook stopte hij zooveel mogelijk sigaretten in zijn verschillende zakken en in zijn overhemd. Deze dingen, benevens een voorraad lucifers en de noodlottige handbijl, vormden zijn geheele uitrusting. Hij kende den last van zware pakken.

Terwijl Annette het vleesch boven het vuur roosterde, werd haar blik getrokken door iets, dat op den rand van het vuur tusschen de afkoelende asch lag. Het was een stukje geschroeid weefsel, waaraan nog drie knopen zaten. Met een tak keerde zij het om. Daar het plat op den grond dichtbij den rand van het vuur gelegen had, was het onderste gedeelte van het weefsel niet verbrand; de kleur en het patroon was nog duidelijk te onderscheiden.

Een uitdrukking van herkenning kwam in haar oogen; dan kneep zij die half dicht en bleef peinzend naar haar vondst staan kijken.

Brown kwam naar het vuur gewandeld. „Ik zal wel verder voor het vleesch zorgen,” zeide hij, „dan kan je wat je mee wilt nemen bij elkaar pakken.”

„Ik weet niet, wat ik meenemen moet. Ik kan niet heel veel dragen.”

„Neem maar mee, wat je noodig hebt, meisje; ik zal je wel helpen om den boel te dragen. Neem een paar extra schoenen mee, als je die hebt, en zooveel mogelijk kousen en een warme shawl. Als ik mij niet vergis, zullen we heel wat schoenen en kousen noodig hebben, speciaal jij. De dingen, die jij nu aan hebt, zijn nooit gemaakt om in te loopen.”

„Ik heb nog twee paar schoenen met lage hakken.”

„Gooi die dingen, die je nu aan hebt, maar weg en trek je schoenen met lage hakken aan.”

„Goed, ik zal nu alles bij elkaar gaan pakken. En terwijl ik weg ben, zal jij hier misschien wel eens naar willen kijken.” En zij raakte het stuk geschroeid weefsel met den tak aan.

Brown raapte het op en keek er naar; dan floot hij, terwijl hij

zijn oogen opsloeg naar den persoon van prins Alexis Sborov. Annette ging weg om haar boeltje te pakken. Tibbs was daar nog mee bezig. Jane zat in gedachten verzonken op een rottenden boomstam. Brown floot; hij scheen met het een of ander zeer ingenomen te zijn. Dan keek hij op naar de anderen.

„Kom het halen,” riep hij.

„Pardon,” zeide Tibbs, „wat komen halen?”

„Vleesch,” antwoordde Brown.

Jane stond op. „We moesten nu maar eten; per slot van rekening heb ik toch honger. Ik dacht niet, dat dat het geval zou zijn.”

Ze verzamelden zich allen om het vuur, waar Brown stukken geroosterd vleesch neergelegd had op droge takken.

„Kom, tast toe, menschen,” zeide Brown.

„Tibbs,” zeide Alexis, „je kunt voor mij een stuk halen, niet te rauw en niet te gaar — zoo ongeveer tusschendoor.”

Brown keek vol afkeer op. Hij stak een stok in een stuk vleesch en wierp dat naar Alexis toe. „Hier, Napoleon,” zeide hij, „het spijt ons, dat we geen gouden borden hebben, maar de opziener van de keizerlijke provisiekamer is er vandoor gegaan en niemand anders heeft den sleutel.”

Alexis wierp Brown een venijnigen blik toe, maar hij raapte het stuk vleesch op en nam er een hap van.

„Dat is afschuwelijk,” zeide hij. „Het is aan den buitenkant verbrand en van binnen rauw. Mijn maag zal zulk eten nooit kunnen verdragen. Ik zal het niet eten.”

„Dat is erg jammer!” zeide Brown. „Laten we allemaal een potje huilen.”

„Ik zou het maar eten, Alexis,” zeide Jane. „Vóór vanavond zal je leelijk honger hebben.”

„Tibbs zal in het vervolg mijn voedsel klaarmaken,” zeide Alexis uit de hoogte. „Ik zal apart eten.”

„Dat mag ik hooren,” zeide Brown tegen hem. „En hoe verder apart, hoe liever.”

„Kom,” zeide Jane, „begin nu weer niet opnieuw; we hebben al genoeg gehad.”

„Gelijk hebt u, Miss; maar er is nog iets, dat ik graag aan den groot-hertog zou willen vragen. Ik zie, dat hij een andere jas heeft aangetrokken. Gisteravond droeg hij zoo'n machtig mooi jasje, en ik heb zoo gedacht, dat ik, als hij het niet meer gebruiken wil, het van hem zou kunnen koopen — dat wil zeggen, als er niets mee gebeurd is.”

Alexis keek vlug op en zijn gezicht werd doodsbleek. „Ik ver-

koop mijn oude kleeven niet. Wanneer ik ze niet meer draag, zal ik ze aan je geven.”

„Dat is heel vriendelijk van u. Mag ik het jasje nu even zien? Ik zou even willen kijken of het me past.”

„Nu niet, kerel; het is met mijn andere dingen ingepakt.”

„Heelemaal?” vroeg Brown.

„Heelemaal? Wat bedoel je? Natuurlijk is het heelemaal ingepakt.”

„Nu, hier heb ik een stukje, dat je vergeten hebt, mister!” En Brown hield het verschroeiende overblijfsel van den mouw met de drie knopen er nog aan in de hoogte.

Sborov's gelaat kreeg een spookachtige tint; zijn oogen staarden wild naar het stuk laken, maar bijna even gauw had hij zijn zelfbeheersching weer terug.

„Soms weer Amerikaansche humor?” vroeg hij. „Dat ding is niet van mij.”

„Het lijkt anders machtig veel op de jas, die je gisteravond aan hadt,” zeide Brown. „Annette vindt dat ook; maar Tibbs moet het weten — hij is je kamerdienaar. Heb je dit wel eens eerder gezien, Tibbs?”

De kamerdienaar kuchte. „Ik — hm —”

„Kom hier en bekijk het eens goed,” zeide Brown.

Tibbs kwam dichterbij, bekeek het stuk laken nauwkeurig, keerde het om en wreef de asch van de knopen.

„Wanneer heb je dit het laatst gezien, Tibbs?” vroeg Brown. „Ik — heusch — “ Hij keek vreesachtig naar Sborov.

„Je bent een leugenaar, Tibbs,” schreeuwde de prins. „Ik heb nooit een dergelijke jas gehad; ik heb het nooit eerder gezien. Het is niet van mij, zeg ik je.”

„Tibbs heeft niets gezegd,” herinnerde Brown hem. „Hij heeft alleen zijn muil open gedaan om ‚Ik — hm’ te zeggen. Hij heeft heelemaal niet gezegd, dat het van je jas afkomstig was; maar je zal het zeggen, nietwaar, Tibbs?”

„Het lijkt er heel veel op, sir,” antwoordde de Engelschman. „Ik zou er natuurlijk geen eed op kunnen doen, daar het leelijk geschroeid is.”

Brown richtte zijn blik op Alexis. „Het bloed moet ergens heen gespat zijn, toen jij haar met de bijl sloeg.”

„Zeg dat niet!” gilte Alexis. „Zeg dat niet! Ik heb haar niet aangeraakt.”

„Vertel dat maar aan den rechter,” zeide Brown. „Je moet dit bewijsmateriaal goed bewaren, Annette,” voegde hij er aan toe.

„De rechter zou er misschien ook meer van willen weten.”

Alexis had vlug zijn zelfbeheersching teruggekregen. „Het was mijn jas,” zeide hij. „Iemand heeft die uit mijn bagage gestolen, het is een valstrik, waar ze mij in willen laten loopen.”

„Laten we deze heele nare zaak aan de rechtbank overlaten,” zeide Jane. „Het staat niet aan ons te trachten een vonnis te vellen en dat voortdurend er op terugkomen maakt onzen toestand nog maar moeilijker.”

Brown knikte. „Zooals gewoonlijk hebt u alweer gelijk, Miss.”

„Welnu, als jullie klaar zijn met eten, zullen we op weg gaan. Ik heb een briefje in de schuilplaats achtergelaten, waarin ik ons ongeluk en de richting, die wij inslaan, opgeschreven heb en ook de namen van ons allemaal — en dat wel voor het geval (het zeer onwaarschijnlijke geval), dat iemand hier eens langs zal komen — een blanke jager, die onze boodschap zou kunnen medenemen, wanneer wij nooit zelf uit dezen jungle komen. Zijn jullie allemaal klaar?”

„Klaar,” zeide Alexis. „Tibbs, mijn bagage.”

Tibbs liep naar de plek, waar zijn klein valies; een groote reistasch en twee koffers opgestapeld waren.

„Waar is jouw bagage, Jane?” vroeg Alexis. „Die kan Brown dragen.”

„Ik draag mijn eigen bagage,” antwoordde Jane, „het kleine beetje, dat ik meeneem.”

„Maar je hebt niets,” zeide de prins.

„Ik heb alles aan, wat ik meeneem. We reizen niet in een luxewagen.”

Ze stonden allen zwijgend te kijken naar Tibbs, die trachtte de vier stukken bagage zoo op zijn rug te laden, dat hij ze zou kunnen dragen.

„Pardon, sir,” zeide hij, „maar als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen, ik geloof niet, dat ik die allemaal dragen kan.”

„Laat Annette dan het kleine valies van jou dragen. Je moet toch zeker in staat zijn drie stuks te dragen. Ik heb wel kruiers met zes stuks gezien.”

„Niet in Afrika,” zeide Jane.

„Nou,” zeide Alexis, „ik heb alleen meegenomen, wat ik werkelijk noodig heb; ik heb bijna mijn heelen boel hier achtergelaten. Tibbs zal het op de een of andere manier moeten zien klaar te spelen. Als Brown een flinke kerel was, zou hij hem helpen.”

Alleen door inspanning van al zijn wilskracht was Brown blijven zwijgen; maar nu barstte hij los. „Luister eens, mister,” zeide hij,

„ik zal niets van jouw rommel dragen en Annette ook niet; en als Tibbs het doet, is hij een groote gek.”

„Ik geloof, dat ik het met u eens ben, Mr. Brown,” zeide Tibbs. En hij wierp de drie stukken bagage op den grond.

„Wat?” vroeg Alexis. „Je weigert mijn bagage te dragen? Jij onbeschaamde kerel, ik zal —”

„Neen, dat zult u niet, sir,” zeide Tibbs. „Ik weet precies, wat u zeggen wilt, sir, als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen; maar het zal niet noodig zijn.” Hij richtte zich in zijn volle lengte op. „Ik neem mijn ontslag, sir; ik verlaat nu, onmiddellijk uw dienst.”

„Lady Greystoke,” zeide Alexis met groote waardigheid, „u hebt hier het commando op u genomen. Ik eisch, dat u die menschen dwingt mijn bagage te dragen.”

„Onzin! Neem een extra paar schoenen en wat sokken en wat je verder dragen kan en ga mee. We kunnen hier niet meer tijd verknoeien.”

En op die wijze begon het ongelukkige gezelschap den tocht naar het Oosten. Zij hadden maar twee dingen kunnen kiezen; en zij hadden verkeerd geraden, maar gelukkig konden zij de gevaren en verschrikkingen, die hun te wachten stonden op hun tocht naar het Oosten, niet kennen.

HOOFDSTUK XVI.

De boodschap.

De drie Bukena-krijgers kropen in de hut, waarin Tarzan en de tien Waziri-krijgers stil op hen lagen te wachten.

Toen de laatste van de drie binnen was, sprong Tarzan op hem af. Sterke vingers sloten zich om de keel van den man; en tegelijkertijd werden de twee anderen door Muviro en een paar van zijn krijgers tegen den grond gesleurd. Geen gegil, alleen maar het gedempte geluid van de schuifelende voeten van vechtende mannen — en dat slechts gedurende een kort oogenblik.

Vlug werden de drie mannen gebonden en hun een prop in den mond gestopt; dan droegen de Waziri, voorafgegaan door Tarzan, hen naar den boom naast de hut van het opperhoofd, waar een hoek van die hut hen onttrok aan het gezicht van de

dronken inboorlingen, die in de straat aan de voorzijde verzameld waren.

Tarzan wierp een der krijgers op zijn schouder en klauterde vlug in den boom; en nadat hij zijn last veilig op een plek gelegd had, waar die niet zou vallen, gaven de Waziri hem de twee anderen aan.

Tarzan droeg zijn slachtoffers hooger op in het dichte gebladerte, waar zij vanaf den grond niet zichtbaar zouden zijn, en legde ze naast elkaar op den grooten tak, die uitstak over de daaronder verzamelde negers.

Tarzan stak zijn touw door de boeien, die om de enkels van een der gevangenen geslagen waren. Dan nam hij de prop uit den mond van den man en liet hem met zijn hoofd naar beneden zakken; maar voor het hoofd van den neger door het gebladerte zichtbaar werd voor degenen, die beneden stonden, stiet Tarzan den waarschuwingskreet van den mannetjesaap uit. Onmiddellijk hield het dansen op; de inboorlingen keken zichtbaar angstig om zich heen; het geluid klonk van heel dichtbij; het scheen vlak naast hen te zijn, maar tot dusverre waren zij niet in staat geweest de juiste plek te ontdekken.

Stilte volgde; en dan kwam het hoofd van een hunner kameraden door het gebladerde boven hen te voorschijn en daalde zijn lichaam langzaam.

De negers werden bijna door een paniek aangegrepen, want dit was een mysterieus, bovennatuurlijk iets, waarvoor zij uit hun vroegere ervaringen geen verklaring konden vinden; toch aarzelden zij, misschien gehypnotiseerd en tijdelijk niet in staat zich te bewegen.

De diepe stem klonk weer boven hen. „Ik ben Tarzan van de Apen. Laten zij, die Tarzan of zijn Waziri kwaad zouden willen doen, oppassen. Doet de poort open en laat mijn menschen in vrede gaan, anders zullen velen van jullie door de hand van Tarzan sterven.”

Het slachtoffer, dat met zijn hoofd naar beneden hing, vond zijn spraak terug. „Doet de poort open,” gilte hij. „Laat ze gaan voor ze mij dooden.”

Nog aarzelden de negers.

„De tijd is kort,” zeide Tarzan, die den krijger weer omhoog in den boom begon te trekken.

„Beloof je, dat je geen onzer iets doen zult, als wij de poort openzetten?” vroeg Udalo.

„Niemand zal iets overkomen, als je de poort open doet, ons

in vrede laat gaan en aan mijn Waziri hun wapens teruggeeft.”

„Het zal gebeuren,” zeide Udalo. „Haalt de wapens van de Waziri; zet de poort open, laat ze gaan — en mogen ze nooit terugkeeren.”

Tarzan trok den krijger weer in den boom en legde hem naast zijn makkers.

„Houdt je stil,” waarschuwde hij hen, „en ik zal niemand van jullie doden.” Dan sprong hij op den grond en voegde zich bij de Waziri.

Onverschrokken liepen zij om den hoek van de hut, en de negers maakten angstig plaats voor hen en lieten een breed pad vrij. Een paar kleine jongens brachten schuchter hun wapens, want de krijgers hadden dat niet durven doen. De poort werd geopend en Tarzan ging zijn Waziri daarheen voor.

„Waar zijn mijn drie krijgers?” vroeg Udalo. „Je hebt je woord niet gehouden.”

„Je zult je drie krijgers levend in den boom boven je hut vinden,” antwoordde de aapmensch. Hij bleef staan en wendde zich tot het opperhoofd. „En nu nog één ding, Udalo: wanneer er vreemdelingen bij je kraal komen, behandel ze dan goed, en speciaal Tarzan en de Waziri.” Een oogenblik later had de zwarte junglenacht hen opgezwolgen.

De kleine Naika, de dochter van Gupingu, sprong op en neer en klapte in de handen. „Hij is het!” riep zij. „Het is de blanke krijger, die mij gered heeft. Ik ben blij, dat hij en zijn Waziri weg zijn voor wij hen gedood hebben, want ik heb jullie gewaarschuwd het niet te doen.”

„Houd je mond,” riep Udalo, „en ga naar je hut. Ik wil nooit meer over dien blanke hooren spreken.”

„Ik dacht, dat het het einde was,” zeide Muviro, toen zij over de open plek naar het woud liepen.

„Dank zij het slechte geheugen van Nkima is het bijna het einde geweest!” antwoordde de aapmensch. Dan stiet hij een vreemden, luguberen klank uit; het antwoord kwam uit de donkerte van de jungleboomen.

„Hij is nog hier,” zeide de aapmensch tegen Muviro.

„Schiet op, schiet op,” riep het aapje. „De kleine Nkima vecht met Sheeta, den luipaard; hij slaat hem met een stok op zijn kop; hij ranselt hem op zijn snuit. Sheeta is erg bang.”

Tarzan grinnikte en liep langzaam verder door het woud, en toen hij onder den eersten boom kwam, sprong het kleine aapje op zijn schouder. „Waar is Sheeta?” vroeg Tarzan.

„De kleine Nkima heeft hem zoo hard op zijn snuit geslagen, dat hij gevlucht is.”

„De kleine Nkima is heel dapper,” zeide de aapmensch.

„Ja,” antwoordde het aapje, „de kleine Nkima is een dappere vechter, een dappere jager.”

Den volgenden dag trokken Tarzan en de Waziri langzaam in Noordelijke richting, terwijl zij dikwijls rustten, want de laatsten leden nog steeds onder de nawerking van het brouwsel, dat hun door Gupingu, den medicijnman, was toegediend. Toen Tarzan hun toestand beter begreep, beval hij halt te houden en op de oevers van een rivier een kamp op te slaan.

Aangezien tijd voor den aapmensch nooit iets van groot belang geweest was, maakte een uitstel, behalve in gevallen van nood, hem nooit bezorgd. Hij kon daar een dag, twee dagen of zoo lang als het noodig was, wachten, tot zijn krijgers weer geheel hersteld waren, en evenmin zou hij hen verlaten, zoolang zij iemand noodig hadden, om voor hen op jacht te gaan. Hij liet hen derhalve rusten, terwijl hij op jacht ging voor voedsel.

Den dag, nadat zij het dorp van Udalo verlaten hadden, kwam een eenzame krijger de open plek binnendraven en liep naar de poort van de kraal. De witte veer der Waziri wapperde boven zijn hoofd; en in zijn hand had hij een gespleten stok, in het einde waarvan een enveloppe gestoken was.

Toen krijgers hem bij de poort tegemoet gingen, vroeg hij het opperhoofd te spreken; en zij brachten hem naar Udalo, maar niet zonder bange voorgevoelens, want hij geleek sprekend op de tien gevangenen, die hun ontsnapt waren.

Udalo keek den krijger gemelijk aan. „Wie ben je?” vroeg hij. „En wat wil je in het dorp van Udalo?”

„Ik ben een Waziri,” antwoordde de man. „Ik heb een boodschap bij me voor den grooten Bwana, Tarzan. De zon is reeds vele malen opgegaan, nadat hij zijn land verlaten heeft, om hier de Kavuru te zoeken. Ik heb hem gevolgd om hem deze boodschap te brengen. Heb je hem gezien?”

„Hij is hier geweest, maar hij is weer weg,” zeide Udalo.

„Wanneer is hij weggegaan en in welke richting?”

„Hij is gisteren met tien Waziri-krijgers weggegaan. Ze hebben het pad naar het Noorden genomen. Wil je hem volgen?”

„Ja.”

„Ik zal je voedsel geven voor je verder gaat, en wanneer je Tarzan vindt, zeg hem dan, dat Udalo je goed behandeld heeft.”

De vrees voor den Heer van den Jungle wortelde nog diep in het hart van Udalo, het opperhoofd.

De middag van den volgenden dag. De Waziri lagen in hun kamp naast de rivier te rusten. Tarzan zat onder een boom pijlen voor zijn boog te maken. De kleine Nkima zat op een van zijn schouders en was druk bezig met de eeuwenoude apentijdpasseering; het zoeken van vlooiën op zijn buik. Hij voelde zich heel gelukkig.

Dan hief de aapmensch zijn hoofd op en keek naar het Zuiden, waar het pad uitkwam op de open plek, waar zij gekampeerd waren.

„Daar komt iemand,” zeide hij.

De Waziri richtten zich op. Sommigen grepen hun wapens, maar Tarzan stelde hen gerust.

„Er is geen gevaar,” zeide hij. „Er is er maar één. En hij komt niet tersluiks.”

„Wie zou het kunnen zijn?” vroeg Muviro. „We hebben, nadat wij het dorp van de Bukena verlaten hebben, niemand in dit eenzame land gezien.”

De aapmensch haalde zijn schouders op. „We zullen moeten wachten, tot onze oogen het ons zeggen, want de wind is van hem af.”

De kleine Nkima, die de luisterende houding der anderen zag, gaf de jacht op een bijzonder groot exemplaar op, volgde het voorbeeld der Waziri en staarde strak naar het Zuiden.

„Komt er iets?” vroeg hij aan Tarzan.

„Ja.”

De kleine Nkima gleed vlug achter Tarzan's rug en keek angstig over diens linkerschouder. „Komt er iets, om den kleinen Nkima op te eten?” vroeg hij.

Hij keek op in den boom achter zich, schatte den afstand naar den laagsten tak en overwoog in zijn klein brein de wijsheid van voorzichtigheid. Daar hij zich echter in zijn schuilplaats vrij veilig voelde, bleef hij waar hij was; en een oogenblik later draafde een eenzame krijger de open plek binnen. Bij het zien van het daar gekampeerde gezelschap uitte hij zijn blijdschap in een reeks woeste hoe-hoe-kreten; en de Waziri beantwoordden die op dezelfde wijze, want hij was de ijlbode, die een boodschap voor Tarzan bracht.

Toen hij met het briefje in den gespleten stok naar voren kwam, om dat aan Tarzan te geven, liet de kleine Nkima een

grootte belangstelling daarvoor blijken; en nadat het briefje aan zijn meester gegeven was, greep hij den stok beet en begon te schelden en te twetteren, toen Tarzan de enveloppe er uit nam.

De aapmensch haalde het briefje eruit en liet de enveloppe op den grond vallen, waarna de kleine Nkima er op af sprong en een vergeefsche poging deed om haar rechtop in het einde van den stok te steken, zooals de bode die gedragen had.

De Waziri keken vol verwachting naar Tarzan, terwijl deze den brief las, want het gebeurde maar hoogst zelden, dat er in de diepte van het woud boodschappen werden overgebracht.

Onder het lezen betrok Tarzan's gelaat; en toen hij klaar was, wendde hij zich tot Muviro.

„Slecht nieuws, Bwana?” vroeg de neger.

„De mem-sahib is met een vliegtuig uit Londen naar Nairobi vertrokken,” antwoordde hij. „Dat was vlak voor den grooten storm. Herinner je je nog, Muviro, dat wij, nadat de storm losgebroken was, een vliegtuig boven ons hebben hooren cirkelen?”

„Ja, Bwana.”

„We hebben toen gedacht, dat het in groot gevaar verkeerde. Misschien was dat het vliegtuig, waarin de mem-sahib zat.”

„Het is weer weggegaan,” herinnerde Muviro hem, „en we hebben het niet meer gehoord. Misschien is het doorgevlogen naar Nairobi.”

„Mogelijk, maar het was noodweer en de piloot was verdwaald of hij verkeerde in moeilijkheden en zocht naar een landingsplaats; anders zou hij niet zoo rondgecirkeld hebben als hij gedaan heeft.”

Een tijdlang zat Tarzan in gepeins verzonken en dan werd de stilte door Muviro verbroken. „Wilt u nu dadelijk naar Nairobi teruggaan, Bwana?” vroeg hij.

„Waar zou dat voor dienen? Als zij Nairobi bereikt hebben, is zij veilig; als dat niet het geval is, waar zou ik dan moeten zoeken? In een uur kan een vliegtuig even ver vliegen als wij in een dag op den grond zouden kunnen afleggen; als zij in moeilijkheden verkeerd hebben, heeft het misschien nog vele uren, nadat wij het gehoord hebben, gevlogen, voor het neergestreken is; en als de bestuurder verdwaald was, kan je onmogelijk zeggen, in welke richting het gegaan is. De kans is heel groot, dat ik het nooit zal vinden; en zelfs als ik het vond, zou het te laat zijn. Bovendien is het even goed mogelijk, dat

het neergekomen is in de richting, die wij uit gaan, als in een andere richting. “

„Dus dan kunnen we naar mijn dochter blijven zoeken?” vroeg Muviro.

„Ja. Zoodra jullie uitgerust zijn, zullen we verder trekken naar het land van de Kavuru.”

De kleine Nkima werd hoe langer hoe opgewondener en prikkelbaarder. Niettegenstaande al zijn pogingen wilde de enveloppe niet rechtop in het einde van den stok blijven staan. Hij ging te keer en hij schold, maar dat hielp hem niets; en dan zag Tarzan hem, nam den stok van hem af, trok het gespleten einde open en stak er de enveloppe in.

Zijn hoofd wat terzijde houdend keek Nkima strak naar hem. Tarzan herhaalde de bewerking verscheidene malen en gaf dan de enveloppe en den stok aan Nkima. Als een deskundige in het nadoen, deed het aapje alles, wat het Tarzan had zien doen, precies na; na een paar pogingen gelukte het Nkima de enveloppe in het open einde van den stok te steken. Zijn prestatie vervulde hem met geestdrift en trots. Opgewonden twitterend sprong hij van den eenen Waziri naar den anderen, totdat allen het wonder, dat de kleine Nkima gewrocht had, bekeken hadden; en zelfs toen verminderde zijn opwindning nog niet en in zijn overmatige vroolijkheid rende hij door de boomen, den stok, waarin de enveloppe zat, stijf tegen zich aanhoudend. Tarzan en de Waziri lachten om zijn sprongen.

„De kleine Nkima is trotsch, omdat hij een nieuwen truc geleerd heeft,” zeide er een.

„Hij denkt nu, dat hij een groote medicijnman onder de apen is,” zeide Muviro.

„Het is precies als met vele nuttelooze dingen, die de mensch leert,” zeide Tarzan. „Hij zal er nooit iets aan hebben, maar het maakt hem gelukkig, en dat is het voornaamste.”

Nog drie dagen rustten de Waziri uit en toen zeide Muviro, dat zij verder naar het Noorden konden trekken.

Inmiddels had Tarzan den bode teruggezonden naar Nairobi met een boodschap voor Jane en ook een briefje voor de autoriteiten daar, waarin hij hun vroeg een onderzoek naar de vliegmaschine in te stellen, indien deze nog niet aangekomen was.

De kleine Nkima was nog steeds vol geestdrift over zijn nieuwe prestatie. Meer dan een uur lang kon hij achter elkaar bezig zijn met het uithalen van de enveloppe uit den stok en die er weer insteken, en geen oogenblik liet hij den stok los. Waar hij

ook ging, nam hij den stok en de enveloppe met zich mede.

Nadat hij verscheidene dagen in dit kamp geweest was en geen gevaar gezien had, had Nkima, altijd rusteloos, de gewoonte aangenomen zich steeds verder en verder van het kamp te verwijderen. Hij vond een paar andere aapjes van zijn eigen soort, waarmede hij vriendschap trachtte te sluiten; maar dit gelukte hem slechts gedeeltelijk; de mannetjes ontblootten hun tanden en sisten dreigend tegen hem; en soms, wanneer hij te dicht bij kwam, joegen ze hem weg. Maar hoewel hij door zijn stok en zijn enveloppe gehandicapt was, slaagde hij er steeds in hen te ontwijken, want Nkima was zeer bedreven in het ontkomen aan gevaar.

Maar er was er een, die haar tanden niet ontblootte en niet siste. Doch het viel Nkima moeilijk haar te vinden, wanneer er geen oud mannetje in de buurt was; en oude mannetjes kunnen heel onaangenaam zijn.

Dien laatsten dag in het kamp echter had hij meer succes; hij vond haar op eenigen afstand van haar makkers.

De jongedame was een beetje schuchter; zij joeg hem niet weg, maar zij vluchtte vroolijk door de boomen voor hem weg. Het was allemaal uit de grap en zij genoten daar bijzonder van, want zij trachtte niet in werkelijkheid voor Nkima te vluchten en evenmin was het zijn bedoeling haar te vangen, daar hij wist, dat zij ten slotte stil zou houden en hem dichterbij zou laten komen.

En zoo, zonder te denken aan tijd of richting of afstand, slingerden zij zich door de boomen, een klein apinnetje en Nkima met zijn stok en zijn enveloppe.

Ze hadden een heerlijken tijd en begrepen elkaar volkomen, toen de kleine dame ten slotte op een breeden tak bleef rusten. Opdat zij deze vriendschap voor goed zouden kunnen bezegelen, zochten zij beide al heel gauw naar wat zij op elkanders kopje konden vinden, en zeker is dat bijna het laatste woord op het gebied van intimiteit — het laatste bewijs van vertrouwen en vriendschap.

Ze waren heel gelukkig en slechts eenmaal viel voor een oogenblik een schaduw op deze gelukzaligheid. Dat was, toen de jongedame den stok en de enveloppe van Nkima probeerde af te nemen. Hij ontblootte zijn tanden in een vreeselijken grijns en gaf haar een klinkenden klap om haar schelpvormige ooren. Zij liet dan haar kopje zakken en vlijde zich dicht tegen hem

aan; en het was duidelijk te zien, dat zij van dit domineerende mannetje en zijn holenmensch-methoden hield.

Wat een dag voor den kleinen Nkima! Ze gingen op jacht naar vruchten en noten; zij aten samen; zij slingerden samen door de boomen; ze zaten in elkaars armen uit te rusten en de kleine Nkima wist er niets van af, dat Tarzan en de Waziri het kamp hadden opgebroken en weer naar het Noorden getrokken waren. Misschien zou het, als hij het geweten had, toch geen verschil gemaakt hebben, want de alchimie der liefde werkt groote veranderingen in de gemoederen van haar slachtoffers.

Tot hun schrik overviel, toen zij nog heel ver weg waren, de avond hen; en zij waren bang om naar de dreigende donkerte van het woud terug te keeren. Zij waren bang; maar zij waren gelukkig, en toen de maan opkwam, keek zij neer op twee kleine aapjes, die dicht in elkaars armen gevlijd waren. En boven hun hoofdjes uit stak een kleine stok met een enveloppe in het opengespleten einde.

HOOFDSTUK XVII.

De slang.

Met een gevoel van verlichting verliet het vijftal het tooneel der tragedie; en hoewel de toekomst voor hen allesbehalve rooskleurig was, vroolijkte het feit alleen, dat zij weer op weg waren, hen eenigszins op.

Brown had er op gestaan aan het hoofd van de kleine colonne te marcheeren en Jane had zijn verzoek ingewilligd. Annette bleef zoo dicht mogelijk bij Brown. Jane vormde de achterhoede en Alexis liep bij haar. Tibbs ploeterde voort achter Annette.

Hetzij omdat hij eerder moe was dan de anderen, hetzij omdat hij niet gehoord wilde worden door degenen, die hij als bedienden beschouwde, begon Alexis wat langzamer te loopen.

„We moeten niet te ver bij de anderen achterblijven,” zeide Jane. „We moeten niet van elkaar gescheiden worden. Je zult een beetje harder moeten loopen, Alexis.” Haar toon klonk een beetje ongeduldig.

„Ik dacht, dat het prettig voor ons zou zijn samen te wezen. Jij en ik hebben niets met die anderen gemeen; en het moet

voor jou een even groote verlichting zijn als voor mij, om in het gezelschap van een van je eigen stand te zijn.”

„Daar zul je je overheen moeten zetten; er is hier geen klasseverschil.”

„Ik ben bang, dat je me niet graag mag, mijn waarde dame.”

„Je bent soms heel lastig geweest, Alexis.

„Ik ben ook vreeselijk van streek gebracht,” antwoordde hij, „het meest van allen door jou.”

„Door mij? Wat heb ik gedaan?”

„Het is niet, omdat je iets gedaan hebt; het is alleen, omdat jij jij bent. Kan je dat niet begrijpen, Jane? Heb je het niet gemerkt?”

„Wat gemerkt?”

„Van den beginne heb je een vreemde aantrekkingskracht op mij uitgeoefend. Maar er scheen geen hoop te zijn en ik was radeloos; maar nu ben ik vrij, Jane.” Hij greep haar hand. „O, Jane, kan je niet een beetje van me houden?”

Zij rukte haar hand uit de zijne. „Idioot!” riep zij uit.

Hij kneep dreigend zijn oogen samen. „Daar zal je spijt van hebben,” zeide hij. „Ik zeg je, dat ik verliefd op je ben, krankzinnig verliefd. Ik ben wanhopig en ik zal niet lijdelijk toezien, dat een lummel van een vliegtuigbestuurder de vrouw krijgt, die ik hebben wil.”

„Wat bedoel je daarmee?”

„Dat heeft geen nadere verklaring noodig. Iedereen kan zien, dat je op Brown verliefd bent.”

„Alexis, heb je ooit wel eens een man een onuitsprekelijken ploert hooren noemen? Ik wel, maar tot dusver heb ik nooit geweten, wat dat betekende. Ik heb tot op dit oogenblik me nooit een voorstelling kunnen maken van het soort man, die daarmee bedoeld werd. Loop nu door. Ga weg van mij. Zorg, dat je bij Tibbs komt.”

Onmiddellijk veranderde zijn optreden. „O, Jane,” smeekte hij, „stuur me toch niet weg. Ik weet niet waarom ik dit alles gezegd heb; ik was krankzinnig van jaloezie. Kan je niet begrijpen, dat het komt, omdat ik zooveel van je houd? Kan je het niet begrijpen en het mij vergeven?”

Zij gaf geen antwoord, maar liep verder en versnelde haar pas, om de anderen in te halen.

„Wacht!” riep hij heesch uit. „Je moet naar me luisteren. Ik wil je niet opgeven.” Hij greep haar bij haar arm en trok haar naar zich toe, terwijl hij trachtte zijn armen om haar heen te

slaan. Dan gaf zij hem een klap, sprong wat achteruit en velde haar speer, om hem op een afstand te houden.

Een oogenblik stonden ze elkander zwijgend aan te kijken; en in dat oogenblik zag zij in zijn oogen en in zijn gelaatsuitdrukking iets, dat haar voor de eerste maal bang voor hem deed zijn. Zij wist toen, hoe gevaarlijk hij in werkelijkheid was, en het viel haar niet langer moeilijk te gelooven, dat hij zijn vrouw vermoord had.

„Loop nu vooruit, zooals ik je gezegd heb,” zeide zij, „anders zal ik je dooden. Hier is geen andere wet dan de wet van den jungle.”

Misschien las hij ook iets in haar saamgeknepen oogen, want hij deed, zooals zij beval en liep zwijgend voor haar uit.

Tegen het midden van den middag waren Tibbs en Alexis en Annette bijna uitgeput; en toen zij bij een geschikte plek kwamen, beval Jane daar halt te houden.

Het pad, dat zij gevolgd hadden, liep evenwijdig met de kronkelingen van het stroompje, waarbij zij gekampeerd hadden, en daardoor was het waterprobleem voor hen opgelost.

„Wat nu, Miss?” vroeg Brown. „Zou het niet het beste zijn wat voedsel probeeren te krijgen?”

„Ja,” antwoordde zij. „Ik zal er op uit gaan en zien wat ik mee kan brengen.”

„Ik zal zelf ook gaan kijken,” zeide Brown. „We kunnen in verschillende richtingen gaan en misschien zullen we een van beiden wat vinden.”

„Jij volgt het pad en ik ga de boomen in en volg de rivier. Misschien kom ik dan bij een drinkplaats.” Ze wendde zich tot de anderen. „En terwijl wij weg zijn, kunnen jullie een booma bouwen en brandhout verzamelen. Allo, Brown, laten we gaan.”

De drie, die in het kamp bleven, schenen niet in staat zich op te richten, maar Alexis was heel vindingrijk.

„Tibbs,” zeide hij, „ga er op uit en haal materiaal voor de booma en wat brandhout.”

Onder den invloed van jaren van slaafsche gehoorzaamheid, stond de Engelschman pijnlijk op en ging weg.

„Ik zal je helpen, Tibbs,” zeide Annette, die ook begon op te staan.

Alexis legde zijn hand op haar arm. „Wacht,” zeide hij, „ik moet je spreken.”

„Maar we moeten Tibbs helpen.”

„Hij kan het best alleen doen. Jij blijft hier.”

„Wat wilt u, prins Sborov? Ik moet Tibbs gaan helpen.”

„Luister eens, lieve kind, wat zou je er van zeggen om honderdduizend francs te krijgen?”

Het jongemeisje haalde haar schouders op. „Wie zou het niet prettig vinden honderdduizend francs te krijgen?”

„Prachtig, je kan ze verdienen — en heel makkelijk.”

„En hoe?” Haar toon klonk sceptisch.

„Jij hebt iets, dat ik graag hebben wil. Ik zal je er honderdduizend francs voor betalen; je weet wat het is.”

„Bedoelt u den geschroelden mouw van uw jas, prins Sborov?”

„Je zult toch niet willen, dat ze mij voor iets, dat ik niet gedaan heb, aan de galg brengen? Iedereen haat mij; ze zullen allemaal liegen; en wanneer ze dat stuk geschroeid laken voor de jury brengen, zal ik ondanks mijn onschuld veroordeeld worden. Geef het mij. Niemand behoeft het te weten; je kan zeggen, dat je het verloren hebt, en zoodra we in de beschaafde wereld terug zijn, zal ik je honderdduizend francs geven.”

Het jongemeisje schudde haar hoofd. „Neen, dat zou ik niet kunnen doen. Het is misschien het eenige, wat Mr. Brown zal redden.”

„Je verknoeit je tijd met Mr. Brown,” zeide hij gemeen. „Je denkt, dat hij je liefheeft, maar dat is niet zoo. Laat je niet voor den gek houden.”

Het jongemeisje kreeg een kleur. „Ik heb niet gezegd, dat hij mij liefheeft.”

„Enfin, je denkt het; en hij probeert het je te laten gelooven; maar als je wist, wat ik weet, dan zou je er niet zoo op gesteld zijn om zijn leven te redden.”

„Ik weet niet, wat u bedoelt. Ik wil er niet verder over spreken. Ik zal u het stuk laken niet geven.”

„Nou, ik zal je zeggen wat ik bedoel, kleine dwaas,” snauwde Alexis. „Brown is verliefd op Lady Greystoke en zij is verliefd op hem. Waarvoor denk je, dat zij den jungle ingegaan zijn? Natuurlijk om elkaar te ontmoeten.”

„Ik geloof het niet,” zeide Annette. „Ik wil niet langer naar u luisteren.”

Zij begon op te staan; en toen zij dat deed, sprong hij op en greep haar beet.

„Geef mij dat stuk laken,” eischte hij, heesch fluisterend. De vingers van zijn rechterhand sloten zich om haar keel. „Geef het mij of ik zal je dooden, kleine idioot.”

Vlug als een kat en met verrassende kracht rukte zij zich van hem los en gilde.

„Help, Tibbs! Help!”

De Engelschman was niet ver weg en hij kwam hard terugloopen.

„Als je mij verraadt,” siste Sborov haar in het oor, „zal ik je dooden. Ik zal je dooden, zooals ik haar gedood heb.”

Annette keek, zooals ook Jane gedaan had, in zijn oogen en zij werd heel bang.

„Wat is er aan het handje, sir?” vroeg Tibbs, toen hij dichtbij hen was.

„Het was niets,” zeide Alexis lachend. „Annette dacht, dat zij een slang gezien had.”

„Ik heb een slang gezien,” zeide zij.

„Enfin, het is nu allemaal weer in orde, Tibbs,” zeide Alexis. „Je kan weer aan je werk gaan.”

„Ik zal een beetje hulp noodig hebben, sir,” zeide de Engelschman. „Ik kan het niet alleen af.”

„Ik ga met je mee, Tibbs,” zeide Annette.

Alexis volgde hen. Hij liep heel dicht bij Annette en fluisterde: „Denk er om, als je het hun zegt.”

„Ik vind het niets prettig een slang in de buurt van het kamp te hebben,” zeide Tibbs. „Het zijn gemeene dieren. Ik mag ze niet.”

„En ik evenmin,” zeide Annette, „maar ik zal niet bang meer zijn, wanneer Mr. Brown terug is. Als dan een slang mij probeert kwaad te doen, zal hij hem dooden.” Zij keek, terwijl zij sprak, niet naar Tibbs, hoewel zij het woord tot hem scheen te richten, maar naar Alexis.

„Je moet de anderen maar niets over die slang vertellen,” zeide Sborov. „Het zal misschien Lady Greystoke bang maken.”

„Als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen, sir, ik geloof niet, dat zij ergens bang voor is.”

„Maar toch moet je er maar niet over spreken,” waarschuwde Alexis.

„Lieve hemel, daar is Mr. Brown,” riep Tibbs. „Hij loopt hard. Er moet iets gebeurd zijn.”

„Wat is er aan het handje?” vroeg Brown. „Ik heb iemand hooren gillen. Was jij dat, Annette?”

„Annette heeft een slang gezien,” zeide Alexis. „Niet waar, Annette?”

„Waar is die?” vroeg Brown. „Heb je hem gedood?”

„Nee. Ik had niets, om hem mee te doden; maar als hij mij weer bang maakt, zal jij hem doden.”

„Daar kan je donder op zeggen, meisje. Waar is het dier nu?”

„Het is gevlucht,” zeide Alexis.

Annette keek hem recht in zijn oogen. „Den volgenden keer zal hij niet wegvlugten,” zeide zij.

Brown's zakken puilden uit van vruchten, die hij er nu uithaalde en op den grond legde.

„Ik hoop, dat het geen vergif is,” zeide hij. „Het heeft me heel wat tijd gekost om ze te plukken. Lady Greystoke zal wel weten of wij ze kunnen eten of niet.”

„Daar komt zij al aan,” zeide Annette.

„Succes gehad, Jane?” vroeg Alexis.

„Niet zoo heel veel,” antwoordde zij, „alleen wat vruchten. Ik heb geen wild gezien.” Haar blik viel op de vruchten, die Brown geplukt had. „O, je hebt hetzelfde gevonden als ik. Het zal wel niet erg lekker smaken, maar het is niet vergiftig en het is voedsel. Ik meende, dat ik daareven een gil gehoord heb. Heeft een van jullie dien ook gehoord?”

„Het was Annette,” zeide Brown. „Ze had een slang gezien.”

Jane lachte. „O, voor Annette uit Afrika is, zal zij wel gewend raken aan slangen.”

„Niet aan deze,” zeide het jongemeisje.

Een verbaasde uitdrukking kwam op Brown's gelaat. Hij begon te spreken, maar bedacht zich dan blijkbaar en bleef zwijgen.

Voor het bouwen van de booma en het bijeenbrengen van brandhout was nog niet veel gedaan; en dus hielpen Jane en Brown een beetje mee aan het werk, dat nu met de hulp van de handbijn vlugger opschoot.

Het was donker voor het werk klaar was, en toen voelden zij, dat zij hun gemak konden nemen om het vuur, dat Jane aangelegd had.

Jane liet hun zien, hoe zij de vruchten, die hun eenig voedsel vormden, wat smakelijker konden maken door die op het einde van een stok te roosteren. Zoo'n honger hadden ze, dat zelfs Sborov, zonder zich te beklagen, at; en terwijl zij aten, sloeg een paar oogen hen van achter het gebladerte van een dichtbijstaanden boom gade.

Brown had er op aangedrongen, dat de drie mannen dien nacht weer de wacht bij het kamp zouden houden; en hoewel Jane en Annette dit met alle geweld ook wilden doen, hield de

piloot voet bij stuk en wilde hij zich niet tot andere gedachten laten brengen.

„Twee uur op wacht en vier uur slapen zal niemand kwaad doen,” hield hij vol. „En de jongemeisjes zullen zooveel mogelijk moeten slapen, als zij op krachten willen blijven.”

Deze woorden deden Jane glimlachen, want zij wist, dat zij veel meer kon doorstaan dan een hunner, Brown niet buitengesloten; maar zij stelde zijn bedoeling op prijs; en daar zij wist, hoe jaloersch mannen zijn op hun voorrecht, om vrouwen te beschermen, boog zij liever voor zijn wil dan dat zij hem aanstoot gaf.

De drie mannen tosten om de volgorde uit te maken, waarin zij de wacht zouden houden.

„Ik wou, dat je mij ook op wacht liet staan,” zeide Annette.

„Nee, dat is geen werk voor een meisje,” zeide Brown.

„O, Neal, voor één keer,” smeekte zij.

„Geen kwestie van.”

„O, één klein uurtje. Jij houdt van tweeën tot vieren de wacht, Neal. Wek mij om vier uur en laat mij dan tot vijf uur op wacht staan, dan zal ik den prins wekken. Het zal dan in ieder geval bijna ochtend zijn.”

„Laat zij het maar doen, als zij het zoo graag wil,” zeide Jane.

„Goed dan,” zeide Brown. „Maar denk er om, we maken er geen gewoonte van.”

Allen lagen om het vuur uitgestrekt en sliepen blijkbaar, toen Tibbs Brown om acht uur wakker maakte voor zijn eerste wacht.

Tibbs was zoo uitgeput, dat hij sliep, toen hij op den grond lag. Dan richtte Annette zich op haar elleboog op en keek om zich heen. Een oogenblik later liep zij naar Brown en ging naast hem zitten.

„Je moest liever weer naar bed teruggaan, kind,” zeide hij.

„Ik wilde heel graag even met je praten, Neal,” zeide zij.

„Wat heb je op je hart, meisje?”

Ze bleef een oogenblik zwijgen. „O, niets bijzonders,” antwoordde ze dan. „Ik vind het prettig alleen met jou te zijn, dat is alles.”

Hij sloeg een arm om haar heen en drukte haar dichter tegen zich aan en zoo bleven zij een oogenblik zwijgend zitten voor Brown weer sprak.

„Zeg eens, ik heb nog eens over die slangengeschiedenis nagedacht, Annette,” zeide hij. „Het klonk me een beetje verdacht in de ooren. Je hebt me toch geen rad voor de oogen gedraaid?”

„Rad voor de oogen? Ik weet niet, wat dat is.”

„Dan zullen we daar niet verder over praten. Ik heb gezien, dat jij en de groothertog elkaar op een vreemde manier aankeken, toen je me dat verhaaltje over slangen deedt. En nu vooruit met de geit.”

„Vooruit met de geit?”

„De feiten — de waarheid. Wat beteekende dat alles?”

„Ik ben zoo bang voor hem, Neal. Beloof mij, dat je hem niet zult zeggen, dat ik het je verteld heb. Ik denk aan wat hij met haar gedaan heeft; hij zou hetzelfde met mij doen; hij heeft het gezegd.”

„Wat? Hij heeft gezegd, dat hij je dooden zou?”

„Als ik het vertelde.”

„Als je wat vertelde?”

„Dat hij geprobeerd heeft mij dat stukje mouw af te nemen.”

„Heb je toen gegild?”

„Ja.”

„Dat zal ik hem betaald zetten!”

„Spreek er alsjeblieft niet over; beloof het me,” smeekte zij. „Maar laat mij nooit meer met hem alleen.”

„Goed,” beloofde hij, „maar als hij nog eens iets van dien aard probeert, krijgt hij met mij te doen. Je hoeft niet bang voor hem te zijn.”

„Ik ben niet bang, wanneer jij bij me bent. Ik weet niet, wat ik zonder jou zou moeten beginnen.”

„Houdt je een klein beetje van me, kind?”

„Ik houd heel veel van je, Neal.”

Hij trok haar dichterbij tegen zich aan. „Ik geloof, dat ik ook een heelen boel van je houd — meer dan ik ooit van iemand anders gehouden heb.”

Zij vlijde zich dichterbij tegen hem aan. „Vertel me eens, hoeveel dat is,” fluisterde zij.

„Het is niet zoo makkelijk voor me dergelijke dingen te zeggen. Ik — ik — enfin, je weet, wat ik bedoel.”

„Ik wil het je hooren zeggen.”

Hij schraapte zijn keel. „Nou, — ik heb je lief, kind.”

„En je hebt Lady Greystoke niet lief?”

„Haar? Wat?” riep hij uit. „Hoe kom je op die gedachte?”

„Hij heeft het gezegd; hij heeft gezegd, dat jij haar liefhadt en dat zij jou liefhad.”

„Die gemeene ploert! Stel je voor, die dame, de vrouw van

een Engelschen Viscount, verliefd worden op mij! Het is om te lachen.”

„Maar jij zou verliefd op haar kunnen worden.”

„Geen kwestie van, kind; niet zoolang als ik jou heb.”

Zij sloeg haar armen om zijn hals en trok hem naar zich toe. „Ik heb je lief, Neal,” prevelde zij, voor hun lippen elkaar vonden.

Zij hadden het gevoel, dat zij den nacht en de wereld voor zichzelf hadden, maar dat kwam, omdat zij niets wisten van den stillen waker in den boom boven hen. Zij bleef bij hem zitten, tot hij Sborov wekte.

Het kamp sliep rustig, toen Tibbs om twee uur in den ochtend met zijn wachtbeurt klaar was en Brown weer riep.

Om vier uur aarzelde Brown Annette te wekken, maar hij had beloofd, dat zij een uur op acht zou mogen staan; dus wekte hij haar zacht.

„Het is vier uur en alles is in orde,” fluisterde hij, terwijl hij een kus op haar oor gaf.

Lachend richtte zij zich op haar elleboog op. „En nu ga jij wat slapen,” zeide zij, „en zal ik de wacht houden.”

„Ik zal nog een tijdje bij je blijven zitten.”

„Neen, dat was niet afgesproken. Ik wil alleen de wacht houden. Ik zal me dan erg gewichtig voelen. Vooruit, ga slapen.”

Dan viel er stilte over het kamp — een stilte, die niet verbroken werd, voordat Jane na het aanbreken van den dag wakker werd. Zij ging rechtop zitten en keek om zich heen. Niemand stond op wacht. Alexis, die op wacht had moeten staan, lag in diepen slaap.

„Allo, slaapkoppen,” riep zij, „het is tijd om op te staan.”

Brown ging slaperig rechtop zitten en keek om zich heen. Hij zag, dat Alexis juist wakker werd.

„Ik dacht, dat de groothertog de wacht hield,” zeide Brown. „Hebt u zijn beurt waargenomen?”

„Er stond niemand op wacht, toen ik wakker werd,” zeide Jane en dan keek zij vlug rond. „Waar is Annette?”

Brown sprong op. „Annette!” riep hij. Er volgde geen antwoord. Annette was verdwenen.

HOOFDSTUK XVIII.

Een stukje papier.

Toen de ochtend aanbrak, zou Nkima, was hij een mensch geweest, gezegd hebben, dat hij den geheelen nacht geen oog dicht gedaan had; maar dat kwam, omdat hij, wanneer hij wakker was, zoo angstig en bang was, dat de tijd zich eindeloos voortgesleept had. Gedurende den nacht betreurde hij het, dat hij niet bij Tarzan gebleven was, en besloot hij den volgenden ochtend onmiddellijk naar het kamp terug te keeren; maar toen de ochtend kwam en de somberheid met stralenden zonneshijn verjoeg, vergat zijn klein apenbrein dit goede voornemen en hield zich alleen bezig met het heden en zijn nieuw speelmakkertje.

Weg gingen zij, voortsnellend door den jungle, zwaaiend van tak tot tak, nu eens heelemaal in de hoogte, dan weer dicht bij den grond. Nkima was heel gelukkig. De zon scheen. Zij zou altijd schijnen. Hij kon zich niet voorstellen, dat weer een nacht van koude en angst vlug zou aanbreken.

Verder en verder naar het Westen klauterden zij, verder en verder weg van het kamp; en in zijn eene hand omklemde Nkima den kleinen stok met de nu reeds vuile en verfrommelde enveloppe. Tijdens al het spelen en het hof maken en den langen nacht had de kleine Nkima zijn eenigen schat geen oogenblik losgelaten.

Het kleine wijfje, dat Nkima's speelmakker was, was ondeugend. Zij was ook hebzuchtig. Reeds lang had zij met afgunst naar den stok en de enveloppe gekeken, maar zij had al eens een oorvijs gekregen, toen zij probeerde die af te nemen, en daarom was zij voorzichtig; maar hoe meer zij ze zag, des te meer verlangde zij er naar ze in haar bezit te hebben.

Nkima liep langs een tak en hield de enveloppe omhoog. Het kleine wijfje, dat hem op de hielen volgde, zag op een gegeven oogenblik haar kans schoon: vlak voor haar een tak, waaronder Nkima door zou moeten gaan. Vlug sprong zij naar boven en snelde over dien tak heen; en toen Nkima onder haar voorbij kwam, stak zij haar arm uit en greep de enveloppe. Het was een groote teleurstelling voor haar, dat zij den stok ook niet kreeg; maar zelfs een gedeelte van dit wonderbaarlijke ding was beter dan niets.

Nadat zij haar doel bereikt had, vluchtte zij zoo hard als zij kon. Nkima zag den diefstal en zijn hart werd met rechtmatige

toorn en verontwaardiging vervuld. Hij vervolgde haar, maar vrees gaf als het ware vleugels aan haar voeten.

Verder snelde hij, maar het wijfje scheen steeds in het voordeel te blijven, want voortdurend maakte zij den afstand tusschen zichzelf en Nkima grooter, tot zij uit zijn gezicht verdween; en toen gingen zijn verontwaardiging en verdriet over het verlies van zijn schat onder in de vrees, dat hij het kleine wijfje ook verloren had.

Maar dat was niet het geval. Hij vond haar zitten in een hooge mik, waar zij onnoozel en blij een vrucht zat op te knabbelen. Toen Nkima bij haar kwam, zocht hij naar de enveloppe. Die was verdwenen. Hij wilde haar afranselen, maar hij wilde haar ook aan zijn hart drukken; en dat laatste deed hij maar.

Hij vroeg naar zijn stukje papier. Natuurlijk wist hij er geen naam voor, maar hij bracht het haar toch aan het verstand. Het scheen, dat zij bang geworden was en het weggegooid had.

Nkima ging een eindje terug, om er naar te zoeken, maar zijn belangstelling werd geheel in beslag genomen door een paar smakelijke rupsen, die hij onderweg tegenkwam; en toen hij alle dieren, die hij vinden kon, opgegeten had, had hij voor het oogenblik het heele stuk papier vergeten.

Een klein riviertje stroomde onder hen. Rivieren oefenden altijd aantrekkingskracht op Nkima uit. Hij vond het prettig ze te volgen, en dus volgde hij ook deze.

Even later zag hij iets, dat hem plotseling stil deed staan. Op een kleine open plek aan den oever van de rivier stond een kleine, door menschen gemaakte hut.

Nkima dacht, dat er Gomangani in de buurt moesten zijn; en dus was hij heel voorzichtig, maar hij was ook heel nieuwsgierig. Hij keek en luisterde. De plek scheen verlaten. Ten slotte verzamelde hij voldoende moed, om op den grond te springen en een onderzoek in te stellen.

Gevolgd door het wijfje, sloop hij naar den ingang van de hut. Voorzichtig keek hij om een hoek van de deur en tuurde naar binnen. Er was niemand te zien, Nkima ging naar binnen. Bagage en kleeven lagen over den grond verspreid. Hij bekeek alles en zocht naar wat hij zich zou kunnen toeëigenen. Dan viel zijn blik op een stukje papier, dat met een houtsplinter aan den muur was vastgemaakt. Met een gil van verrukking sprong Nkima er op af. Dan vluchtte hij met zijn buit uit de hut, snelde over de open plek en klauterde naar de hoogste takken van een grooten boom. Achter hem kwam het kleine wijfje.

Tegen den tijd, dat het Nkima gelukt was het stuk papier in de spleet van den stok te steken, was zijn belangstelling in de andere dingen, die hij in de hut gezien had, verdwenen.

Thans herinnerde hij zich den grooten krijger, die Tarzan het stuk papier in de spleet van den stok gebracht had. Nkima besloot hetzelfde te doen. Hij voelde zich heel gewichtig en het speet hem alleen maar, dat hij geen witte pluim had, die boven zijn hoofd wapperde.

Zich gedurende een ongewoon langen tijd bij deze ééne gedachte houdend, snelde Nkima terug in de richting van het kamp, waar hij Tarzan en de Waziri had achtergelaten.

Het was laat in den middag, toen hij daar kwam, en zijn klein hartje klopte in zijn keel, toen hij ontdekte, dat zijn vrienden weg waren.

Hij was heel bedroefd en een beetje bang, hoewel het nog niet donker was; maar toen zijn vriendinnetje heel dicht bij hem kwam zitten, voelde hij zich weer wat beter.

Ongelukkig genoeg duurde dit respijt van wanhoop maar heel kort. De kleine troep apen, waartoe zijn speelmakkertje behoorde, kwam door de boomen op hen af. Zij zagen Nkima en het schaamteloze jonge wezen, dat met hem weggelopen was.

Twetterend, scheldend en tierend kwamen verschillende mannetjes van den troep door de boomen geslingerd en dreigden Nkima en zijn geliefde aan te vallen. Een heel kort oogenblik dacht Nkima er aan stand te houden en den strijd te aanvaarden; maar het voorste mannetje was een oud dier, heel groot en sterk. Zijn tanden waren op angstaanjagende wijze ontbloot en hij stiet vreeselijke bedreigingen uit, die Nkima's hart deden samenkrimpen, zoodat hij bij nader inzien besloot ergens anders heen te gaan — en vlug te gaan; maar zijn vriendinnetje klampte zich krampachtig aan hem vast en belemmerde hem in zijn bewegingen, want ook het wijfje was bang. Misschien wilde zij Nkima niet verliezen, die per slot van rekening heel aardig tegenover dames was.

De oude aap kwam snel naderbij, en toen deed Nkima iets zeer ongalants: hij trachtte zich uit de omhelzing van de dame te bevrijden, en toen zij zich nog krampachtiger aan hem vastklemde, trok hij aan haar armen, om zich los te rukken, en sloeg haar dan in haar gezicht, tot zij hem ten slotte losliet.

Nu gilde Nkima van angst. Het kleine wijfje gilde en alle andere apen gilden. Er heerschte een leven als een oordeel in den jungle; en te midden van al dit lawaai van woede en angst,

nam de kleine Nkima de beenen en vluchtte; maar ondanks dit alles had hij zijn stok met het fladderend stuk papier vastgehouden en thans droeg hij dat als een banier in Noordelijke richting, maar niet als een triomphator.

Sommige mannetjes achtervolgden hem over een korten afstand, maar wanneer vrees den kleinen Nkima voortdreef, kon alleen een vogel hopen hem in te halen; en dus gaven zijn achtervolgers weldra de jacht op.

Nog een tijd daarna verminderde Nkima zijn snelheid niet. Hij bleef vluchten, zoo hard mogelijk schreeuwend.

Eerst nadat hij bijna het stadium van uitputting bereikt had, ging hij wat zachter loopen, keek achter zich en luisterde. Voor zijn geestes oog had hij nog altijd het beeld van de grijzende snuit van het grijze mannetje, maar dat was nergens te zien en dus begon Nkima's moed terug te komen. Hij snoefde zelfs een beetje, alsof hij triomphantelijk uit den slag terugkeerde. Had hij een vrouwtje gehad, dan zou hij naar huis gegaan zijn en op zijn heldendaden gepocht hebben; er bestaan zulke mannen; wie kan dit dus den kleinen Nkima, die maar een aap was, kwalijk nemen?

Weldra vond hij het spoor van Tarzan en de Waziri. Hij wist, dat zij in Noordelijke richting getrokken waren, en dus klauterde hij naar beneden en berook de aarde in het wildpad, dat zij gevolgd hadden. Heel duidelijk rook hij het luchtspoor van zijn vrienden. Dit bemoedigde hem en hij haastte zich verder voort.

De kleine Nkima bewoog zich door de boomen veel en veel sneller dan een man te voet. Zijn angst voor den komenden nacht deed hem aan één stuk door loopen, zoodat hij geen tijd verknoeide met het jagen op vlinders en vogels.

Dien nacht nestelde hij zich hoog tusschen de kleinere takken, waar Sheeta, de luipaard, hem niet bereiken kon.

HOOFDSTUK XIX.

Haat en wellust.

De ontdekking, dat Annette uit het kamp verdwenen was, versufte voor een oogenblik de overblijvende leden van de rampzalige expeditie.

„Wat kan er toch van haar geworden zijn?” vroeg Jane. „Ik

weet zeker, dat zij niet maar een eindje den jungle is ingelopen, daar was zij veel te bang voor.”

Brown liep langzaam op Sborov toe. Er was moordlust in zijn hart en die weerspiegelde zich in zijn oogen. „Jij weet, waar ze is, ploert,” zeide hij. „Zeg me, wat je met haar gedaan hebt.”

Sborov deinsde terug en stak intuïtief zijn handen ter verdediging op. „Ik weet niets van haar,” zeide hij. „Ik heb geslapen.”

„Je liegt,” zeide Brown, nog steeds dichterbij hem komend.

„Houd hem van mij af,” riep Sborov. „Laat hem niet bij mij komen, Jane; hij zal mij dooden.”

„Je hebt gelijk, ik zal je dooden,” gromde Brown. Toen keerde Sborov zich om en vluchtte. Brown sprong hem na. Met een dozijn stappen had hij den angstigen man ingehaald en greep hem bij zijn schouders. Gillend keerde Sborov zich om, om te vechten met al de krankzinnige woestheid van een in het nauw gedreven rat, die voor zijn leven vecht. Hij sloeg en krabbelde en beet, maar de Amerikaan sloeg hem tegen den grond en sloot zijn vingers om zijn keel.

„Waar is zij?” vroeg Brown. „Waar is zij, jij —”

„Ik weet het niet,” hijgde Sborov. „Zoowaar als God mijn rechter is, ik weet het niet.”

„Als je het niet weet, dan kan je toch in ieder geval gedood worden, want je bent nergens goed voor.”

Brown's vingers sloten zich nog dichterbij de keel van den beangsten Sborov, die zich nog steeds verzette en woest vocht, om zich te bevrijden.

Dit alles, wat zooveel tijd in beslag neemt om te vertellen, gebeurde in het tijdsverloop van enkele korte seconden.

En in dien tijd zat Jane niet stil. Zoodra zij den ernst van den toestand begreep en inzag, dat Brown werkelijk Sborov wilde dooden, greep zij haar speer en liep naar hen toe.

„Houd daarmee op, Brown,” beval zij. „Laat den prins opstaan.”

„Niet voordat ik hem zijn verdiende loon gegeven heb,” riep de bestuurder. „En hij zal dat krijgen, ook al moet ik er voor hangen.”

Jane zette de punt van haar speer onder het linker schouderblad van Brown en drukte die door, tot hij de scherpe punt in zijn vleesch voelde.

„Laat hem met rust, Brown,” beval Jane, „anders zal ik die speer recht door je hart steken.”

„Waarvoor wilt u mij dooden, Miss?” vroeg Brown. „U hebt mij noodig.”

„Ik wil je niet dooden, Brown,” zeide zij, „maar dat feit zal jou niet helpen, tenzij je aan mijn bevelen gehoorzaamt en bedenkt, dat ik de leidster der expeditie ben. Je doet iets heel dwaas, Brown; je hebt geen enkel bewijs, om je bewering te staven. We hebben zelfs nog geen onderzoek ingesteld. We moeten dit eerst doen, om vast te stellen in welke richting Annette het kamp verlaten heeft en of zij alleen gegaan is of dat er een ander bij haar was. Door het spoor na te gaan kunnen wij ook uitmaken, of zij vrijwillig is meegegaan of met geweld medegenomen is.”

Langzaam verslaptte Brown den druk van zijn vingers om de keel van den spartelenden, hijgenden prins; dan liet hij hem los en richtte zich langzaam op.

„Ik geloof, dat u gelijk hebt, Miss,” zeide hij. „U hebt altijd gelijk; maar die arme kleine Annette — wat zij mij gisteren over dien ploert verteld heeft, heeft mijn bloed aan het koken gebracht.”

„Wat heeft zij je gezegd?” vroeg Jane.

„Hij heeft getracht haar gisteren dat stuk laken af te nemen en daarna heeft hij haar gedreigd haar te zullen dooden, als zij het vertelde. Het was geen slang, die haar gisteren heeft doen gillen, Miss, tenminste geen fatsoenlijke, respectabele slang; hij was het. Zij was vreeselijk bang voor hem, Miss.”

Alexis kreeg langzamerhand zijn adem weer terug, van angst beefde hij over zijn heele lichaam.

„Is dat waar, Alexis?” vroeg Jane.

„Neen,” hijgde hij. „Ik heb haar alleen om dat stuk mouw gevraagd, zoodat ik zou kunnen zien, of het werkelijk de mijne was, en toen is zij direct gaan gillen, alleen om mij in moeilijkheden te brengen. Zij heeft het uit wrok gedaan.”

„Op deze manier komen we heelemaal niet verder,” zeide Jane. „Jullie blijven, waar jullie zijn, terwijl ik probeeren zal of ik een spoor kan vinden. Als wij daar allemaal naar gaan zoeken, dan zullen wij de enkele sporen, die er misschien nog zijn, uitwisschen.”

Zij begon langzaam in een kring om het kamp te loopen, waarbij zij den grond nauwkeurig bekeek. „Hier zijn ze,” zeide zij dan, „zij is dezen kant uitgelopen en zij was alleen.”

Jane liep langzaam nog enkele meters verder en volgde de voetafdrukken van het vermiste jongemeisje; dan bleef zij staan. „Hier houden ze op,” zeide zij, „vlak onder dezen boom. Er is

geen enkele aanwijzing van een strijd, geen enkel teeken, dat er geweld op haar gepleegd is. In werkelijkheid heeft zij heel langzaam geloopt. Er zijn geen andere voetafdrukken naast de hare. Het is allemaal heel vreemd.”

Jane bleef een oogenblik staan kijken, eerst naar de voetafdrukken, die op zoo mysterieuze wijze eindigden, en vervolgens naar de takken van den boom boven haar. Plotseling sprong zij op, greep een tak en trok zich in den boom.

Brown snelde naar voren en bleef onder haar staan. „Hebt u iets gevonden, Miss?” vroeg hij.

„Er is maar één verklaring,” antwoordde zij. „Menschen verdwijnen maar niet zoo in de lucht. Annette is uit het kamp naar de plek geloopt, waar haar voetafdrukken onder dezen boom eindigen; zij is niet naar het kamp teruggegaan. Er is maar één plek, waar zij naar toe heeft kunnen gaan, en dat is, waar ik nu ben.”

„Maar zij kan niet zooals u in den boom gesprongen zijn,” protesteerde Brown. „Dat zou voor haar onmogelijk geweest zijn.”

„Zij heeft niet gesprongen. Haar voetsporen zouden het hebben aangewezen. Zij is naar boven geheschen.”

„Geheschen! Lieve hemel, Miss, waardoor?” Brown's stem trilde van emotie.

„Het is misschien wel een slang geweest, Miss, als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen,” zeide Tibbs. „Die kan zich naar beneden hebben laten vallen, zich om haar heen gekronkeld en haar in den boom getrokken hebben.”

„Dan zou zij gegild hebben,” zeide Brown, „en wij zouden het gehoord hebben.”

„Slangen hypnotiseeren hun slachtoffers op zoo'n manier, dat zij machteloos zijn,” zeide Tibbs.

„Dat zijn allemaal bakerpraatjes, Tibbs,” zeide Jane ongeduldig. „Ik geloof niet, dat slangen dergelijke dingen doen; en het is in ieder geval geen slang geweest, die haar naar boven getrokken heeft. Er is hier een man geweest. Hij heeft langen tijd in dezen boom gezeten — of als het geen man was, dan toch een soort menschelijk wezen.”

„Hoe kunt u dat uitmaken?” vroeg Brown.

„Ik kan zien, waar hij op dezen grooten tak gehurkt gezeten heeft. De bast is een beetje afgeschaafd, want hij moet hier langen tijd in dezelfde houding gebleven zijn; en verder zijn in een lijn tusschen de plek, waar zijn oogen geweest moeten zijn, en

het kamp, enkele kleine twijgjes met een mes gekapt, waardoor hij een onbelemmerd uitzicht op het kamp kreeg. Wie het ook geweest is, hij heeft ons hier langen tijd bespionneerd.”

Sborov en Tibbs waren dichterbij gekomen. „Ik heb je gezegd, dat ik met de heele zaak niets te maken heb,” zeide de eerste.

„Ik kan het mij niet voorstellen,” zeide Brown. „Ik kan het me onmogelijk voorstellen. Als zij bang van iets geworden was, zou zij om hulp geschreeuwd hebben en zou een van ons haar gehoord hebben.”

„Ik weet het niet,” zeide Tibbs, „maar ik heb vroeger iets dergelijks meegemaakt, sir. Zijne Hoogheid had een kasteel op de Oostkust in Lincolnshire. Het was een heel eenzame plek, die op de Noordzee uitzag. We gingen er maar eens per jaar voor ongeveer zes weken naar toe; maar dat was genoeg, en wat er den laatsten keer gebeurd is, was de reden, waarom ik mijn dienst heb opgezegd. Ik kon onmogelijk langer op die plek blijven. Hare Hoogheid, de hertogin, is daar op een nacht vermoord, en dat was al erg genoeg; maar wat er drie dagen later gebeurd is, was volgens mij nog veel erger.

„Hare Hoogheid had een kamenier, waar zij heel veel van hield, en drie nachten, nadat de hertogin vermoord was, is de kamenier verdwenen. Zij is als het ware in de lucht opgenomen, sir. Er is tot dusverre nooit meer een spoor van haar gevonden en de menschen in den omtrek hebben gezegd, dat Hare Hoogheid haar was komen halen — dat dit ook al eerder gebeurd was in het kasteel van den hertog van Doningham — en nou dacht ik —”

„In 's hemelsnaam, houd je mond!” riep Brown. „Je zult ons allemaal krankzinnig maken.”

„Afgrijselijk,” prevelde Sborov.

„Enfin, wat het ook geweest is, het was geen geest,” zeide Jane. Zij sprong naast Brown op den grond en legde haar hand op zijn arm. „Het spijt me vreeselijk voor je, Brown. Ik weet, dat je veel van haar hieldt, maar ik geloof niet, dat we iets anders kunnen doen, dan trachten weer in de beschaafde wereld terug te komen en de zaak rapporteeren. Dan zal een onderzoek ingesteld worden.”

„Dan zal het te laat zijn,” zeide Brown. „Ik geloof trouwens, dat het nu al te laat is. Zij was zoo klein en zoo teer. Zij kan onmogelijk veel doorstaan hebben. Zij is waarschijnlijk nu al dood.” Hij hield op met spreken en wendde zich af. „Misschien is het maar beter, dat zij dood is,” voegde hij er aan toe.

Zwijgend at het viertal, wat er nog te eten was en dan aanvaardden zij opnieuw hun schijnbaar hopeloozen tocht.

Er werden maar weinig pogingen gedaan om een gesprek aan te knopen. Zij schenen versuft door de reeks rampen, die hen getroffen hadden. Achterdocht, vrees en wantrouwen volgden als het ware in hun voetstappen; en naast hen gleed de schaduw van de namelooze bedreiging, die Annette weggerukt had.

Brown leed meer dan de anderen, en wel zoo, dat hij zijn haat tegenover Alexis bijna geheel vergat. Zoo volkomen negeerde hij hem, dat het was, alsof de man niet bestond.

Jane liep in de achterhoede van de colonne. Haar stap was veerkrachtig en licht; maar Alexis, die vlak voor haar liep, had pijnlijke voeten en was moe. Hij was er echter niet erger aan toe dan Tibbs, voor wiens zwakke spieren die voortdurende lichaamsbeweging niet veel minder dan een marteling was.

„Jane,” zeide Sborov, nadat zij een tijdlang zwijgend hadden voortgelopen, „heb jij eenig vermoeden, wat Annette weggenomen heeft?”

Jane schudde haar hoofd. „Het eenige, wat ik weet, is, dat ik niet in geesten geloof en dat geen dier dat gedaan kan hebben; daarom moet het een man geweest zijn, maar wat voor een soort man, daar heb ik geen flauwe notie van. Wat het ook geweest is, het moet even lenig en behendig geweest zijn als een aap, en om die reden kan ik niet gelooven, dat het een lid van een inboorlingenstam geweest is — dat zijn gewoonlijk heel slechte klimmers; en ik heb nooit van een stam gehoord, die door de boomen trok, zooals dit wezen gedaan moet hebben, om bij ons te komen en weer met Annette te verdwijnen, zonder een spoor op den grond achter te laten.”

„Maar ben je nu bereid te gelooven, dat ik het niet geweest ben?” vroeg Sborov.

„Er is geen reden om te gelooven, dat jij het gedaan hebt,” antwoordde Jane.

„Waarom wil je mij dan niet gelooven in die andere zaak? Je moet weten, dat ik Kitty niet heb kunnen vermoorden.”

„Wat komt het er op aan, wat ik denk? Dat is een zaak, die de rechtbank uit moet maken.”

„Jouw meening beteekent voor mij een heele boel, Jane. Je weet niet hoeveel.”

Ze keek hem even aan. „Ik verlang het ook niet te weten.”

De besliste klank in haar stem ontging aan Sborov. „Maar ik

wil, dat je het weet. Ik heb nooit iemand gekend zoals jij; ik ben dol op je, Jane. Dat moet je gemerkt hebben.”

De jonge vrouw schudde ongeduldig haar hoofd. „Nu is het genoeg, Alexis. Onze toestand is al moeilijk genoeg dan dat jij die nog moeilijker maken moet.”

„Wordt het voor jou zooveel moeilijker, wanneer je weet, dat er iemand bij je is, die heel veel van je houdt?” vroeg hij. „O, Jane,” riep hij uit, „ik zou je heel gelukkig kunnen maken.” Dan greep hij haar arm en trachtte haar naar zich toe te trekken.

Weer rukte zij zich los; weer sloeg zij hem met haar vlakke hand hard in zijn gezicht. Onmiddellijk veranderde zijn gelaatsuitdrukking. Zijn gezicht vertrok van woede.

„Ik zal je daarvoor krijgen, jij kleine —”

„Wat zal je doen?” vroeg een booze mannenstem.

De twee anderen keken op. Gevolgd door Tibbs, kwam Brown naar hem toe. De handbijn slingerde in de rechterhand van den piloot. Sborov kromp ineen en deinsde terug.

„Ik zal nu eens en voor al een eind eraan maken,” zeide Brown.

Jane ging tusschen de twee mannen in staan. „Neen, Brown,” zeide zij, „we kunnen niet zelf als rechter optreden, hoe graag we dat ook zouden willen.”

„Maar u bent niet veilig, zoolang hij leeft; trouwens niemand van ons.”

„Ik kan voor mijzelf zorgen,” antwoordde Jane, „en als ik het kan, dan kunnen jullie het zeker ook wel.”

Brown aarzelde, maar ten slotte gaf hij toe. „Goed, ik kan wachten.”

Dien nacht kampeerden zij weer bij het kleine riviertje, welks kronkelingen het wildpad volgde.

Zoodra zij stil hielden, wierpen Sborov en Tibbs zich totaal uitgeput op den grond.

„Als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen, Milady,” zeide de laatste, „dan geloof ik, dat ik het geen half uur meer zou kunnen volhouden, ook al hing mijn leven er van af. Morgen moet u maar zonder mij verder gaan; ik ben bang, dat ik het niet kan volhouden, en ik houd de anderen maar op.”

„Je houdt je heel kranig, Tibbs,” zeide Jane aanmoedigend. „Ik weet, dat het nu heel moeilijk voor je is, maar je zult er toch wel verbaasd over staan, hoe gauw je spieren taai zullen worden, wanneer ze er eenmaal aan gewend raken, en dan zal je in staat zijn even flink te loopen als een van ons.”

„Ik hoop het, Milady, maar zooals ik mij nu voel, geloof ik niet, dat ik in staat zal zijn verder te gaan.”

„Maak je niet bezorgd, Tibbsy, we zullen je niet in den steek laten,” zeide Brown geruststellend.

„Dat is heel vriendelijk van u, Mr. Brown, maar —”

„Geen maren,” zeide Brown. „We zouden met één lid minder van deze expeditie verder kunnen gaan,” — en terwijl hij het zeide, keek hij Sborov recht in de oogen — „maar dat ben jij niet, Tibbs.”

„Ik ga er nu op uit om vleesch te zoeken,” zeide Jane. „Maar jullie moeten mij beloven, dat jullie, terwijl ik weg ben, geen ruzie gaat maken. We hebben al ellende genoeg gehad.”

„Tibbs vecht nooit met iemand,” zeide Brown, „en ik zal hier niet zijn; dus behoeft u u niet ongerust te maken.”

„Zal jij er niet zijn?” vroeg Jane. „Waar ga je dan naar toe?”

„Ik ga met u mee, Miss.”

„Maar dat kan je niet. Ik kan met jou niet gaan jagen.”

„Dan gaat u maar niet jagen, want ik ga met u mee. U mag de baas zijn, maar er is één ding, dat u niet meer doen zult.”

„En dat is?”

„U gaat, na wat er met Annette gebeurd is, er niet meer alleen op uit.”

„Als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen, Milady, dan geloof ik, dat Mr. Brown volkomen gelijk heeft. We kunnen u geen risico's laten loopen.”

Jane haalde haar schouders op. „Misschien hebben jullie van jullie standpunt gelijk, maar heusch, ik kan in den jungle beter voor mezelf zorgen dan een van jullie.”

„Dat heeft met de zaak niets te maken,” zeide Brown. „U gaat niet meer alleen den jungle in, en daarmee uit.”

„Goed dan,” zeide Jane lachend. „Ik zal me er bij neer moeten leggen. Kom mee, Brown; we zullen zien, wat we kunnen vinden.”

Tibbs en Alexis keken hen na en dan wendde de eerste zich tot den prins. „Pardon, sir, maar zouden we nu niet beginnen een booma te bouwen en brandhout te verzamelen?”

„Ja, dat moest je maar doen. En ik zou maar wat opschieten ook, daar het gauw donker zal zijn.”

„Wilt u mij dan niet helpen, sir?”

„Geen kwestie van, kerel. Ik ben veel te moe.”

„En ik dan, sir? Ik ben ook moe.” Tibbs was verbaasd over zijn eigen brutaliteit.

„Je hebt geen recht om moe te zijn. Ik betaal je niet om moe te zijn. Ik betaal je om te werken. Kom, schiet op; en wees niet brutaal. Je schijnt je zelf te vergeten, Tibbs.”

„Als ik zoo vrij mag zijn om het te zeggen, Uwe Hoogheid, dan zal ik dat zeker, als u niet voorzichtig bent.”

„Wat bedoel je, onbeschaamde vlegel?” vroeg Alexis.

Tibbs ging op den grond zitten en leunde met zijn rug tegen den boom. „Ik bedoel, sir, dat, als u niet meehelpt, er geen booma en geen brandhout zal zijn, wanneer Lady Greystoke en Brown in het kamp terugkomen. En dan zullen ze allebei heel boos zijn, speciaal Brown. Als ik u was, sir, dan zou ik hem niet meer in de wielen rijden. Ik vermoed, dat hij u niet erg graag mag; en hier in den jungle, sir, waar geen wetten en geen bobbies zijn, zou hij niet veel voorwendsels meer moeten hebben om u te doden.”

Een paar minuten bleef Alexis in gepeins verzonken zitten; dan stond hij pijnlijk en langzaam op. „Kom mee, kerel,” zeide hij, „dan zal ik je een handje met de booma helpen.”

De zon ging bijna onder, toen Jane en Brown met een kleine antilope terugkwamen, waarvan Tibbs al heel gauw enkele stukken boven een kookvuur roosterde, terwijl de anderen zwijgend zaten te wachten.

Er werd onder het eten van het eenvoudige maal maar heel weinig gesproken. Het was een gezelschap, dat eigenlijk niet bij elkaar behoorde en dat weinig meer gemeen had dan de rampen, die hen getroffen hadden en die zulk een deprimeerend onderwerp van gesprek vormden, dat zij als het ware door een stilzwijgende overeenkomst taboe waren. De jonge vrouw en Brown waren de eenigen, die nu en dan nog een enkel woord zeiden, maar ook zij deden er al heel gauw het zwijgen aan toe; en weldra sliepen zij allen behalve Tibbs, die het eerst de wacht hield.

De lange nacht sleepte zich voort temidden van woeste junglegeluiden, gewoonlijk op verren afstand, maar een enkele maal zoo dichtbij, dat de slapenden er wakker door werden: tersluiksche geluiden, woeste geluiden, nu eens zacht, dan donderend, stierven langzaam weg of echo'den door den jungle, tot de aarde trilde.

Beurtelings hielden de mannen de wacht. Om vier uur in den ochtend wekte Tibbs na zijn tweede beurt Alexis, die hem zou opvolgen.

Huiverend in de kilte van den vroegen ochtend wierp Sborov

nog meer hout op het vuur. Dan ging hij met zijn rug er naar toe uit staan kijken in den nacht.

Buiten den uitersten rand van het licht van het vuur rees een zwarte, ondoordringbare muur van donkerte op — een geheimzinnige wereld, gevuld met namelooze verschrikkingen; wanneer een vlammen-tong hooger in de lucht sprong dan de andere, kaatste het licht daarvan gedurende een oogenblik terug van den stam van een boom of van een tak met bladeren, waardoor de indruk gewekt werd, alsof er zich aan gene zijde van den rand van zijn kleine wereld iets bewoog.

Er klonken ook geluiden, die hij niet verklaren kon. Zijn angst en zijn fantasie gaven een vreemde interpretatie aan de dingen, die hij zag en hoorde. Een jammerende vrouw zweefde op de grenslijn van de realiteit. Hij zou er een eed op kunnen doen, dat hij haar zag.

Sborov herinnerde zich den geest van de vermoorde vrouw, die haar kamenier kwam halen, en vervloekte Tibbs. Een dier brulde en Sborov huiverde.

Hij wendde zijn blik van het woud af en trachtte zijn gedachten op andere dingen te concentreeren. Zijn bliken dwaalden over de gestalten van zijn slapende kameraden. Zij vielen op de handbijl, die vlak naast Brown lag. Sborov uitte binnensmonds een vervloeking en wendde zijn blik af. Deze viel op Jane en bleef op haar rusten. Wat was zij mooi. Waarom verachtte zij hem? Hij had altijd succes bij vrouwen gehad. Hij hypnotiseerde ze, en hij wist dat. Hij kon niet begrijpen, waarom Jane hem afstiet; en dus wierp hij de schuld op Brown, dien hij haatte, terwijl hij zichzelf wijsmaakte, dat de kerel in zijn nadeel gesproken en Jane's geest verbitterd had.

Zijn blik ging weer terug naar Brown en de handbijl. Hoe haatte hij den man en hoe vreesde hij hem. De kerel wilde hem dooden. Hij had hem er meer dan eens mee bedreigd.

Alexis voelde, dat, als die man dood was, zijn eigen leven veiliger zou zijn en — dat er niemand meer tusschen hem en Jane zou staan.

Hij stond op en liep zenuwachtig op en neer. Telkens weer richtte hij zijn blik op Brown en de bijl.

Hij liep naar Tibbs toe en luisterde. Ja, de man sliep reeds, sliep vast. Hij moest al bijna geslapen hebben, toen hij den grond aanraakte. Jane sliep ook en Brown eveneens. Sborov vergewiste zich van deze twee feiten.

Als Brown maar dood was! Die gedachte herhaalde zich een-

tonig en dreunde in zijn vermoeid brein. Als Brown maar dood was! Dan scheen Alexis Sborov plotseling een besluit genomen te hebben. Hij liep regelrecht, maar toch tersluiks, naar den slapenden Brown. Hij bleef naast hem staan en liet zich dan op een knie vallen. Scherp luisterend, bleef hij roerloos eenigen tijd in die houding; dan stak hij voorzichtig zijn eene hand naar de bijl uit.

Brown bewoog zich in zijn slaap en keerde zich om en Sborov kreeg koude rillingen van angst; dan haalde de piloot weer regelmatig adem. Sborov omklemde den steel van de bijl. Zijn krankzinnige oogen tuurden strak naar het voorhoofd van den slapenden man; hij hief het wapen op, om toe te slaan.

HOOFDSTUK XX.

Nkima speelt een spelletje.

Tarzan en de Waziri trokken verder, op zoek naar het dorp van de Kavuru. Het was nog vroeg in den ochtend; de morgennevels tartten nog de pogingen van een laagstaande zon, om hen te verjagen. De zoekers waren somber gestemd, want zij waren vele lange dagmarschen van hun geboorteland verwijderd; en met iederen nieuwen dag, die verstreek, werd het gevoel van de nuttelosheid van hun zoeken sterker, want nadat zij op weg waren gegaan, hadden zij nog nooit een teeken of een spoor gezien, dat er op wees, dat zij op het goede pad waren; alleen vage geruchten, gebaseerd op stamlegendes, hadden doen vermoeden, welk lot Buira, de dochter van Muviro, getroffen had.

Verschillende krijgers voelden, dat zij een mythe najaagden; en alleen hun groote moed en hun trouw deden hen, zonder dat zij klaagden, verder trekken.

Zeker, Tarzan had Ydeni, den Kavuru, ontmoet; hij had Naika, de dochter van Gupingu, gered en gehoord, wat haar overkomen was; maar toch waren deze dingen op zoo grooten afstand van het land der Waziri gebeurd, dat zelfs Muviro begon te twijfelen, of een Kavuru verantwoordelijk was voor het verdwijnen van Buira, want waarom zouden deze vreemde mannen zich zoover van hun land verwijderen, terwijl zij veel dichterbij hun geheimzinnig dorp jonge meisjes vinden konden?

Maar op dezen killen en mistigen ochtend waren niet alleen de Waziri terneergeslagen en ontmoedigd. Achter hen slingerde een nat en druipend klein aapje zich door de boomen. In zijn eene hand droeg hij een stok, aan het einde waarvan een stukje papier fladderde; dat hij het nog omklemde was een wonder, want Nkima hield zijn gedachten nooit lang bij één ding. Misschien was het een idée fixe geworden, want de stok was dikwijls een hindernis voor hem; maar toch dacht hij er geen oogenblik aan dien weg te gooien.

Er was echter een andere gedachte, die zich in zijn brein vormde — het was de gedachte, dat hij heel ver van zijn eigen land was, dat hij Tarzan verloren had en hem nooit meer terugvinden kon en dat hij heel bang was. Het deed den wensch in hem opkomen om te keeren en naar huis terug te gaan. Hij was bijna op het punt om te keeren, toen hij zich de grijnzende snuit herinnerde van het woeste oude mannetje, dat, zooals Nkima zeker wist, ergens op den terugweg op hem loerde, om hem te dooden; en verder waren er Sheeta en Hista en de gemeene Gomangani. Al deze waren achter hem; en totdat hij op het pad, dat hij volgde, weer eenige dergelijke mannen zou ontmoeten, redeneerde zijn kleine geest zoo, dat hij hun aanwezigheid daar niet kon vermoeden — en wat de kleine Nkima niet wist, deerde hem niet.

En dus zette hij zijn tocht voort naar een land, dat vrij scheen van ongestorven apen en van dieren en menschen.

Toen de hooger rijzende zon hem verwarmde, werd hij wat opgewekter; en nadat hij een vogelnestje ontdekt en uitgehaald en de eieren leeggezogen had, voelde hij zich tegen alle avonturen opgewassen.

En dan kwam het groote, gelukkige oogenblik. Op het pad vóór zich zag hij een rij van tien zwarte krijgers, aangevoerd door een reusachtigen blanke, die zijn afgod was.

Met een luide gil van blijdschap, die de aandacht van de mannen beneden hem trok, vloog Nkima letterlijk door de boomen, om neer te springen op een van Tarzan's breede schouders.

„Waar is Nkima geweest?” vroeg de aapmenschen. „Tarzan dacht, dat Sheeta hem eindelijk gevangen had.”

„De kleine Nkima heeft met al de Manu's in het woud gevochten,” antwoordde het aapje. „Ze hebben geprobeerd den kleinen Nkima te beletten door hun boomen te gaan, maar hij heeft ze gekrabbeld en gebeten en met een stok geslagen; daarna heeft hij ze weggejaagd naar het land, waar Kudu, de zon,

's nachts slaapt. Daar is de kleine Nkima geweest; dat heeft hij gedaan; dat is de reden geweest, waarom hij niet bij Tarzan was.”

De aapmensch glimlachte. „De kleine Nkima is heel dapper,” zeide hij, terwijl hij het kleine kopje streelde, dat zich in zijn hals genesteld had.

Tarzan zag, dat Nkima nog steeds den stok bij zich had, en was verbaasd, dat zijn kleine vriend zoo lang achter elkaar bij één gedachte gebleven was; maar dan zag hij tevens, dat het stuk papier in de spleet van den stok niet hetzelfde was als dat, hetwelk Nkima meegenomen had. De nieuwsgierigheid van den aapmensch was gewekt.

„Wat heb je daar in de spleet van je stok, Nkima?” vroeg hij. „Waar heb je dat vandaan? Het is niet hetzelfde, wat Tarzan je gegeven heeft. Laat het mij eens zien.” En hij stak er zijn hand naar uit.

Nu had Nkima vergeten, waarom hij precies zoo vastgehouden had aan den stok. Hij had vergeten, dat hij den Waziri-krijger nageaapt had, die de boodschap aan Tarzan overgebracht had. Ook was hij heel gelukkig en wilde hij spelen; en toen Tarzan probeerde het papier uit de spleet van den stok te nemen, zag Nkima daarin een uitnoodiging voor een nieuw spelletje; en dus sprong hij lenig van Tarzan's schouder en vluchtte weg, terwijl hij den stok met het stukje fladderend papier boven zijn kop zwaaide.

De aapmensch riep hem terug te komen; maar Nkima's gedachten waren geheel geconcentreerd op spelen; en al grijnzend en luid twitterend kromp hij des te hooger in de boomen, terwijl hij den aapmensch tartte hem te vangen.

Misschien zou Tarzan, als hij de boodschap vermoed had, die in de spleet van den stok wapperde en ook alles, wat die voor hem en voor een, die hem dierbaar was, beteekende, niet zoo luchthartig gelachen hebben en zou hij Nkima niet ongestoord zijn weg hebben laten gaan, maar hij wist het niet. Van dergelijke banale dingen kan het leven en het geluk van menschen afhangen.

Toen Nkima zag, dat Tarzan hem niet vervolgde en zelfs geen verdere aandacht aan hem schonk, verloor hij weldra al zijn belangstelling in het spel en begon hij weer naar zijn meester terug te klimmen. Maar nogmaals kwam het noodlot tusschenbeide, ditmaal in den vorm van een jongen vogel, die voor het eerst in korte, aarzelende vluchten de kracht van zijn vleugels probeerde.

De kleine Nkima zag het en vergat in de opwinding van de jacht onmiddellijk alle andere dingen. Toen het vogeltje op een tak uitrustte, sloop hij er naar toe; maar juist op het oogenblik, dat hij het gegrepen zou hebben, vloog het weer weg. Telkens en telkens weer herhaalde zich dit, en zoolang de vogel in het gezicht bleef, bleef Nkima onder de betoovering van de jacht.

Verder en verder naar het Noorden volgde hij het vogeltje, terwijl hij met zich de boodschap meenam, die voor Tarzan van de Apen zoo heel veel beteekenis zou hebben; maar tenslotte verdween het vogeltje in een vlucht, die veel langer duurde dan een der vorige; en dat was het laatste, wat Nkima van het dier zag.

Om geen enkele goede reden had hij het achtervolgd, want aldus functioneerde zijn klein apenbrein. Hij had zijn tijd verspild, hij had een gelegenheid voorbij laten gaan om iets te presteeren, dat de moeite waard was; en nu had hij met al zijn moeite niets bereikt. Maar wij hebben menschen op precies dezelfde wijze zien handelen. We hebben allen chimères nagejaagd.

Nog een tijdlang bleef Nkima in Noordelijke richting trekken, voortgedreven door de snel verdwijnende overblijfselen van den drang, die hem voortgejaagd had; maar dan zag hij het stuk papier in de spleet van den stok, dien hij werktuigelijk meegenomen had, omdat hij dien zoo lang meegenomen had. Dit deed hem weer denken aan Tarzan en aan het feit, dat hij opnieuw alleen in een vreemd land was. Hij besloot naar den aapmenschen en de Waziri terug te gaan, maar juist toen dit besluit vasten vorm aannam, hoorde hij in Noordelijke richting iets, dat zijn nieuwsgierigheid opwekte en een onderzoek eischte. Het was de stem van een menschelijk wezen.

Nu is Nkima van nature nieuwsgierig; en bovendien had Tarzan hem getraind om naar ongewone dingen een onderzoek in te stellen; derhalve was het heelemaal niet vreemd, dat hij zich verder door de boomen slingerde in de richting van de stem, die zijn aandacht getrokken had.

Vanaf groote hoogte keek hij eindelijk neer op de twee voorwerpen van zijn belangstelling, twee Tarmangani, een mannetje en een vrouwtje. En toen Nkima den manlijken Tarmangani zag, was hij blij, dat hij veilig buiten zijn bereik was, want dit was inderdaad een angstaanjagende Tarmangani. Nkima had nog nooit een blanke gezien als deze. Hij had de Gomangani, de negers, zoo uitgedost gezien, maar nooit een blanke.

De man was groot en sterk met een woest, boosaardig gelaat,

waarvan de woestheid zeker niet verminderd werd door het rechte stuk been of ivoor, dat door het tusschenschot van zijn neus geboord was, noch door de veeren in zijn haardos, noch door de verf op zijn gelaat, noch door de ringen in zijn ooren, noch door het snoer menschentanden, dat op zijn massieve borst hing.

Nkima merkte al deze dingen op en nog veel meer: de lendendoek van gorillahuid, de banden om de armen, polsen en enkels, het vezeltouw, dat verscheidene malen om zijn middel geslagen was, de dolk en de speer.

Dit was inderdaad een Tarmangani, wien hij uit den weg moest blijven. Hij vervulde den kleinen Nkima met angst, maar dat deed degene, die bij hem was, niet.

Zij was heel anders: klein, mooi en met geen sporen van barbaarsche versieringen. Was Nkima er aan gewoon geweest intelligente conclusies te trekken uit wat hij zag, dan zoo hij onmiddellijk geraden hebben, dat de vrouw niet tot denzelfden stam, misschien zelfs niet tot hetzelfde ras behoorde als de man; maar hij zou niet hebben kunnen raden, dat het een Fransch jong meisje was, Annette genaamd. En evenmin kon hij weten, dat de man haar ontvoerder en een Kavuru was. Het brein van Nkima had zijn begrenzungen.

Doch hoe dit zij, zijn nieuwsgierigheid werd opnieuw opgewekt, en om die reden en nog een andere volgde hij hen. De andere reden veronderstelt fantasie, een eigenschap, die de kleine Nkima bezat, zooals bijna alle wezens, die weten wat spelen is; want spel is dikwijls doen alsof en doen alsof vereischt een fantasie van niet lage orde.

Zoo deed nu de kleine Nkima, alsof hij de twee Tarmangani besloop; hij deed, alsof zij bang voor hem waren en dat hij dadelijk op hen neer springen en hen dooden zou. Het was een groot genot voor Nkima, voor wien bijna niets in den heelen jungle bang was, die maar zoo weinig wezens in zijn overvolle wereld kon dooden, voor wien alleen maar een pasgeboren vogeltje zou trachten te vluchten. Het gaf hem een kort gevoel van superioriteit.

Deze opwindende prooi achtervolgend, verloor hij alle besef van tijd, waarvan hij toch al heel weinig verstand had. Straks zou de nacht komen; en dan zou hij weten, dat de tijd verstreken was, maar terwijl die verstreek, schonk hij er geen aandacht aan.

De middag liep ten einde. De prooi kwam uit het woud in een open vlakte aan den voet van een hoogen berg. De afstand van

het woud naar den berg was niet groot. Nkima kon over de vlakke, die door kleine ravijnen doorsneden en met groote rotsblokken bezaaid was, een dorp zien, dat aan den voet van een loodrecht oprijzende klip lag.

Een klein riviertje kronkelde van het dorp, alsof het in het dorp zelf ontsprong en onder de poort van de hooge palissade wegstroomde naar het woud. Deze dingen zag Nkima. Hij zag ook het tweetal, dat hij nageslopen had, over de vlakke naar het dorp loopen, maar hij volgde hen niet. Per slot van rekening is een spelletje een spelletje; het dient nergens voor dat te ver door te drijven.

Hij zag de poort opengaan, om het paar door te laten. Hij zag de poort weer achter hen dichtvallen. Dan besepte hij voor het eerst, dat de avond viel; en plotseling voelde hij zich heel eenzaam en bang.

Hij dacht aan Tarzan en de veiligheid van diens bronzen schouder; dan keerde hij zich om en vluchtte door de boomen terug in Zuidelijke richting, den gespleten stok stevig vasthoudend in zijn kleine vuist.

HOOFDSTUK XXI.

Slechts twee over.

Tibbs werd plotseling uit een diepen slaap wakker, en toen hij zijn oogen opensloeg, zag hij Sborov met opgeheven bijl boven Brown geknield. Met een waarschuwend gil sprong hij op. Sborov aarzelde een oogenblik en keek vlug naar Tibbs. Die korte aarzeling redde het leven van Brown.

Tibbs' gil maakte hem wakker en bijna instinctief kromp hij ineem en liet zich op zijn andere zijde rollen; misschien was het een natuurlijke reactie op den klank van waarschuwing en angst in de stem van den Engelschman.

Sborov sloeg toe, maar het scherpe blad miste Brown een onderdeel van een centimeter en kwam in de aarde terecht, waar zijn hoofd nog een oogenblik tevoren gelegen had.

Bij het hooren van Tibbs' gil sprong Jane, onmiddellijk klaar wakker, op. Sborov was eerder op de been dan Brown, slingerde de bijl weg en vluchtte den jungle in.

Brown begon hem te vervolgen, maar Jane riep hem terug.

„Volg hem niet. Waar dient het voor? We zijn nu voor goed van hem af; hij zal niet meer terug durven komen. Als je hem volgde, zou hij misschien ergens in hinderlaag liggen en je dooden. We kunnen niemand meer missen; we zijn toch al met zoo weinigen.”

Brown kwam terug. „Ik vind het afschuwelijk hem zoo maar te laten ontsnappen. Maar ik geloof, dat u gelijk hebt. Hij zou zich ergens kunnen verstoppen en mij tusschen al die boomen en in dat kreupelhout te pakken kunnen krijgen, voor ik het zelf wist.” Hij schudde droevig zijn hoofd. „Maar toch vind ik het beroerd hem te laten gaan; hij moest krijgen, wat hem toekomt.”

„Dat zal hij ook — nu hij daar alleen is,” voorspelde Jane.

„Ik hoop, dat het gebeurt voor ik hem ooit weer onder het oog krijg — dien ploert, neem mij niet kwalijk, dat ik het zeg, Milady.”

„Ik geloof, dat je volkomen gelijk hebt, Tibbs; we denken allemaal hetzelfde over den man. Maar nu zijn we nog met ons drieën — hoewel hij nooit veel goeds voor ons gedaan heeft.”

„Veel goeds!” barstte Brown uit. „Lieve hemel, Miss, hij was nergens goed voor. Hij heeft nooit iets anders gedaan dan moeilijkheden veroorzaken. Prins!” Er klonk een wereld van minachting en ironie in de stem van den Amerikaan. „Als ze allemaal zoo waren als hij, dan verwondert het me niet, dat ze er overal uitgetrapt zijn.”

Jane glimlachte. „Er zijn sommige heel goede prinsen geweest, Brown, en ze zijn er nog. Prinsen als Sborov zijn feitelijk geen prinsen — het is dikwijls alleen maar een titel, die niets te beteekenen heeft. In hun eigen landen staan zij dan ook niet hoog aangeschreven.”

Brown grinnikte. „Maar toch worden ze in Amerika vrij hoog geschat. De arme oude vrouw is zeker verliefd op dien titel geworden, en kijk nu eens wat het haar gekost heeft. Amerikaansche vrouwen zijn dwaas, dat ze zoo gek zijn op titels.”

Jane glimlachte hartelijk. „Ik ben een Amerikaansche, Brown.”

De piloot kreeg een kleur. „Lieve hemel, Miss, dat wist ik niet. Pardon.”

„Je behoeft geen excuus te maken, want je hebt omtrent sommige Amerikaansche vrouwen groot gelijk. Het is niet zoo erg meer als vroeger, maar Amerikanen koopen toch nog dikwijls titels en ze krijgen voor hun geld doorgaans niet heel veel behalve de titels. En meermalen zijn de titels even vervalscht als degenen, die ze dragen.

„Ik herinner me, dat ik een boek gelezen heb, dat eenige jaren geleden geschreven is door een Franschen graaf, die met een dochter van een der rijkste spoorwegmagnaten van Amerika getrouwd was. Hij spotte met de familie van zijn vrouw, hun armzaligen smaak, hun winstbejag. En toch zou niets, waarvan zij beschuldigd werden, van een slechter smaak getuigd kunnen hebben dan dit boek, en hun zucht naar geld was niet grooter dan de zijne volgens zijn eigen bekentenis was, want hij pochte erop, dat hij zijn titel voor hun geld verkocht had. En in dezelfde alinea sprak hij over de eer van zijn huis en zijn ouden stamboom. Kerels als hij zijn om op te spuwen.

„Ik ga het hoe langer hoe meer eens worden met de waardeering van mijn man over dieren en menschen — hij geeft de voorkeur aan de dieren.”

Brown schudde twijfelachtig zijn hoofd. „Ik zelf geef ook niet veel om menschen, tenminste om sommigen niet; maar als uw man in onzen kritieken toestand was, dan geloof ik toch, dat hij blij zou zijn, als hij weer uit dezen jungle was en terug in de wereld, waar veel menschen en geen wilde beesten zijn.”

„Je kent mijn man niet.”

„Nou, misschien zou hij liever hier zijn dan in het goede oude Chi; maar ik niet.”

„Dan kunnen we niet beter doen dan hier vandaan gaan,” vond Jane. „Er is niets, dat ons langer hier houdt.”

„U hebt volkomen gelijk, Milady, als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen.”

„Ik ben er voor dadelijk de beenen te nemen,” zeide Brown. „Misschien — enfin, misschien —”

„Misschien wat?” vroeg Jane.

„Ik dacht aan Annette. Ik weet, dat er geen kans is haar tegen het lijf te loopen, maar ik moet, of ik wil of niet, hopen.”

„We hopen allemaal, Brown. Dat is ongeveer het eenige, wat we doen kunnen, vrees ik.” Jane legde medelijdend haar hand op den arm van den man.

Toen het drietal den tocht weer in Oostelijke richting voortzette, sloeg een paar oogen hen van uit het gebladerte van een dichtbij staanden boom gade, sinistere oogen, die de twee mannen maar even terloops opnamen, doch bijna voortdurend op Jane gericht waren.

Brown ging voorop en onderhield een tempo, dat niet te zwaar voor Tibbs zou zijn; hij had reeds geleerd, dat de jonge vrouw tegen ieder tempo, dat hij inzette, opgewassen was. Hij ver-

baasde zich dikwijls over haar kracht en haar uithoudingsvermogen. Zij was heelemaal niet de persoon, die hij zich voorgesteld had, dat een Engelsche vrouw met een titel zijn zou. Hij had vrouwen van haar stand altijd beschouwd als verwende, machteloze wezens. Het leek hem vreemd toe, dat hij nu tegen zoo'n vrouw moest opzien als een betrouwbare leidster; dat wil zeggen, het leek hem vreemd toe. Hij had nooit een man gevolgd, in wien hij grooter vertrouwen stelde of voor wien hij meer eerbied voelde dan voor deze teere, mooie vrouw van adel.

Achter Brown kwam Tibbs. De nachtrust had hem goed gedaan. Zijn spieren begonnen reeds te wennen aan de moeilijkheden van het loopen. Hij stapte dien morgen voort als een veteraan.

„Het is een prachtige dag, Milady,” merkte hij op, „als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen. Ik heb zoo'n gevoel, alsof van nu af de dingen een beetje beter zullen gaan.”

„Ik hoop het hartelijk, Tibbs. Misschien is het ergste voorbij. Als we maar wisten, waar we waren, dan zou dat de zaken zooveel makkelijker maken. Misschien loopen we regelrecht naar een vriendschappelijk gezind dorp, waar we gidsen kunnen krijgen, maar het kan ook zijn, dat we op weg zijn naar een wildernis. Dat is het, wat mij het meest ongerust maakt. Als we maar *wisten*.”

„De hertog van Doningham zeide altijd: Wat niet weet, dat niet deert, Milady.”

„Maar veel verder kom je er ook niet mee,” lachte Jane.

„Misschien is hij ook nooit in Afrika verdwaald geweest. Ik heb nooit gedacht, dat Afrika zoo'n groote plek was.”

„Het beslaat een heel groote oppervlakte. Het is geen plek, die je makkelijk over het hoofd ziet.”

„Ik zou het vreeselijk vinden daar heelemaal alleen in te verdwalen, Milady. — Net als Zijne Hoogheid. Hij moet, nu hij daar heelemaal alleen in is, doodsbang zijn — met alleen zijn gedachten, om hem gezelschap te houden.”

„En zulke afschuwelijke gedachten, Tibbs. Ik huiver bij het denkbeeld, wat die zijn moeten; maar ik maak me niet bezorgd over hem — wel over de arme Annette.”

Tibbs bleef zwijgen. Ook hij dacht aan Annette.

Stil door de boomen glijdend volgde een onvermoeibare sluiper hen. Zelden had hij zijn wreede oogen af van de slanke gestalte van de jonge vrouw, die achter de twee mannen aanliep.

Naarmate de uren verliepen, begon Tibbs weer moe te worden.

Hij bleef hoe langer hoe verder bij Brown achter. Hij trachtte niet langer met Jane te praten. Hij was te moe om te spreken. De laatste paar malen, dat hij omgekeken had, om te zien of de jonge vrouw volgde, was hij gestruikeld, omdat zijn spieren zoo moe waren en zijn voeten zoo zwaar schenen; derhalve gaf hij het op en concentreerde hij al zijn gedachten op het maar recht vooruitloopen.

Hij dacht, dat Brown nooit zou stilhouden. Waar was de man van gemaakt — van ijzer? Zijn beenen en voeten schenen mechanische dingen te zijn, die steeds door verder en verder moesten gaan. Zij schenen niet langer een deel van hem te vormen. Toch besepte hij, dat hij het er vandaag beter afgebracht had, dat hij niet zoo gauw moe geworden was als op de voorafgaande dagen. Dat was iets, maar — zitten zou de hemel zijn! Zou Brown nooit stilhouden?

Maar eindelijk hield Brown stil. „Dit lijkt een goed plekje om vannacht een kamp op te slaan,” zeide hij. „Moe, Tibbsy?”

De Engelschman waggelde nog wat dichterbij en wierp zich op den grond.

„Moe!” herhaalde hij. „Mr. Brown, er is in den heelen Engelschen dictionnaire geen woord, dat uitdrukken kan, hoe moe ik ben.”

Brown lachte. „Nou, ik voel me ook niet heelemaal kiplekker,” bekende hij. „Ik wed er wat om, dat de jongedame het meest frisch van ons allen is. Zeg, waar is zij?”

Tibbs keek terug langs het pad. „Den laatsten keer, dat ik gekeken heb, was zij vlak achter mij. Ze zal ongetwijfeld binnen een seconde hier zijn.”

„Ze moest niet zoo ver achterblijven,” bromde Brown. Het was duidelijk, dat hij bang werd. Dan riep hij hardop: „Hei daar! Lady Greystoke!”

Er volgde geen antwoord. De twee mannen staarden angstig het pad af. Tibbs stond doodmoe op. Brown riep nog eens. Weer stilte. Brown keek Tibbs aan. Er was een uitdrukking op het gelaat van den Amerikaan, die Tibbs er nog nooit eerder op gezien had. Het was angst, maar het was geen angst voor zichzelf.

Op een drafsje liep Brown het pad terug. Tibbs waggelde hem achterna. Nu en dan bleef Brown staan en riep hardop den naam van de vermiste jonge vrouw, maar geen enkele maal volgde er antwoord. Zij bleven doorloopen tot de duisternis hen overviel.

Tibbs was uitgeput; hij kon niet verder. Ook Brown was bijna

aan het einde van zijn krachten. Zij wierpen zich op den grond.

„Het geeft niet,” zeide Brown moe. „Zij is verdwenen — precies als Annette — en ik geloof op dezelfde manier. Waarom heeft zij mij hem niet laten dooden? Waarom heb ik hem ondanks haar verbod toch niet gedood? Ik wist, dat ik het doen moest.”

„Geloof je, dat het de prins geweest is?”

„Zeker is hij het geweest, die vuile — och, waarvoor dienen al die woorden? Het is mijn schuld, omdat ik me door een vrouw heb laten zeggen, wat ik doen moet. Zij is een kranige vrouw, maar vrouwen zijn allemaal hetzelfde, wanneer het om dergelijke dingen gaat: zij zijn veel te zachtmoedig. Ik had hem moeten dooden, toen ik dat het eerst wilde. Als ik het gedaan had, zouden we nu Lady Greystoke en Annette allebei bij ons hebben.”

„Het is jouw schuld niet,” zeide Tibbs kalmeerend. „Je hebt alleen gedaan, wat iedere man gedaan zou hebben. We hebben allemaal beloofd Lady Greystoke te gehoorzamen en zij heeft gezegd, dat je hem niet dooden moet. Maar als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen, dan geloof ik, dat de kerel al lang geleden gedood had moeten zijn.”

Het gebrul van een leeuw echo'de door het donker wordende woud en herinnerde de mannen aan de gevaren van den komenden nacht. Brown kreunde.

„Als ik maar wist, waar ze waren! Als ik alleen maar wist, dat zij nog leefden. Als hij haar niet gedood heeft, moeten wij ons haar voorstellen daar ergens in het donker met alleen dien ploert om haar te beschermen.”

„Je gelooft toch niet, dat hij Lady Greystoke zal dooden?” vroeg Tibbs vol afschuw. Het was al heel erg om een kamenier te dooden, maar een adellijke dame vermoorden, dat was iets ondenkbaars. Tibbs' gezichtspunt in zulke aangelegenheden was grootendeels een kwestie van hereditieit en opvoeding en gedachtengang.

„Neen, ik geloof niet, dat hij haar zou dooden, tenzij zij hem tegenstand bood, en daar valt niet aan te twijfelen. Maar hij had alle reden om de arme kleine Annette te willen dooden. Als hij haar te pakken gekregen heeft, dan is zij nu vast dood. Lieve hemel, als ik hem maar in mijn knuisten krijgen kon! Wat zou je er van zeggen, als we morgen denzelfden weg teruggingen en naar hem bleven zoeken, tot we hem vonden. Misschien zullen we haar nooit vinden, maar het zou al een voldoening zijn hem

te vinden. Wat zeg je, Tibbs? Ik zal jou mij laten helpen om hem te dooden.”

„Ik ben nooit iemand geweest, die er veel voor voelde om het bloed van een ander te vergieten, Brown; maar ik zeg, en ik schaam mij er niet voor, dat ik, als hij Lady Greystoke en Annette gedood heeft, niets liever doen zou dan hem van hetzelfde laken een pak te geven. Maar ik geloof niet, dat wij terug moeten gaan. Ik geloof, dat wij verder moeten gaan, zooals Milady het ons gezegd heeft, om te trachten hulp te krijgen, om daarmee terug te gaan en naar hen te zoeken — menschen, die het land kennen.”

„Ik geloof, dat je gelijk hebt. We zouden in dezen jungle het Empire State Building niet kunnen vinden, als het hier rondwaalde, laat staan een paar jongemeisjes.”

Een leeuw brulde weer, ditmaal dichterbij.

„Het zal het beste zijn, dat we in een boom klimmen, Tibbsy, en wachten tot het weer licht wordt. Het komt me voor, dat slapen op den grond niet heel gezond zou zijn.”

„Mijn vader zeide altijd, dat het heel ongezond was. Hij heeft, doordat hij in de Krim op den grond geslapen heeft, vreeselijke rheumatiek gekregen.”

„Dan klimmen we naar boven,” zeide Brown. „Ik wil geen rheumatiek krijgen.”

HOOFDSTUK XXII.

Nageslopen door Numa.

Nkima bracht een angstigen nacht door. Sheeta, de luipaard, sloop op den grond rond en krom door de boomen. Nkima klemde zich aan den hoogsten tak, die zijn gewicht kon dragen, vast en huiverde den geheelen nacht van koude en vrees. Maar eindelijk brak de dag aan en zoodra de angstaanjagende duisternis wat minder werd, slingerde hij zich door de boomen, om Tarzan en de Waziri te zoeken. En nog steeds hield hij den kleinen gespleten stok met het stukje papier fladderend aan het bovineinde in zijn vuist.

Hij was nog niet ver weg gegaan, toen hij menschenstemmen hoorde. Zijn klein hartje klopte woest, terwijl hij zich in de

richting van dat geluid voortspoedde. Zoo vurig verlangde hij er naar Tarzan te vinden, dat hij in zijn brein geen plaats had voor twijfel, dat de stemmen, die hij hoorde, de stemmen van anderen dan zijn vrienden konden zijn.

En dat was ook niet het geval.

Twetterend en schreeuwend sprong Nkima van de hooge takken, om op den schouder van zijn vriend neer te komen. Zijn eenen arm sloeg hij om Tarzan's hals en de gespleten stok bracht dadelijk het fladderend stukje papier voor de oogen van den aapmensch. Hij zag er schrift op, een handschrift, dat hij met een korten blik herkende. Toch kon hij het niet gelooven. Het was ongeloofelijk, belachelijk om je zelfs maar te verbeelden, dat de kleine Nkima een boodschap bij zich zou hebben, door Jane geschreven. De merkwaardige overeenkomst tusschen dit handschrift en het hare kon niets anders zijn dan een fantastische samenloop van omstandigheden.

Voor Nkima weer zou kunnen ontsnappen, trok Tarzan het stukje papier uit den stok, en terwijl het aapje twitterde en te keer ging, las hij het vlug door. De Waziri, die naar hem keken, zagen, dat er plotseling bezorgdheid in zijn gelaatsuitdrukking weerspiegeld werd.

„Waar heb je dit vandaan, Nkima?” vroeg de aapmensch. „Wie heeft het je gegeven?”

Nkima hield op met schreeuwen en krabbelde op zijn kopje. Waar hij het vandaan had? Hij kon het zich niet herinneren. Daarna waren er zooveel dingen gebeurd, zijn geheugen was een lange, donkere gang en deze gebeurtenis was een klein ding aan het verste einde daarvan.

„Iets niet in orde, Bwana?” vroeg Muviro. „Heeft Nkima u slecht nieuws gebracht?”

„Het is een bericht van Lady Greystoke. Zij en een aantal vrienden van haar hebben in een vliegtuig een noodlanding moeten maken. Ze zijn ergens verdwaald zonder levensmiddelen of wapens.”

Hij wendde zich nu weer tot Nkima. „Wie heeft je dit gegeven? Was het een vrouwtje? Een Tarmangani?”

Langzaam begon Nkima zich de dingen weer te herinneren. „Het was geen Tarmangani,” zeide hij.

„Een Gomangani?”

„Het was geen Gomangani.”

„Wie heeft het je dan gegeven?”

Nu herinnerde Nkima zich alles weer. „Niemand heeft het

aan Nkima gegeven. Nkima heeft het in een wala gevonden.”

„Wat zegt hij, Bwana?” vroeg Muviro, want Nkima had in de taal der apen gesproken, die van de menschen alleen Tarzan verstaat.

„Hij zegt, dat hij het in een ‚nest’ gevonden heeft,” legde de Heer van den Jungle uit. „Dat kan beteekenen een huis of een hut of een schuilplaats of het leger van een wild dier of het nest van een vogel. Ik zal er wel achter komen.”

„Nkima, wie heeft het nest gebouwd, waarin je dit gevonden hebt?”

„Tarmangani. De Gomangani bouwen zulke wala's niet.”

„Waar is het? Probeer het je te herinneren. Je moet me er naar toe brengen. Waar was het?”

Nkima wees met een van zijn pootjes in Westelijke richting.

„Je moet Tarzan naar dat nest brengen,” zeide de aapmensch.

Onmiddellijk was Nkima een en al opwinding. Hij voelde zich heel gewichtig. Hij sprong op den grond en trok aan Tarzan's been.

„Kom met Nkima mee,” smeekte hij.

„Ga met je krijgers verder naar het Noorden, tot je het dorp der Kavuru vindt,” beval Tarzan aan Muviro. „Als zij vijandig gezind zijn en je hun dorp niet binnen kunt komen, om Buira terug te krijgen, wacht dan hier op mij. Als je haar vindt en haar mee kunt nemen, laat dan een teeken achter, waardoor ik het weten kan. Begrepen?”

„Ja, Bwana.”

„Dan gaan Nkima en ik Lady Greystoke zoeken.”

Niet langs de kortste route bracht Nkima Tarzan naar de schuilplaats, waarin hij de boodschap gevonden had, maar langs een omweg, dien hij gevolgd had, om weer bij Tarzan te komen. Ieder van zijn avonturen der voorafgaande dagen was een spoor op den terugweg en op die wijze wist hij langzaam, maar toch zeker de schuilplaats te bereiken.

Op een punt van den weg vertelde hij Tarzan, dat hij daar een vreemden Tarmangani met een wijfjes-Tarmangani gezien had; en Tarzan was bijna overtuigd, dat dit Jane geweest was als een gevangene van een Kavuru. Hij werd in de verleiding gebracht het zoeken naar de schuilplaats, waar de boodschap gevonden was, op te geven en te trachten het spoor van den man en de vrouw te vinden; maar Nkima kon hem niet zeggen in welke richting zij gegaan waren en het spoor was verdwenen. Zijn gezond verstand zeide hem, dat de plek, waar hij beginnen moest

naar Jane te zoeken, een plek was, waar hij zeker wist, dat zij geweest was.

Er was eindeloos geduld voor noodig om de nukken van Nkima's geheugen en zijn niet in staat zijn om zich lang bij één gedachte te houden te verduren; maar de meeste dieren zijn geduldig en in dit opzicht was Tarzan als zijn medeschepselen van den jungle. Zijn belooning kwam eindelijk, toen Nkima hem trotsch door de boomen naar het kamp leidde, dat de gestrande vliegers opgeslagen hadden — het kamp, waarin Nkima het briefje gevonden had.

Hier vond Tarzan het onbetwistbare bewijs, dat Jane inderdaad deel uitgemaakt had van het ongelukkige gezelschap, en duidelijk lag het pad voor hem, dat zij in Oostelijke richting gevolgd hadden. Niet langer was hij nu afhankelijk van Nkima en met hernieuwde hoop begaf hij zich op weg naar het onbekende land, dat zijn vrouw opgezwolgen had.

Vergelding komt zelden vlug, maar toch kreeg prins Alexis Sborov in zijn angst een voorproefje van de onmiddellijke vruchten van zijn wandaden door een straf, die nauwelijks minder zwaar was dan de dood zelf, want Sborov was een aartslafaard en hij leed, zooals alleen een lafaard lijden kan, terwijl hij alleen in de dreigende stilte van den geheimzinnigen jungle stond te beven.

En hij werd verscheurd tusschen twee verschrikkingen, waarvan de eene de andere bijna ophief. Hij was bang voor de bewoners van den jungle en voor de gedachte alleen een nacht in den jungle door te moeten brengen, en deze vrees deed een andere vrees bijna geheel verdwijnen: zijn vrees voor Brown.

Maar niet heelemaal. Hoezeer hij er ook naar verlangde terug te keeren naar hen, die hij voortdurend getracht had te kwetsen of te beleedigen, toch doemde de wetenschap, dat Brown hem zou dooden, als hij hem terugvond, hem tot de marteling van zijn verschrikkelijke eenzaamheid.

Toen hij ten slotte genoodzaakt was iedere gedachte om naar de anderen terug te gaan voor goed op te geven, besloot hij het plan te volgen, dat hij hun oorspronkelijk had voorgesteld — het plan, dat verworpen was ten gunste van Jane's voorstel, dat zij in Oostelijke richting naar vriendschappelijk gezinde stammen zouden zoeken; en dus trok hij verder naar het Westen in de hoop, dat hij bij een blanke nederzetting in de Belgische Congo terecht zou komen.

Een beproeving, waar hij zeer tegen op zag, lag op deze route voor hem, want door terug te gaan moest hij langs het graf van zijn vermoorde vrouw. Hij had geen spijt van zijn daad, maar zijn bijgeloovige geest werd angstig gemaakt door fantasieën, het gevolg van Tibbs' verhaal over de vermoorde hertogin van Doningham, die uit haar graf was opgestaan, om haar kamenier te ontvoeren.

Evenals Tibbs zag Sborov een parallel in de geheimzinnige verdwijning van Annette, een verdwijning, die hij op geen andere wijze logisch verklaren kon.

Maar er was geen alternatief. Hij moest dicht langs het graf en het tooneel van den moord heen. Nogmaals zou hij in de volheid van zijn fantasie de handbijn zwaaien; nogmaals zou het warme bloed van zijn slachtoffer op zijn hand en zijn kleeren spatten.

Den eersten nacht bracht hij, te bang om te slapen, door in de takken van een boom. Hij hoorde onder zich de roofdieren sluipen. Hij hoorde het geschreeuw van de gedoode prooi. De aarde trilde door het gebrul van den koning der dieren; en er waren nog andere geluiden, geheimzinnige geluiden, die nog angstaanjagender waren, omdat hij ze niet identificeeren kon. Maar eindelijk was de nacht voorbij en keek het eerste daglicht neer op een verwilderd wezen, dat van zijn eigen schaduw schrok, een wezen, uitgeput door angst, door slapeloosheid en door honger — een heel ander wezen dan prins Sborov van de Parijsche boulevards.

Zijn handen en zijn armen, zijn ongeschoren gelaat, zijn verward haar vormden als het ware een koek van vuil en opgedroogd zweet. Hij praatte met zichzelf en maande zich dan tot stilte aan, opdat zijn stem niet de aandacht van een roofdier zou trekken.

Zoo strompelde hij den heelen dag verder, zonder voedsel en zonder water — een wanhopig slachtoffer van zijn eigen hebzucht, een droevig contrast met de trotsche dieren, die hij vreesde, een treurig commentaar op de theorie der evolutie.

Het was reeds ver in den middag, toen datgene, waarvoor hij bang geweest was, gebeurde. Hij liep op een breed en recht pad. Zooals hij voortdurend gedaan had, keek hij ook nu weer achter zich. Zijn knieën knikten. Hij dacht, dat hij vallen moest. Gedurende een oogenblik was hij verlamd. Want op het punt, waar het pad een bocht maakte, om tusschen het struikgewas te verdwijnen, stond een groote leeuw. Hij nam Sborov op. Wat hij op dat uur van den dag, toen hij eigenlijk in zijn leger had moeten

liggen, om te wachten op den avond en de jachten, hier op dat pad deed, is een zaak, die hem alleen aanging, maar hij was er. Hij stond er en nam Sborov op. Dan kreeg de man de controle over zijn spieren terug. Hij begon zich langzaam op het pad te bewegen. Hij had gehoord, dat, als je hard liep, bijna ieder roofdier je zou achtervolgen — en inhalen, want de mensch is het langzaamste van alle dieren.

Toen Sborov zich langzaam verwijderde, volgde de leeuw hem. Hij hield gelijken tred met den man. Hij sloop hem na. Wanneer hij klaar was om het te doen, zou hij aanvallen; en dat zou het einde beteekenen.

Sborov wist weinig van de gewoonten van leeuwen; maar dat had hij toch wel opgemaakt uit de verhalen om de kampvuren, waarnaar hij geluisterd had, ook al was hij nooit aangemoedigd daaraan deel te nemen.

Hij vroeg zich af, hoe lang het duren zou voor de leeuw hem aanvallen en tegen den grond sleuren zou. Hij wilde hard wegluchten. Slechts met de grootste moeite bedwong hij dien aandrang. Hij keek vol verlangen naar de boomen, maar hij was te zwak om er in te klimmen.

Een bocht in het pad onttrok den leeuw aan zijn blik en dan zette Sborov het op een loopen. Een oogenblik later klonk een boos gegrom achter hem. Het leek heel dichtbij. De man keek achterom. De leeuw naderde op een drafje. Zijn oogen fonkelden, vreeselijke geelgroene oogen, die het laatste restje van zijn zelfbeheersching deden verdwijnen.

Sborov stiet een doordringenden gil van angst uit.

HOOFDSTUK XXIII.

Gevangen.

Tarzan slingerde zich niet ver van een junglepad, dat naar het Oosten leidde, door de boomen. Nkima sprong nu eens voor, dan weer boven zijn meester. Hij was heel dapper en woest, want de veiligheid van een gebronsden schouder was steeds dichtbij hem.

Usha, de wind, woei in Tarzan's gelaat en bracht hem boodschappen uit den jungle vóór hem over. Usha sprak van Hista,

de slang, van Wappi, de antilope, en van Sheeta, den luipaard. Flauwtjes, vanaf een grooten afstand, sprak hij van water, waarover hij op zijn tocht heengekomen was. Op die wijze kon Tarzan zijn koers regelen en de plaatsen voor zijn kamp reeds vooruit kiezen, wanneer hij door streken kwam, die hem onbekend waren.

Op den adem van Usha kwam ook het sterke luchtspoor van Numa, den leeuw; en een oogenblik later hoorde Tarzan het woeste gegrom van den koning der dieren. Bijna tegelijkertijd ving hij het luchtspoor op van een man, van een eenzamen Tarmangani.

Tarzan kon zich bijna het tooneel voorstellen, dat zich ergens op het pad vóór hem afspeelde, en hij versnelde zijn tempo, want een blanke in deze streken zou heel goed een lid van het gezelschap kunnen zijn, dat met Jane was meegekomen; hij zou misschien weten, waar zij was of welk lot haar getroffen had. Het zou verkeerd zijn hem door Numa te laten doden; tenminste dit mocht zeker niet gebeuren, voor Tarzan hem ondervraagd had.

Geen overwegingen van menschlievendheid dreven Tarzan van de Apen aan dezen onbekenden man te hulp te snellen. Hij was een jungledier, een kameraad van den leeuw; en hij wist, dat de leeuw evengoed als hijzelf eten moest. Als hij dezen man niet verscheurde, zou hij een ander levend wezen verscheuren, wiens leven even kostbaar voor hem was als dat van den man voor hem was; en in de filosofie van den jungle is het eene leven niet meer waard dan het andere, tenzij het dat van jezelf of van een vriend is.

Tarzan wist, dat de twee niet ver van hem af waren. De lucht van Numa zeide hem, dat de buik van den leeuw niet leeg was en dat hij derhalve waarschijnlijk den Tarmangani nasloop zonder de bedoeling hem onmiddellijk aan te vallen, tenzij hij daartoe geprovoceerd werd.

Dan werd de stilte van den jungle verscheurd door een gil van angst, en Tarzan vermoedde, dat de drift van den leeuw was opgewekt. Onmiddellijk snelde de aapmensch met ongelooflijke snelheid naar voren, zoo zelfs, dat de kleine Nkima moeite had hem bij te houden.

Sborov dacht, dat de leeuw aanviel, maar deze deed dat niet. Hij hield alleen zijn prooi in het oog, maar het booze gegrom was een waarschuwing tegen een poging tot ontvluchting en een bedreiging van wat de prooi zou kunnen verwachten, als hij den koning noodzaakte zich op dit uur van den dag, nu de hitte

zwaar en vochtig op den jungle drukte en de koning zijn siesta moest houden, onnoodig te laten gelden.

Maar Sborov zou thans doof voor alle waarschuwingen geweest zijn, ook al had hij ze begrepen. Hij was krankzinnig van angst. Zijn eenige impuls was te vluchten; en dus liep hij zoo hard als mogelijk was, hoewel hij bijna ieder oogenblik door uitputting en angst struikelde; zijn hart klopte in zijn keel en smoorde daarin alle gillen.

Nu werd Numa inderdaad woest. Dit jammerlijke ding trachtte hem te ontvluchten en het liet hem op een drafje loopen, terwijl hij alleen maar op zijn gemak langs het pad wilde slenteren, tot hij weer klaar was om te dooden en zich te voeden. Hij zou er een eind aan maken — en vlug ook. Hij stiet nog een waarschuwend gebrul uit, terwijl hij zich gereed maakte om aan te vallen — een gebrul, dat den man half verlamde.

Denkend, dat het einde gekomen was, viel Sborov op zijn knieën, terwijl hij zich zoo omkeerde, dat hij den leeuw kon zien; en toen hij dat deed, gebeurde er iets zoo vreemds, iets zoo onverwachts, dat het den leeuw evenzeer verbaasde als Sborov. Een blanke sprong van boven tusschen hen in op het pad.

Sborov had nog nooit een dergelijken man gezien, een gebronsden reus, bijna naakt, een mooien reus met een grimmig, streng gezicht; een reus, die zich even onbevreesd tegenover den leeuw stelde als een gewoon mensch tegenover een kat. Hij stond slechts naar den leeuw te kijken en te wachten; en de leeuw bleef staan, terwijl hij den binnendringer met groot misnoegen aanstaarde.

Doch slechts een oogenblik bleven die twee zoo tegenover elkaar staan; dan gromde de leeuw, zwiepte met zijn staart en kwam een stap vooruit. De man gromde en Sborov huiverde. Nu was hij inderdaad doodsbang. Boven hem danste een klein aapje, twetterend en scheldend, op en neer op den tak van een boom. Hij liet op den leeuw een stortvloed van scheldwoorden neerkomen, maar voor Sborov was het slechts het dwaze twetteren van een aap.

De gebronsde reus sloop langzaam den leeuw tegemoet; uit de machtige holte van zijn diepe borst rees woest gegrom op. Numa bleef staan. Hij keek vlug van den eenen naar den anderen kant. Hij schudde zijn kop, hield dien terzijde, snoof woest; dan keerde hij zich om en schreed met een achterwaartschen blik majestueus weg. De man had den leeuw „overdonderd”.

Plotseling wendde de reus zich tot Sborov. „Wie ben je?”

vroeg hij. Indien de leeuw gesproken had, zou Sborov weinig minder verbaasd geweest zijn dan hij thans was, nu hij onberispelijk Engelsch hoorde komen over de lippen, die daareven nog uiting gegeven hadden aan het angstaanjagend gegrom van een dier. Hij was zoo verbaasd, dat hij niet antwoordde. Dan herhaalde de man de vraag. Ditmaal klonk zijn toon bevelend, duldde geen uitstel.

„Ik ben prins Alexis Sborov.”

„Waar is de rest van je gezelschap — Lady Greystoke en de anderen?”

Sborov zette groote oogen op. Hoe wist deze man van hen af? Wie kon hij zijn?

„Ik weet het niet. Ze hebben me alleen gelaten om in den jungle te sterven.”

„Wie hebben je alleen gelaten?”

„Alleen Lady Greystoke, ikzelf, mijn kamerdienaar en de piloot Brown waren nog over van het oorspronkelijke gezelschap, toen zij mij aan mijn lot overlieten.”

„Waarom hebben ze je aan je lot overgelaten?”

„Brown wilde, dat ik stierf. Hij wilde niet, dat ik weer in de beschaafde wereld terugkwam en dat ik hem van moord zou beschuldigen.”

Tarzan nam den man eens goed op. Hij had niets over zich, om de bewondering of de sympathie van den aapmensch op te wekken. „Wien heeft hij vermoord?” vroeg hij.

„Hij heeft mijn vrouw gedood, omdat hij dacht, dat zij ons niet bij kon houden en daardoor beletten zou, dat Brown uit den jungle kwam. Hij wist, dat ik haar niet in den steek zou laten, en hij wilde geen van de mannen verliezen — hij was bang om alleen verder te trekken.”

„Waarom heeft hij jou dan aan je lot overgelaten?” vroeg Tarzan.

Sborov besepte de tegenspraak van zijn twee beweringen; maar vlug legde hij nader uit: „Hij was verliefd op Lady Greystoke — ze zijn er samen vandoor gegaan.”

Tarzan's gelaat betrok en zijn vingers bewogen zich alsof zij zich om iets heen sloten. — Een keel misschien. „Welken kant zijn zij uitgegaan?” vroeg hij.

„Ze zijn langs ditzelfde pad naar het Oosten gegaan,” antwoordde Sborov.

„Wanneer?”

„Gisteren, geloof ik, of misschien eergisteren. Het lijkt me al

heel lang toe, dat ik alleen in den jungle ben — ik heb het besef van tijd verloren.”

„Waar zijn Tibbs en Annette?”

Weer toonde Sborov verbazing. „Wie ben je?” vroeg hij. „Hoe weet je zooveel over ons?”

Tarzan antwoordde niet. Hij bleef alleen maar naar den man staan kijken. Wat moest hij met hem doen? Hij zou zijn zoeken naar Jane ophouden, maar toch kon hij hem hier niet laten om te sterven, omdat hij geloofde, dat hij een vriend van Jane was. In haar briefje had zij geen bijzonderheden gemeld over de rampen, die hen hadden getroffen. Zij had alleen een opsomming van de leden van de expeditie gegeven, uitgelegd, dat hun vliegtuig te pletter gevallen en dat prinses Sborov gestorven was. Als vanzelfsprekend had hij aangenomen, dat Jane de gast van de Sborov's was en dat derhalve deze man haar vriend moest zijn.

„Wat is er van Tibbs en Annette geworden?”

„Annette is verdwenen,” antwoordde de prins. „We weten niet, wat er van haar geworden is. Zij is eenvoudig in de lucht verdwenen. Haar voetafdrukken leidden tot een punt onder een boom. Daar hielden ze op.”

„Hoe lang is dat geleden?”

„Ik geloof, dat het was op den dag vóór Brown met Lady Greystoke weggelopen is.”

„En Tibbs?”

„Tibbs is met hen meegegaan.”

„Waarom heeft hij Tibbs meegenomen en niet jou?”

„Hij was niet bang voor Tibbs. Hij wist, dat ik Lady Greystoke beschermen en hem ook voor de rechtbank brengen zou, als we ooit weer in de beschaafde wereld terugkwamen.”

Tarzan's strakke blik bleef voortdurend op Sborov gericht. Hij wantrouwde hem, maar geen spoor van wat er in zijn brein omging was zichtbaar op zijn ondoorgrondelijk gelaat. Hij voelde een afkeer voor Sborov's gelaat, voor zijn manier van optreden, voor de tegenspraak en inconsequenties in verschillende beweringen; maar toch besefte hij, dat in deze laatste een kiem van waarheid schuilen moest.

De kerel had hem tenminste definitief verzekerd, dat hij op het spoor van Jane was, en overtuigde hem, dat het jonge meisje, dat Nkima bij den Kavuru gezien had, Annette geweest moest zijn, dat Jane op het oogenblik, dat Nkima de andere vrouw gezien had, nog bij Brown en Sborov geweest moest zijn.

„Kom mee,” zeide hij tegen den man, „we zullen Lady Greystoke en Brown gaan zoeken.”

„Brown zal mij dooden,” zeide Sborov. „Hij heeft mij daar al zoo dikwijls mee bedreigd.”

„Hij zal je niet dooden, zoolang ik bij je ben.”

„Je kent hem niet.”

„Ik behoef hem niet te kennen. Ik ken mezelf.”

„Ik ben te zwak om vlug te reizen. Als je dit land kent, kan je me beter naar een dorp brengen en dan zelf Brown gaan zoeken. Ik heb al een heelen tijd niet gegeten. Ik betwijfel of ik nog een mijl zou kunnen loopen; ik ben uitgeput van honger.”

„Blijf hier,” beval Tarzan. „Ik zal voedsel gaan halen en dan zullen we — Brown gaan zoeken.”

Sborov keek den man na, die met een klein aapje op zijn breeden schouder het woud inliep.

HOOFDSTUK XXIV.

Naar beneden in de donkerte.

Jane's gedachten waren ver weg geweest, toen zij dien middag achter Tibbs en Brown het pad afliep; zij waren ver weg geweest in het Westen, waar een kleine, door den tijd verweerde hut dicht bij de kust van een door land ingesloten baai op de Westkust stond. Daar hadden zich vele belangrijke gebeurtenissen en emotievolle avonturen van haar leven afgespeeld; daar had zij den vreemden halfgod van het woud ontmoet, dien zij later als Tarzan van de Apen had leeren kennen.

Waar was hij nu? Had hij haar telegram ontvangen? Zoo ja, dan zocht hij thans reeds naar haar. Die gedachte gaf haar nieuwe hoop. Zij snakte naar het heiligdom van deze machtige armen, naar den vrede en de veiligheid, welke zijn kracht en behendigheid gaven.

Terwijl haar gedachten opnieuw het kronkelend pad van den tijd afzochten, ging zij langzamer loopen en bleef zij nog verder bij haar makkers ten achter. Voor het oogenblik waren zij vergeten; zij was alleen in den grooten jungle van haar herinneringen.

Maar zij was niet alleen. Oogen sloegen iedere beweging van haar gade; uit het gebladerte van de boomen boven sloegen zij haar gade, steeds gelijken tred met haar houdend.

Dan voelde zij een onverklaarbaren drang om terug te gaan. Zij begreep niet waarom. Was het een vrouwelijke intuïtie, die haar voor haar welzijn leidde? Was het een welwillende of een boosaardige drang? Zij kon het zich slechts afvragen.

In den beginne was deze eigenaardige drang slechts een zwakke suggestie, dan werd hij sterker, werd een kracht, waaraan zij geen weerstand meer bieden kon. Eindelijk hield zij op verbaasd te zijn of zich nog verder de redenen af te vragen. Tibbs en Brown schenen heel ver weg. Ze dacht er over hen te roepen, maar ze wist, dat het nutteloos zou zijn. Nog slechts een enkel oogenblik aarzelde zij, terwijl zij trachtte haar wil te dwingen haar verder te doen gaan op het pad, om hen in te halen; dan gaf zij zich over. Een macht, sterker dan zij, beheerschte haar en gedwee keerde zij zich om en verwijderde zich van hen.

Het was alsof iemand haar riep met een stem, die zij niet hooren kon, maar waaraan zij gehoorzamen moest. Die stem bood haar niets aan, maar bedreigde haar evenmin. Daarom koesterde zij noch hoop noch vrees.

Toen de strik van den Kavuru om haar heen viel, voelde zij geen verbazing, geen schrik — haar geestvermogens waren versuft. Zij keek in het woeste, beschilderde gezicht van den blanke, die haar naast zich op een tak trok en den strik van haar afnam. Dit alles scheen volmaakt natuurlijk, alsof het iets was, dat sedert het begin van den tijd verordineerd was.

De man nam haar op zijn schouder en liep door de boomen naar het Oosten, weg van het pad, dat op dit punt in Noord-oostelijke richting liep. Hij sprak niet en zij evenmin. Alles scheen volmaakt in orde te zijn.

Deze gemoedstoestand duurde ongeveer een uur, dan begon hij geleidelijk te verflauwen, toen zij langzaam ontwaakte uit een staat van hypnose, die haar vermogens verlamd had. Langzaam drong de verschrikking van haar toestand tot haar door. Zij begreep, dat zij in de macht was van een vreemd, woest wezen, dat ook een blanke was. Zij wist thans, dat zij gehypnotiseerd geweest was, het slachtoffer van een vreemde kracht, die haar wil voor haar eigen doeleinden gebruikte, maar haar toch bewust deed blijven van alles wat er gebeurde.

Zij voelde, dat zij iets doen moest, maar wat viel er te doen? Uit het gemak, waarmede de man haar droeg, maakte zij op, dat zijn kracht abnormaal was — veel te groot, dan dat zij in een poging om te vluchten er den strijd tegen kon aanbinden. Haar eenige hoop lag in het bedenken van een list, die haar in

staat zou stellen hem te ontsnappen, wanneer hij niet op zijn hoede was. Dit zou zij echter nooit kunnen bereiken, zoolang hij haar droeg.

Zij vroeg zich af, waarheen hij haar bracht en tot welk lot zij veroordeeld zou zijn. Als zij maar een gesprek met hem zou kunnen voeren, dan kon zij er misschien achter komen, maar welke taal zou een dergelijk wezen spreken? Enfin, zij kon het probeeren.

„Wie ben je?” vroeg zij in het Engelsch. „Wat wil je met mij doen?”

De man bromde en mompelde dan in een Bantoe-dialect, dat zij kende: „Ik versta je niet.”

Jane voelde een oogenblik een extase, die groot was door het contrast met de hopeloosheid van haar toestand — een extase, nu zij besepte, dat hij een taal sprak, die zij kende.

„Ik versta jou wel,” zeide zij in hetzelfde dialect, dat hij gebruikt had. „Zeg me nu wie je bent en waarom je mij gevangen genomen hebt. Ik ben geen vijand van je volk, maar als je mij gevangen houdt of mij kwaad doet, zal mijn volk komen, om je dorp te vernietigen; ze zullen velen van jullie dooden.”

„Je volk zal niet komen. Niemand komt ooit bij het dorp van de Kavuru. Als iemand het deed, zou hij gedood worden.”

„Noemen jullie je Kavuru? Waar ligt je dorp?”

„Dat zal je wel zien.”

„Wat ben je van plan met mij te doen?”

„Ik breng je naar Kavandavanda.”

„Wie is Kavandavanda?”

„Hij is Kavandavanda.” De man sprak, alsof het een voldoende verklaring was. Het was, alsof iemand zeide: „God is God.”

„Wat wil hij van mij? Wat zal hij met mij doen? Als hij een losgeld wil, als jij een losgeld wilt, zal mijn volk veel betalen, indien ik ongedeerd terugkom.”

„Je praat te veel,” snauwde de Kavuru. „Houd je mond.”

Een tijdje bleef Jane zwijgen; dan begon zij opnieuw, daartoe mede aangespoord door de ongemakkelijke houding, waarin zij gedragen werd.

„Zet me neer,” zeide zij. „Ik kan even goed door de boomen trekken als jij. Er is geen enkele reden, waarom je mij zoudt dragen. Het zal voor ons beiden makkelijker zijn, als je me laat loopen.”

In den beginne scheen de Kavuru het voorstel te negeeren, maar eindelijk zette hij haar neer. „Probeer niet te ontvluchten,”

waarschuwde hij. „Als je het probeert, zal ik je moeten dooden. Niemand mag ooit aan een Kavuru ontsnappen.”

Jane rekte haar verstijfde spieren uit en nam haar ontvoerder nauwkeuriger op. Het was inderdaad een woest uitziend exemplaar; maar wat daarvan te danken was aan zijn natuur en wat aan de verf, het neussieraad en de oorringen kon zij niet uitmaken. Zooals bij vele woeste en primitieve volken was zijn leeftijd niet door zijn uiterlijk te bepalen; maar toch voelde zij, dat hij nog jong moest zijn.

„Hoe heet je?” vroeg zij.

„Ogdli,” antwoordde hij.

„Je bent natuurlijk een opperhoofd,” zeide zij, in de hoop door vleierij een goeden indruk te zullen maken.

„Ik ben geen opperhoofd. Er is maar één opperhoofd en dat is Kavandavanda.”

Zij trachtte hem verder tot een gesprek te verlokken, maar hij was kortaf of antwoordde heelemaal niet, terwijl hij eindelijk boosaardig werd.

„Houd je mond, of ik zal je tong uitsnijden,” snauwde hij. „Kavandavanda heeft je tong niet nodig.”

Hierna bleef Jane zwijgen, want de toon, waarop haar ontvoerder die bedreiging uitgesproken had, had haar duidelijk gemaakt, dat het geen ijdel dreigement was.

Dien avond bond hij haar stevig vast met zijn touw, terwijl hij op den grond ging liggen om te slapen, en den volgenden ochtend gingen zij weer op weg. Daarvoor had hij wat vruchten en noten geplukt en deze vormden hun geheele ontbijt.

In het midden van den ochtend kwamen zij plotseling bij het einde van het woud en keken over een smalle vlakte uit naar een hoogen berg, aan den voet waarvan Jane een palissade meende te ontdekken, die dicht tegen een loodrecht opstijgende klip gebouwd was.

De vlakte was bezaaid met groote rotsblokken en doorsneden door verschillende ravijnen, zoodat, toen zij over de vlakte naderbij kwamen, de palissade nu eens zichtbaar en dan weer aan hun blik onttrokken was.

Toen zij er nog dichterbij kwamen, zag Jane, dat de palissade een massief van steen was en dat die drie zijden van den rechthoek vormde, waarvan de achtermuur blijkbaar de helling van de klip was, die hoog boven hen opdoemde.

Een klein riviertje volgde een kronkelenden loop door de vlakte vanaf den voet der palissade, alsof het daar ontsprong; maar

toen zij dichterbij kwam, zag zij, dat het door een opening, die daarvoor opengelaten was, van onder den steenen muur stroomde.

Haar ontvoerder liet, toen hij bij de palissade was, een kreet hooren en een oogenblik later zwaaide een der twee massieve poortdeuren een klein eindje open om hen binnen te laten. Daar achter was een smalle straat, geflankeerd door kleine steenen huizen, waarvan de platte daken deden vermoeden, dat dit een land van weinig regen was. Het waren huizen, die in ontwerp gelijk waren aan die, welke door de praehistorische bouwers van de oude Pueblo's van Zuidwest-Amerika uit steen en kalk opgebouwd zijn.

Wilde krijgers slenterden voor kleine deuren heen en weer of hielden de kookvuren aan, die in kleine ovens op straat aangelegd waren. Evenals Ogdli waren het allemaal jongemannen; hun sieraden, uitrusting en wapens waren bijna precies gelijk aan de zijne.

Enkelen hunner verzamelden zich om Jane en haar ontvoerder, bekeken haar en stelden Ogdli vragen.

„Jij en Ydeni hebben geluk,” bromde er een. „Hij heeft in één nacht een zwart en een blank meisje gevangen genomen.”

„Het negermeisje is hem ontsnapt,” zeide een ander.

„Ja, maar hij is dadelijk weer in het woud teruggegaan en heeft een blank meisje gevangen.”

„Hij zal voor het zwarte meisje geen tanden krijgen.”

„Nee, maar voor het blanke zal hij een prachtig snoer krijgen; en Ogdli zal er nog een snoer tanden bij krijgen — dan zal Ogdli er vier hebben. Kavandavanda zal wel een hoogen dunk van hem hebben.”

„Dat moet hij ook,” zeide Ogdli. „Ik ben de grootste krijger van de Kavuru.”

Een groote kerel gromde spottend. „Je hebt maar drie rijen tanden,” hoonde hij. „Ik heb er zeven.” En trotsch sloeg hij zich op zijn borst. Jane, die naar dit vreemde gesprek luisterde, kon er maar weinig uit opmaken, tot dit gebaar van den spreker haar aandacht vestigde op de snoeren menschentanden om zijn nek; dan zag zij, dat er zeven rijen waren en dat Ogdli drie van dergelijke snoeren had. Ze keek naar een paar andere krijgers. Sommigen hadden er een of twee, anderen heelemaal geen. Deze halssnoeren waren blijkbaar een teeken van grootheid, bewijzen van dapperheid en succes bij het buitmaken van vrouwen.

Plotseling viel haar een zeer bijzondere merkwaardigheid op; zij was hier in een geïsoleerd dorp van een oorlogszuchtig volk,

ver verwijderd van andere dorpen, een dorp, waarin vele mannen in den bloei van hun leven waren; maar zij had noch vrouwen noch kinderen gezien.

Wat kon dit beteekenen? Eischte het een of andere vreemde gebruik, dat vrouwen en kinderen op bepaalde uren of bij bepaalde gelegenheden binnenshuis moesten blijven, of waren er geen vrouwen of kinderen? Als dit laatste het geval was, wat werd er dan van de gevangen genomen vrouwen, waarop zij pochten? Maar het kon niet waar zijn; er moesten vrouwen en kinderen zijn. Maar als er vrouwen waren, waarom zorgden de mannen dan voor de kookvuren? Dat was geen werk voor krijgers.

Deze opmerkingen en gedachten flitsten door Jane's brein, terwijl zij door Ogdli door de smalle straat geleid werd. Bij een kruispunt sloeg haar ontvoerder een smalle steeg in en leidde haar naar een leeg, rond gebouw, dat de omgeving nog meer deed lijken op de oude dorpen van Pueblo's, want dit was een raamloos gebouw, waartegen een primitieve houten ladder rustte, die naar het dak leidde. Grommend gaf Ogdli haar een wenk hem voor te gaan op de ladder; en toen zij op het dak kwam, zag zij een tweede ladder, die uit een kleine rechthoekige opening stak.

Ogdli wees daar naar. „Ga naar beneden,” beval hij, „en blijf beneden. Probeer niet te ontvluchten. Als je het probeert, zal je het maar erger voor je maken.”

Jane keek door de opening naar beneden. Ze kon niets zien — alleen een donkeren afgrond.

„Schiet op!” waarschuwde Ogdli.

De jonge vrouw zette een voet op een trede van de ladder en liep langzaam naar beneden, naar het donkere, geheimzinnige Niet. Zij was niet laf, maar haar moed werd op de hoogste proef gesteld, terwijl ze haar onwillige voeten dwong die wankele, primitieve ladder af te gaan. Haar geest werd hoofdzakelijk in beslag genomen door het feit, dat zij in het dorp der Kavuru geen vrouwen gezien had. Wat was het lot geweest van de gevangen genomen vrouwen, waarop de krijgers gepocht hadden? Waren zij ook deze ladder afgegaan? Waren zij in dezen donkeren afgrond afgedaald, om nooit meer terug te keeren?

HOOFDSTUK XXV.

Nederlaag.

Muviro en de Waziri kwamen bij het einde van het woud. Vóór hen strekte zich een smalle vlakte uit, die aan den voet van een alleenstaanden berg lag.

Een der krijgers wees.

„Er is een dorp aan den voet van die hoge klip gebouwd. Ik zie de palissade.”

Muviro hield zijn hand boven zijn oogen. Hij knikte. „Het moet het dorp der Kavuru zijn; we hebben het eindelijk gevonden. Misschien zullen we Baira niet vinden, maar we zullen de Kavuru straffen. Wij zullen hun leeren de dochters der Waziri met rust te laten.”

De andere krijgers stemden daar met woest gegrom mede in, want zij waren Waziri, die al eeuwen lang als machtige krijgers bekend stonden. Wie zou het durven wagen inbreuk te maken op hun rechten? Wie zou hun vrouwen ongestraft kunnen stelen? Niemand.

Andere stammen leden dergelijke verliezen. Zij maakten groot misbaar met tom-toms en geschreeuw. Zij dansten hun krijgsdansen. En dan, wanneer er maar weinig kans was hun vijand in te halen, begonnen zij een achtervolging; maar steeds gaven zij de jacht op, voor zij hun doel hadden bereikt. Niet aldus de Waziri. Wat zij ondernamen zetten zij meedoogenloos voort, of het overwinning of nederlaag bracht.

„Kom mee!” zeide Muviro, terwijl hij zijn krijgers op de vlakte voorging naar het dorp der Kavuru. Plotseling bleef hij staan. „Wat is dat?” vroeg hij.

De Waziri luisterden. Een zacht dreunend geluid, dat in den beginne nauwelijks de aandacht van hun ooren trok, nam geleidelijk in kracht toe. De krijgers, die zwijgend stil stonden, keken op naar den hemel.

„Daar is het,” zeide er een wijzend. „Het is een kano, die vliegt. Ik heb er een laag over het land van de Waziri zien komen. Die maakte hetzelfde geluid.”

Het vliegtuig kwam vlug in het zicht op een hoogte van drie of vierduizend voet. Het vloog over de vlakte en de Waziri; dan maakte het een scherpe bocht en kwam terug. Met afgezetten motor daalde de machine sierlijk in breede bogen. Op een paar honderd voet van den grond gaf de bestuurder weer gas, maar

nog bleef hij laag over de vlakke cirkelen. Hij zocht naar een landingsplek. Al twee uur lang had hij, bijna wanhopig, er naar een gezocht.

Verdwaald en met nog maar heel weinig brandstof in zijn tanks, zag hij tot zijn groote vreugde en met hartgrondige dankbaarheid deze open vlakke en het dorp. Hij wist, dat hij hier geen benzine zou kunnen krijgen, maar hij kon hier zijn positie bepalen en hij werd er tenminste voor gevrijwaard om een noodlanding in het woud te maken.

Daar hij laag vloog, zag hij de Waziri, wit bepluimde wilden, die blijkbaar uit het woud kwamen; en hij zag ook inboorlingen uit het dorp te voorschijn komen. Hij zag, dat dezen heel anders waren; hij daalde nog wat en cirkelde tweemaal over de vlakke om zekerheid te krijgen.

Zijn reisgenoot in de voorste cockpit krabbelde een briefje en gaf het hem: „Wat maak jij hieruit op? Zij lijken mij blank toe.”

„Het zijn blanken,” schreeuwde de piloot.

Door de ravijnen en rotsblokken waren er op de vlakke niet veel veilige landingsplaatsen. Een der beste, of misschien zou het juister zijn te zeggen de minst onmogelijke, was vlak voor het dorp; een tweede en misschien een betere lag aan de andere zijde van de vlakke, dicht bij het woud. Muviro en zijn Waziri stonden vlak bij den rand daarvan, een troep primitieve wilden; en het zien van hen deed den piloot besluiten zijn machine dicht bij het dorp en zijn blanke inwoners aan den grond te zetten. Tragische vergissing!

Nogmaals cirkelde de machine over de vlakke en steeg tot een hoogte van duizend voet; dan zette de piloot zijn motor af en daalde in een glijvlucht.

Muviro zette zijn tocht naar het dorp voort; en daar de weg hem en zijn mannen in een diep ravijn leidde, zagen zij de feitelijke landing van het vliegtuig niet; maar toen zij weer op hooger gelegen terrein kwamen, zagen zij twee mannen uit de cockpits van het vliegtuig klimmen, terwijl uit de open poort van het dorp der Kavuru een schare woeste blanke krijgers naderde, wier vijandige bedoeling maar al te duidelijk voor Muviro was.

Zij waren blank! Thans was er geen twijfel meer bij het opperhoofd der Waziri; thans wist hij, dat dit inderdaad de Kavuru waren. Zij schreeuwden en zwaaiden met hun speren, terwijl zij naar de twee vliegeniers toe renden. Blijkbaar hadden zij tot dusverre de aanwezigheid der Waziri nog niet ontdekt; of als zij

dat wel gedaan hadden, dan hadden zij hen totaal genegeerd.

Muviro sprak fluisterend met zijn mannen en zij verspreidden zich tirailleursgewijs en bewogen zich geruischloos snel voorwaarts. Zij hieven geen gegil aan en dansten niet, zooals vele inboorlingen-krijgers doen, en omdat zij dat niet deden, schenen zij altijd hun vijanden grootere vrees in te boezemen. Zij waren slechts met hun tieners, maar toch vielen zij de Kavuru, die tienmaal sterker waren in aantal, aan met al de vastberadenheid, die men van hen verwacht zou hebben, wanneer de rollen omgekeerd geweest waren.

De vliegeniers, die zagen, dat de inboorlingen vijandig gezind waren, trokken zich naar hun machine terug. Een hunner loste een schot over de hoofden van de aanstormende Kavuru; maar toen dit geen afschrikwekkende uitwerking had, schoot de man nogmaals; en ditmaal viel een Kavuru. Nog bleven de woeste blanke krijgers aanstormen.

Thans openden de vliegeniers het vuur, maar nog drongen de Kavuru op. Weldra zouden zij op een speerworp afstand van hun slachtoffers zijn. De mannen keken achterom, als zochten zij een tijdelijke dekking, maar wat zij zagen, moet zeer ontmoedigend voor hen geweest zijn: een tirailleurlinie van zwarte krijgers, die van achteren geruischloos op hen afstormden.

Zij wisten niet, dat deze vrienden en bondgenooten geweest zouden zijn; dus hief een hunner zijn pistool op en legde op Muviro aan. De kogel miste zijn doel en het Waziri-opperhoofd zocht dekking achter een rotsblok, terwijl hij zijn mannen beval hetzelfde te doen, want hij kende beter dan de Kavuru de doodelijke uitwerking van vuurwapenen.

Dan riep hij in het Engelsch tegen de twee vliegeniers, dat de Waziri vrienden waren, maar het kwaad was reeds gedaan — het oponthoud stelde de Kavuru in staat de twee mannen in te sluiten, voor de Waziri zich met hen konden vereenigen, om den vijand terug te drijven. Trouwens het zou misschien niet geholpen hebben ook, aangezien de Kavuru numeriek zooveel sterker waren dan zij allen.

Met woeste gillen drongen zij op de vliegeniers aan, hoewel verscheidene hunner vielen onder de kogels, die het tweetal in hun gelederen afschoot. Nu waren zij vlakbij; maar dichtbij waren ook de Waziri, die thans in een draf vooruit kwamen.

Even later begonnen de speren der Kavuru te vliegen. Een der vreemdelingen viel met een wapen in zijn hart neer. Thans vloog een salvo van speren uit de handen der Waziri, waardoor de

aanval der Kavuru, die banger schenen te zijn voor speren dan voor vuurwapenen, tijdelijk in bedwang gehouden werd.

Zij trokken niet terug, maar bleven alleen een oogenblik staan; dan slingerden zij een nieuw salvo van speren; en ditmaal viel de tweede vliegenier en met hem drie Waziri. Een oogenblik later waren de Kavuru en Waziri handgemeen.

Thans waren de Waziri nog slechts met hun zevenen; en hoewel zij dapper vochten, waren zij niet opgewassen tegen de honderd Kavuru-krijgers, die hen overweldigden.

Dicht bij de lijken van de gevallen vliegeniers vechtend, maakten Muviro en een van zijn krijgers, Balandó, zich meester van de pistolen en de munitie der dooden. Van dichtbij hadden de vuurwapenen een grooter uitwerking op het moreel der Kavuru; zij hielden hen voor een oogenblik tegen en stelden Muviro en de krijgers, die nog overgebleven waren, in staat zich terug te trekken, om dekking te zoeken. Er waren er thans nog maar vier: Muviro, Balandó en twee anderen.

Het Waziri-opperhoofd trachtte een granietblok te bereiken, dat in den vorm van een spiraal uit de vlakte oprees; en ten slotte gelukte hem dat, maar nu bleef hem nog alleen Balandó over, om den ongelijken strijd met hem voort te zetten. Samen trokken zij terug naar het rotsblok, dat Muviro uitgekozen had, en terwijl Muviro de Kavuru op een afstand hield, klom Balandó naar den top, waar hij veilig buiten het bereik der speren was; dan schoot hij op den vijand, terwijl Muviro naast hem klom.

Telkens en telkens weer slingerden de Kavuru hun speren in de hoogte; maar de hoogte was te groot voor hun spierkracht, terwijl bovendien de speren, wanneer zij een enkele maal ter hoogte van hun doelwit kwamen, zooveel van hun snelheid en kun kracht verloren hadden, dat zij geen bedreiging meer vormden. De revolvers en bogen van de twee Waziri deden hun werk echter nog even krachtdadig — zoo krachtdadig, dat de Kavuru zich naar hun dorp terugtrokken, en met het invallen van de tropische schemering zag Muviro hen voor goed den aanval opgeven en door de dorpspoort verdwijnen.

Toen zij langs de vliegmaschine kwamen, zag Muviro, dat zij die uit den weg gingen; hij vermoedde, dat zij er bang voor waren als voor iets bovennatuurlijks; dan viel de nacht en hulde het tooneel van het gevecht in duisternis.

Diep bedroefd daalden Muviro en Balandó van het rotsblok, dat hun bescherming geboden had. Zij zochten een plaats om te

slapen in het woud, waarvan de ondoordringbare donkerte niet donkerder scheen dan hun toekomst. Maar zij maakten geen plannen; zij waren te uitgeput, te zeer overweldigd door verdriet en teleurstelling dan dat zij goed denken konden.

„Als de groote Bwana maar komen wilde,” zuchtte Balandó.

„Ja,” stemde Muviro toe. „Als hij hier geweest was, zou dit niet gebeurd zijn.”

HOOFDSTUK XXVI.

Tarzan sluipt Brown na.

De ochtendnevels zweefden nog in de stille lucht en de ziel van den dooden nacht klemde zich nog aan de aarde vast. Een vreemde stilte lag op den jungle, bijna even angstaanjagend als het brullen van een leeuw. Zij maakte Brown wakker. Hij bewoog zich onhandig in de mik van den boom, waarin hij zich den avond te voren met moeite gewerkt had. Hij voelde zich stijf en iedere spier deed hem pijn. Hij keek op naar Tibbs, een paar voet boven hem, en grinnikte. De Engelschman lag languit over twee evenwijdig loopende takken, waaraan hij zich in een rusteloze sluimering stevig vastklampte.

„Hij lijkt wel op iemand, die geroosterd moet worden,” peinsde de piloot. „Arme oude Tibbs.” Deze laatste woorden sprak hij half hardop.

Tibbs sloeg zijn oogen open en keek rond. Een oogenblik was zijn gelaatsuitdrukking verbaasd en angstig; dan zag hij Brown onder zich en het volle bewustzijn keerde terug.

„Lieve hemel,” riep hij uit, terwijl hij zijn hoofd schudde. „Ik was juist bezig Zijne Genade te scheren.”

„Je zorgt zelfs in je slaap voor hem, niet Tibbsy?”

„Kijk eens, zoo is mijn leven altijd geweest en ik zou geen beter willen hebben: vrede en rust. Alles netjes en ordelijk. Altijd alles op zijn plaats. En geen zwaar werk, sir. En je wordt altijd goed behandeld — dat wil zeggen door gentlemen. En ik heb het geluk gehad bijna altijd in dienst van gentlemen te zijn.”

„Net als dien Sborov?”

„Dat was geen gentleman.”

„Dat was toch een prins? Maakt dat hem niet tot een gentleman?”

Tibbs krabbelde op zijn hoofd. „Dat moest wel, maar het is niet altijd het geval. Soms, wanneer ik een ploert met een titel zie, denk ik wel eens, dat zijn moeder op den een of anderen tijd onvoorzichtig geweest is.”

Brown lachte. „Ik vermoed, dat er in hooge kringen heel wat menschen onvoorzichtig zijn,” zeide hij, om er dan aan toe te voegen: „Hoe zou je er over denken om verder te trekken, Tibbs? We hebben een heel eind te loopen met een paar leege magen.”

Moe zwoegden de twee mannen door den jungle. Alle krachten der natuur en alle wetten van het toeval schenen van den beginne af tegen hen samengezworen te hebben. Thans waren zij terneergeslagen, ontmoedigd, bijna wanhopig; maar toch trachtte ieder van hen dapper den ander op te vroolijken.

Het kostte dikwijls groote moeite en een enkele maal gaf een van hen dan ook uiting aan den twijfel en de vrees, die zich van hen beiden meester hadden gemaakt.

„Geloof je in toovenarij, Tibbsy?” vroeg Brown.

„Ik heb in mijn leven heel vreemde dingen gezien, sir,” antwoordde de Engelschman.

„Je weet toch wel, wat de oude vrouw hier is komen zoeken?”

„Ja, was het niet iets om de jeugd te hernieuwen?”

„Ja, ik weet er een heelen boel van. Ik weet er een heelen boel van, dat ik haar niet verteld heb. Als ik dat gedaan had, zou zij misschien niet gegaan zijn, en ik wilde beslist, dat zij ging. Ik wilde die formule hebben. Lieve hemel, Tibbs, het zou een millioen waard zijn, wanneer we weer in de beschaafde wereld terug zijn. Maar die formule wordt goed bewaakt. Enkele mannen hebben geprobeerd die te krijgen. Nooit heeft men meer iets van hen gehoord.”

„Enfin, op het oogenblik probeeren we niet iets te krijgen. We hebben al moeite genoeg om te probeeren den weg uit den jungle te vinden, om ons druk te maken over een levenselixer. Als we maar verder gaan en ons met onze eigen zaken bemoeien, dan zal alles nog wel in orde komen.”

„Dat weet ik nog zoo net niet. Ik heb nooit veel fidutie in zwarte kunst gehad, maar al de dingen, die met deze expeditie van het begin af gebeurd zijn, zijn toch wel een beetje vreemd. Het is al dadelijk begonnen met dat beestachtige vliegweer; toen kwam die noodlanding; toen is de oude dame vermoord; toen verdwijnt Annette; nu is Lady Greystoke weg.

„Besef je wel, Tibbsy, dat wij van de zes, die van Croydon vertrokken zijn, nog maar met ons tweeën over zijn? Het is precies, alsof iets ons volgt en er telkens een tegelijk wegneemt. Ik snap er niets van, wanneer ik er goed over denk. Het is verduiveld grappig, Tibbsy, dat moet ik zeggen.”

„Ik zie er niets grappigs in, sir,” protesteerde Tibbs, „maar ik heb ook altijd gehoord, dat de Amerikanen een vreemd gevoel voor humor hebben.”

„Daar zullen we maar niet verder op ingaan. De groote vraag is, wie van ons tweeën de volgende zijn zal.”

„Zeg dat niet,” smeekte Tibbs. „Dat is nu juist, waaraan ik getracht heb niet te denken.”

Brown keek over zijn schouder naar zijn reisgenoot, die hem langs het smalle pad volgde. De Amerikaan grinnikte. „Liep Lady Greystoke ook niet achterop, toen dat ding haar te pakken kreeg?” vroeg hij.

Tarzan, die liet pad naar het Oosten volgde, vond Sborov een probleem. De man was te uitgeput om harder te loopen dan in een slakkengang en zelfs dan was hij gedwongen dikwijls te rusten. Tarzan verlangde ernaar Brown en Tibbs, bij wie hij geloofde, dat Jane was, in te halen. Hij zou Brown doden. De gedachte alleen aan dien man deed het litteken op zijn voorhoofd rood worden — het litteken, dat Bolgani, de gorilla, hem jaren geleden had toegebracht in dien eersten strijd op leven en dood, waarin de jonge Tarzan geleerd had het jachtmes van zijn overleden vader te gebruiken, waardoor hij den voet gezet had op het pad, dat leidde tot zijn heerschappij over den jungle.

Gewoonlijk zou het leven van een vreemden Tarmangani geen gewicht in de schaal gelegd hebben tegen een oponthoud in zijn zoeken naar Jane; maar Alexis had hem den indruk gegeven, dat hij Jane's vriend en beschermer geweest was, en Tarzan kon hem niet overlaten aan het zekere lot, dat hem ongetwijfeld treffen zou, wanneer hij alleen in den jungle was.

Derhalve besloot de Heer van den Jungle bij Sborov te blijven, tot hij hem onder de hoede stellen kon van het opperhoofd van een bevrienden stam, dat hem naar de beschaafde wereld terug zou kunnen brengen, of onder de bescherming van zijn eigen Waziri.

Blijkbaar begiftigd met vele psychische kenmerken van de wilde dieren, waaronder hij opgevoed was, vatte Tarzan dikwijls instinctief sympathie of antipathie voor bepaalde wezens bij het

eerste contact op; en zelden was het noodig, dat hij daarop terug moest komen.

Enkele oogenblikken na zijn ontmoeting met Sborov had hij een dergelijke overtuiging voor zich gevormd — een overtuiging, die het voor hem dubbel onaangenaam maakte in het gezelschap van den man te zijn en zijn tijd te verknoeien, om vriendelijk tegen hem te doen. Hij voelde wantrouwen en antipathie tegen hem, maar terwille van Jane wilde hij hem niet aan zijn lot overlaten. De kleine Nkima scheen zijn wantrouwen te deelen, want hij kwam zelden dicht bij den vreemdeling; en wanneer hij het nog een enkelen keer deed, dan ontblootte hij zijn tanden in een dreigenden grijns.

Zich ergerend over het oponthoud, dat door den fysieken toestand van Sborov, die aan volkomen uitputting grensde, veroorzaakt werd, zwaaide de aapmenschen ten slotte den verbaasden Sborov op zijn schouder en slingerde zich met de behendigheid en snelheid van een kleinen aap in de boomen.

Alexis uitte een gil van protest, waarin ook angst te hooren was, maar hij was niet in staat zich te bevrijden uit de situatie, waarin hij als het ware door de hand van het noodlot gebracht was. Al zou het hem gelukken zich los te rukken uit dien schroefachtigen greep, dan zou dat alleen nog maar leiden tot verwondingen bij den onvermijdelijken val op den grond beneden hem. Derhalve kneep Alexis zijn oogen dicht en hoopte het beste.

Hij wist, dat zij snel door de boomen voorttrokken; het strijken van gebladerte en twijgen over zijn lichaam zeide hem dat. Hij protesteerde tegen den gebronsden reus, die hem droeg, maar hij had even goed kunnen probeeren een gesprek met de sphinx aan te knopen. Ten slotte verzamelde hij voldoende moed om zijn oogen open te slaan; en toen hijde hij van angst, want juist op dat oogenblik sprong Tarzan over een open ruimte, om een slingerplant te grijpen en in een anderen boom te slingeren. Vijftig voet onder de oogen van den door en door bevreesden Sborov lag de harde grond. Hij gaf een gil en sprak dan enkele ongearticuleerde woorden.

„Breng me naar beneden. Laat mij loopen. Je zult ons beiden dooden.” Overweldigd door angst, worstelde hij om zich te bevrijden.

„Jij zal ons dooden, als je je niet rustig houdt,” waarschuwde de aapmenschen.

„Breng me dan naar beneden.”

„Je bent me te langzaam. Ik kan niet in het tempo van Kota,

den schildpad, loopen, als ik den man, dien jij Brown noemt, wil inhalen. Als ik jou naar beneden breng, zal ik je hier alleen in den jungle moeten laten. Zou je dat liever willen?"

Sborov bleef zwijgen. Hij trachtte de verschrikkingen van het eene plan af te wegen tegen die van het andere. Het eenige, wat hij bedenken kon, was, dat hij wilde, dat hij in Parijs terug was, wat hem echter in dit geval van nood niet heel veel baatte.

Plotseling bleef Tarzan op een breeden tak stilstaan. Hij luisterde scherp. Sborov zag, dat hij de lucht opsnoof. Het deed hem denken aan een jachthond.

„Hoe zien die twee mannen er uit?" vroeg Tarzan. „Geef een beschrijving van hen, zoodat ik Brown kennen kan, wanneer ik hem zie."

„Tibbs is een klein mannetje met weinig haar en een mager gezicht. Het is een Engelschman met een licht Cockney-accent. Brown is een groote kerel, een Amerikaan. Ik geloof, dat je hem knap zoudt kunnen noemen," voegde Sborov er brommend aan toe.

Tarzan sprong op een pad, dat zij menigmaal gekruist hadden, daar het zich door den jungle kronkelde, en zette Sborov op den grond.

„Volg dit pad," beval hij. „Ik ga vooruit."

„Wil je mij hier in den jungle alleen laten?" vroeg Alexis angstig.

„Ik zal je wel komen halen," antwoordde de aapmensch. „Gedurende den korten tijd, dat ik weg ben, zal je volkomen veilig zijn."

„Maar stel dat een leeuw —" begon Sborov.

„Er zijn hier geen leeuwen in de buurt," viel Tarzan hem in de rede. „Er is hier niets, dat je kwaad zal doen."

„Hoe weet je dat?"

„Ik weet het. Doe wat ik je zeg en volg het pad."

„Maar —" begon Sborov te vermanen; dan zuchtte hij berustend, want hij was alleen. Tarzan had zich in de boomen geslingerd en was verdwenen.

De aapmensch bewoog zich vlug langs het luchtspoor, dat zijn aandacht getrokken had. Zijn scherpe reuk zeide hem, dat het de lucht van twee blanke mannen was. Hij trachtte vergeefs het spoor van een vrouw te ontdekken, maar er was er geen — als deze twee mannen Brown en Tibbs waren, dan was Jane niet langer bij hen.

Wat was er van haar geworden? Er kwam een grimmige uit-

drukking op het gelaat van den aapmensch. Die inlichting moest hij van Brown hebben, voor hij hem doodde.

Een menschenleven beteekende voor Tarzan van de Apen niets meer dan dat van een ander wezen. Hij benam nooit uit moedwilligheid het leven aan een ander, maar hij kon een slecht mensch met minder gewetenswroeging dooden dan hij zou voelen bij het dooden van een slechten leeuw.

Ieder levend wezen, dat zijn vrouw kwaad deed of dreigde te doen, zou hij zelfs met een soort grimmig genoegen kunnen vermoorden, en Sborov had hem overtuigd, dat Brown Jane kwaad wilde doen, als hij dat al niet gedaan had.

De verklaring van dien man, dat Jane en Brown samen weggelopen waren, had hem nog niet de overtuiging geschonken, welke deze implicatie zou hebben kunnen veroorzaken, zoo zeker was de Heer van den Jungle van de trouw van zijn vrouw. Nog nooit had hij aan haar bedoelingen of daden getwijfeld.

Wat waren zijn gedachten, terwijl hij zich langs het pad van de twee niets vermoedende mannen slingerde? Dat ondoorgrondelijke gelaat gaf geen enkele aanwijzing van wat er in het woeste brein omging, maar het moeten grimmige en vreeselijke wraakgedachten geweest zijn.

Vlug werd de lucht van zijn prooi sterker, naarmate de afstand, die hen scheidde, korter werd.

Thans liep hij langzamer, zoo mogelijk zelfs nog stiller. Hij bewoog zich even geruischloos als zijn eigen schaduw, tot hij eindelijk in het zicht kwam van twee mannen, die zich moe over het pad beneden hem voortsleepten.

Ze waren het: hij kon zich niet in hen vergissen. De kleine Engelschman, de groote Amerikaan. Hij wijdde maar weinig aandacht aan Tibbs, doch hij had geen blik af van den vliegenier. Tersluiks besloop hij hen, zooals de leeuw zijn prooi besluipt.

Hij was nu vlak boven hen. Makkelijk zou hij zich thans ieder oogeblik op zijn slachtoffer kunnen werpen.

Tibbs veegde het stroomende zweet van zijn voorhoofd en uit zijn oogen. „Poeh!” zuchtte hij. „Het schijnt allemaal zoo drommels nutteloos. Het is als het zoeken van een naald in een hooiberg. We zullen haar nooit terugvinden. Laten we maar wat uitrusten. Ik ben vrijwel op.”

„Ik weet, hoe je je voelt, maar toch moeten we blijven zoeken. We zouden haar kunnen vinden. Hoe meer ik er over denk, des te minder geloof ik, dat Sborov er met Lady Greystoke vandoor gegaan is.”

„Hoe komt het, dat je er nu ineens zoo anders over denkt?” vroeg Tibbs. „Ik dacht, dat je er zoo goed als zeker van was, dat hij het gedaan heeft.”

„In de eerste plaats was zij gewapend; en zij had het lef om zich te verdedigen. Hij heeft heelemaal geen lef.”

„Maar toch genoeg om zijn vrouw te vermoorden,” wierp Tibbs tegen.

„Hij is in het donker naar haar toegeslopen, terwijl zij lag te slapen,” hoonde Brown. „Daar heb je geen lef voor nodig.”

„Maar hoe staat het met Annette?”

Brown schudde zijn hoofd. „Ik weet het niet. Ik kan er geen touw aan vastknoopen. Natuurlijk had hij er een goede reden voor om Annette te willen doodden. Zij had het bewijsmateriaal tegen hem — ze wist te veel; en zij was niet gewapend. Maar waar ik niets van snap is de manier, waarop haar voetafdrukken verdwenen, precies alsof zij in de lucht opgelost is. Als zijn voetsporen er ook geweest waren en verder gegaan waren, dan zou ik gedacht hebben, dat hij haar opgenomen en in den jungle gedragen had, om haar te vermoorden; maar het waren alleen haar voetafdrukken.”

Zij hadden nu stilgehouden, terwijl Tibbs wat uitrustte. De aap mensch lag boven hen te luisteren. Geen woord ontging hem, maar welke uitwerking die woorden op hem hadden, was door geen enkele verandering in zijn gelaatsuitdrukking zichtbaar.

„Maar hij kan haar niet opgelicht en weggedragen hebben zonder dat zij gilte,” redeneerde Tibbs. „En dat zou een van ons wakker gemaakt hebben.”

„Zij is misschien te bang geweest om te gillen,” legde Brown uit. „Annette was erg bang voor hem.”

„Lady Greystoke was niet bang voor hem. Waarom heeft zij niet om hulp geroepen?”

„Lady Greystoke was nergens bang voor. Dat was nog eens een vrouw, Tibbs.”

„Ik ben het volkomen met je eens. Lady Greystoke was een bijzonder iemand. Ik hoop, dat wij haar nog vinden.”

„Ja, en ik hoop, dat we Annette ook vinden. Ik kan niet gelooven, dat zij dood is.” De klank van vurige liefde in de stem van den piloot ontging den stillen luisteraar boven hem niet.

„Je was nogal verliefd op Annette, niet?” vroeg Tibbs medelijdend.

„Erg,” gaf Brown toe, „en die smeerlap van een Sborov heeft haar gezegd, dat ik probeerde Lady Greystoke op mij verliefd te

maken. Drommels nog toe, kan jij je voorstellen, dat een Engelsche vrouw van adel op mij verliefd wordt?”

„Neem me niet kwalijk, dat ik het zeg, maar dat kan ik niet,” bekende Tibbs openhartig.

„En ik evenmin. Zij was een voorname dame, maar Annette was het eenige meisje, dat ik ooit gezien heb, dat mij verliefd gemaakt heeft. Ik zou — enfin, ik zou alles, wat ik niet heb, willen geven, om zeker te weten, wat er van haar geworden is.”

Zacht sprong de aapmensch op het pad achter de twee mannen.

„Ik geloof, dat ik het weet,” zeide hij.

Bij het hooren van zijn stem keerden zij zich om en keken hem aan, terwijl groote verbazing op hun gelaat te lezen was.

„Wie voor den drommel ben je en waar kom je vandaan?” vroeg Brown, terwijl Tibbs met groote oogen naar de vreemde gestalte van den aapmensch stond te staren. „En wat denk je, dat je weet?” voegde de Amerikaan er aan toe.

„Ik denk, dat ik weet, hoe de twee vrouwen van jullie verdwenen zijn.”

„Zeg eens,” riep Brown uit, „wat ben je eigenlijk? Dit land maakt mij krankzinnig — menschen, die verdwijnen, en jij, die als een spook uit de lucht komt springen. Ben je een vriend of een vijand?”

„Een vriend,” antwoordde Tarzan.

„Waarom loop je hier zoo ongekleed rond?” vroeg Brown. „Heb je geen kleeren, of ben je niet goed bij je hoofd?”

„Ik ben Tarzan van de Apen.”

„Zoo? Aangenaam kennis te maken, Tarzan; ik ben Napoleon. Maar vertel nu eerst, wat je over Annette — over de twee vrouwen weet. Wat heeft ze te pakken gekregen? Was het Sborov? Maar je weet natuurlijk van Sborov niets af.”

„Ik weet van Sborov af. Ik weet af van het ongeluk, waardoor je vliegtuig te pletter geslagen is. Ik weet, dat prinses Sborov vermoord is. Ik geloof, dat ik weet, wat er met Lady Greystoke en Annette gebeurd is.”

Brown keek verbijsterd. „Ik weet niet, hoe je van dit alles op de hoogte bent, maar je weet een heelen boel. En vertel me nu eerst, wat er met de twee dames gebeurd is.”

„De Kavuru hebben haar in hun macht. Je bent in het land van de Kavuru.”

„Wat zijn Kavuru?”

„Een stam van woeste blanke mannen. Zij maken er een ge-

woonte van vrouwen te stelen, vermoedelijk om haar bij bepaalde godsdienstige ritën te gebruiken.”

„Waar hangen ze uit?”

„Dat weet ik niet. Ik was op zoek naar hun dorp, toen ik hoorde over het ongeluk, dat je vliegtuig overkomen is. Ik geloof, dat ik het gauw kan vinden. Het ligt in een heel woeste streek. De Kavuru bezitten geheimen, die zij willen bewaken; en daarom mag niemand hun dorp naderen.”

„Wat voor geheimen?” vroeg Brown.

„Men gelooft, dat zij een soort levenselixer ontdekt hebben — iets, dat oude menschen weer jong zal maken.”

Brown float. „Zoo? Dat waren de menschen, waarnaar we zochten.”

„Was je op zoek naar de Kavuru?” vroeg Tarzan ongeloovig.

„De oude vrouw zocht naar het recept van dat elixer. En nu zij dood is, doe ik het — iemand moet het doen. Maar zeg eens, hoe ben je er achter gekomen, dat mijn machine te pletter geslagen is? Hoe heb je dat kunnen hooren? We hebben niemand gezien of gesproken.” Plotseling hield Brown met spreken op. Op zijn gelaat kwam een uitdrukking van woede.

„Sborov!” riep hij uit.

De prins, die om een bocht in het pad kwam, bleef, toen hij Brown zag, staan. De Amerikaan vloog dreigend met een vloek op zijn lippen op hem af.

Sborov keerde zich om, om weg te loopen. „Houd hem tegen!” riep hij tegen Tarzan. „Je hebt me beloofd, dat je niet toe zou laten, dat hij me kwaad deed.”

De aapmensch sprong Brown na en greep hem bij zijn arm. „Blijf staan!” beval hij. „Ik heb het aan den man beloofd.”

Brown trachtte zich los te rukken. „Laat me gaan, idioot,” gromde hij. „Bemoei je met je eigen zaken.” Dan sloeg hij met zijn vrije hand naar Tarzan's kaak. De aapmensch dook weg en de gebalde vuist raakte slechts even zijn wang aan. De zweem van een grimmig glimlachje speelde om zijn lippen, toen hij den Amerikaan boven zijn hoofd lichtte en hem door elkaar schudde; dan wierp hij hem in het dichte struikgewas, dat het pad omzoomde.

„Je vergeet Waterloo, Napoleon,” zeide hij.

Op den tak van een boom boven hen danste en twetterde de kleine Nkima; en terwijl Brown zich met moeite uit de doornige omhelzing van de struiken vrij maakte, plukte Nkima een rijpe vrucht en slingerde die naar hem toe.

Tibbs keek verbijsterd toe, daar hij geloofde, dat Brown van dezen reusachtigen blanken wilde een gevaarlijken vijand gemaakt had; en toen hij Tarzan naar den spartelenden Amerikaan zag toestappen, verwachtte hij niets anders dan den dood voor hen beiden.

Maar er was geen woede in het hart van den aapmensch, toen hij den vliegenier weer beetgreep, hem uit de struiken lichtte en weer op het pad zette.

„Vergeet een tweeden keer niet,” zeide hij kalm, „dat ik Tarzan van de Apen ben of dat, wanneer ik een bevel geef, dat uitgevoerd moet worden.”

Brown keek, voor hij sprak, den aapmensch een oogenblik recht in de oogen. „Ik weet het, wanneer ik een pak slaag krijg,” zeide hij. „Maar ik weet nog niet, waarom je mij dien smeerlap niet laat dooden — het komt hem in ieder geval toe.”

„Jullie ruzies zijn niet van het minste belang,” zeide de aapmensch, „maar het is wel van belang Lady Greystoke te vinden.”

„En Annette,” voegde Brown er aan toe.

„Ja. En ook, dat jullie weer terugkomt in de beschaafde wereld, waar jullie thuishoort. In den jungle behoort je niet thuis. De wereld is vol idioten, die naar plaatsen toe gaan, waar zij niet behooren, waar zij anderen menschen maar last en moeite veroorzaken.”

„Als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen, sir, dan ben ik het volkomen met u eens,” waagde Tibbs op te merken. „Het zal mij hoogst aangenaam zijn om weer uit dien beroerden ouden jungle te komen.”

„Dan moeten jullie niet beginnen elkaar te vermoorden,” raadde Tarzan aan. „Met hoe meer jullie zijn, des te grooter de kans om er uit te komen. En drie zijn heusch niet te veel. Het zal dikwijls noodig zijn, dat iemand 's nachts de wacht houdt; dus zal het, met hoe meer jullie zijn, des te gemakkelijker voor allen wezen.”

„Daar denk ik niet over, wanneer die prins er bij is!” zeide Brown met grooten nadruk. „Den laatsten keer, dat hij op wacht stond, heeft hij geprobeerd mij met een bijl te dooden; en als de oude Tibbs er niet geweest was, zou hij het gedaan hebben. Als je zegt, dat ik hem niet moet dooden, dan zal ik hem niet dooden — tenzij hij mij er toe noodzaakt; maar ik trek niet verder met hem, en daarmee basta.”

„We zullen hem hier terughalen,” zeide Tarzan, „en met hem praten. Ik geloof wel, dat ik je beloven kan, dat hij zich fatsoen-

lijk gedragen zal. Hij was doodsbenauwd, toen ik hem vond — een leeuw had hem achterna gezeten — en ik geloof, dat hij alles beloven zal, om niet meer alleen gelaten te worden.”

„Nou goed dan,” stemde Brown mokkend toe, „laat hij terugkomen, dan kunnen we hooren, wat hij zegt.”

Tarzan riep verscheidene malen hard Sborov's naam, maar er volgde geen antwoord.

„Hij kan nog niet zoo heel ver weg zijn,” zeide Tibbs. „Hij moet u hooren, sir.”

Tarzan haalde zijn schouders op.

„Hij zal wel terugkomen, wanneer hij banger wordt voor den jungle dan hij nu voor Brown is.”

„Gaan wij hier op hem zitten wachten?” vroeg de Amerikaan.

„Nee,” antwoordde Tarzan. „Ik ga het dorp der Kavuru zoeken. Mijn eigen menschen zijn daar ergens in het Oosten. Ik zal jullie bij hen brengen. Sborov zal ons zeker volgen en inhalen, wanneer wij voor den nacht een kamp opslaan. Komt mee!”

HOOFDSTUK XXVII.

Krankzinnigen en luipaarden.

Toen Jane onder aan de ladder kwam, die naar het donkere interieur van het gebouw in het dorp der Kavuru leidde, vingen haar ooren een zwak geluid op, alsof iemand of iets zich op niet grooten afstand van haar bewoog.

Onmiddellijk bleef zij roerloos staan en luisterde. Zij meende het geluid van een ademhaling te hooren. Een flauw licht, dat door de opening boven kwam, maakte de donkerte om haar heen wat minder intens en zij wist, dat zij zichtbaar moest zijn voor alles, wat er met haar in het vertrek was. Dan sprak een stem, sprak met een bekend accent in het Engelsch.

„O, madame! Bent u het? Hebben zij u ook gevangen genomen?”

„Annette! Jij hier? Dus dan heeft de prins je niet ontvoerd?”

„Nee, madame. Het was een vreeselijke blanke man, die mij door de een of andere zwarte kunst machteloos gemaakt heeft. Ik kon niet om hulp roepen. Ik kon mij niet verzetten. Ik ben

eenvoudig naar hem toe gegaan en hij heeft mij in de boomen getrokken en weggedragen.”

„Een hunner heeft mij op dezelfde manier in zijn macht gekregen, Annette. Zij bezitten een hypnotische kracht, die sterker is dan ik ooit mogelijk geacht zou hebben. Hebben je ze kwaad gedaan, Annette?”

„Ik ben alleen vreeselijk bang geweest,” antwoordde het jongemeisje, „omdat ik niet weet, wat zij van plan zijn met mij te doen.”

Jane's oogen waren wat gewend geraakt aan de duisternis van het donkere vertrek. Thans kon zij iets meer van de bijzonderheden van het interieur onderscheiden. Zij zag een rond vertrek met een leger van droog gras en bladeren op den harden, vuilen grond. Tegen een muur zat Annette op een kleine matras van diezelfde bladeren en grassen, welke zij blijkbaar bij elkaar geveegd had. Er was niets anders, niemand anders in het vertrek.

„Wat denk je, dat ze van plan zijn met ons te doen?” vroeg Jane. „Hebben ze je daaromtrent een aanwijzing gegeven?”

„Geen enkele, madame. En u ook niet? Hebben ze u niets gezegd?”

„De man, die mij gevangen genomen heeft, heette Ogdli. Hij heeft me verteld, dat hij mij naar een zekeren Kavandavanda zou brengen, die hun opperhoofd moet zijn. Toen ik meer vroeg, heeft hij gedreigd mijn tong uit mijn mond te snijden en gezegd, dat Kavandavanda mijn tong niet noodig had. Het zijn heel onaangename menschen.”

„Ah, madame, dat is geen goede beschrijving voor hen. Ze zijn angstaanjagend. Als Monsieur Brown maar hier was. Hebt u hem den laatsten tijd nog gezien, madame? Maakte hij het goed?”

„Lichamelijk heel goed, Annette; maar zijn hart was ziek. Hij maakte zich ongerust over jou.”

„Ik geloof, dat hij heel veel van mij houdt, madame.”

„Daar ben ik zeker van, Annette.”

„En ik houd veel van hem. Het is vreeselijk, dat dit thans gebeuren moet, nu we zoo gelukkig hadden kunnen zijn. Nu zullen we het nooit zijn. Ik zal hem nooit meer zien. Daar heb ik zoo'n idee van. Het is, wat je noemt — een voorgevoel. Ik zal hier in dit vreeselijke dorp sterven — heel gauw.”

„Dwaasheid, Annette! Je moet dergelijke dingen niet zeggen; je moet ze zelfs niet denken. Waar we aan moeten denken, is vluchten — en nergens anders aan.”

„Vluchten? Wat voor kans hebben wij daarop, madame?”

„Ik heb, toen ze mij hier brachten, geen bewaker bij den ingang van dit gat gezien; en als er daar niemand geposteed is, kunnen we 's nachts zeker op het dak komen. Van daar af zal alles afhangen van de hinderpalen, die wij op onzen weg ontmoeten, maar het zal in ieder geval de moeite waard zijn om het te probeeren.”

„Wat u zegt, madame.”

„Vanavond dus, Annette.”

„Stil, madame! Daar komt iemand.”

Voetstappen klonken nu duidelijk op het plat boven haar en de opening, waardoor zij waren binnengekomen, werd verduisterd door de gestalte van een man.

„Komt naar boven!” beval hij. „Allebei.”

Jane zuchtte. „Ons arm plan,” kreunde zij.

„Wat voor verschil maakt dat?” vroeg Annette. „Het zou toch niet geslaagd zijn.”

„We zullen later iets anders moeten probeeren,” hield Jane vol, terwijl zij de ladder begon op te klimmen.

„Dat zal ook niet lukken,” voorspelde Annette somber. „We zullen hier sterven — allebei — vanavond misschien.”

Toen zij op het dak stapten, herkende Jane in den krijger den man, die haar gevangen genomen had. „En wat nu, Ogdli?” vroeg zij. „Ga je ons in vrijheid stellen?”

„Zwijg,” bromde de Kavuru. „Je praat te veel. Kavandavanda laat jullie halen. Praat niet te veel tegen Kavandavanda.”

Hij greep haar arm, om haar tot spoed aan te zetten — een zachten, gladden, door de zon verbranden arm. Plotseling bleef hij staan en draaide haar om, tot zij hem in het gelaat keek. Een vreemde gloed brandde in zijn oogen. „Ik heb je vroeger nog nooit gezien,” zeide hij met een zachte stem. „Ik heb je vroeger nog nooit gezien,” fluisterde hij bijna onhoorbaar.

Jane liet een glimlach om haar lippen spelen. „Kijk naar mijn tanden,” zeide zij. „Je zal ze heel gauw dragen; dan zal je vier snoeren hebben.”

„Ik wil je tanden niet, vrouw,” bromde Ogdli heesch. „Je hebt een bekoring op mij geworpen; ik, die vrouwen afgezworen heb, word door een vrouw betooverd.”

Jane dacht vlug na. De verandering in den man was zoo plotseling opgekomen en zijn verliefdheid was zoo duidelijk, dat die haar voor een oogenblik slechts bang maakte; dan zag zij

er mogelijkheden in, die ten voordeele van haar en Annette zouden kunnen worden.

„Ogdli,” fluisterde zij zacht, „je kan mij helpen en niemand behoeft het ooit te weten. Houd ons tot vannacht verborgen. Zeg aan Kavandavanda, dat je ons niet hebt kunnen vinden, dat we ontvlucht zijn; kom dan na het donker terug en laat ons uit het dorp. Morgen kan je naar buiten komen, om ons te zoeken; misschien, Ogdli, zal je me dan vinden — zal je me dan vinden wachten in het bosch — wachten op jou.” Haar woorden en haar toon waren verleidelijk.

De man schudde zijn hoofd, als om zijn brein van een onwelkome gedachte te bevrijden; hij streek zijn hand over zijn oogen, als iemand, die een sluier wil wegtrekken.

„Neen!” gilte hij bijna; dan greep hij haar bij haar arm en trok haar mee. „Ik zal je naar Kavandavanda brengen. Daarna zal je mij niet meer betooveren.”

„Waarom ben je bang voor me, Ogdli?” vroeg zij. „Ik ben maar een vrouw.”

„Daarom ben ik juist bang voor je. Je ziet hier geen vrouwen. Ze zijn hier niet, behalve die, welke voor Kavandavanda gebracht worden; en ze zijn hier maar kort. Ik ben een priester. We zijn allemaal priesters. Vrouwen zouden ons besmetten. Wij mogen ze niet hebben. Als we zwak werden en ons aan haar grillen onderwierpen, zouden wij na onzen dood eeuwig onder martelingen leven; en als Kavandavanda het ontdekte, zouden wij vlug en op een vreeselijke manier sterven.”

„Wat zegt hij, madame?” vroeg Annette. „Waar praat u over?”

„Het is belachelijk, Annette, maar Ogdli is op den eersten blik verliefd op me geworden; ik heb geprobeerd dat te exploiteeren om hem in verleiding te brengen mij te laten ontvluchten — en mij morgen in het woud te vinden. Dat gaf eenige hoop.”

„O, madame! Dat zoudt u toch niet doen!”

„Natuurlijk niet, maar in liefde en oorlog is alles geoorloofd. Als wij ooit in het woud komen, Annette, zal het heel jammer voor Ogdli zijn, indien hij ons niet vinden kan.”

„En wat zegt hij daarop?”

„Hij sleept mij nu zoo gauw mogelijk weg naar Kavandavanda, zoodat die verleiding van hem weggenomen wordt.”

„Al onze hoop is dus de bodem ingeslagen,” zeide Annette spijtig.

„Niet heelemaal, als ik de mannen goed ken. Ogdli zal niet

zoo makkelijk aan zijn verliefdheid ontsnappen. Wanneer hij denkt, dat hij mij verloren heeft, zal zijn hart verscheurd worden; dan kan alles gebeuren.”

De Kavuru leidde de twee vrouwen door de hoofdstraat naar den achterkant van het dorp. Tegenover hen was een zware poort over den bodem van een smalle opening in de klip, die onheilspellend boven het dorp oprees.

Ogdli deed de poort open en voerde haar in de smalle, rotsachtige kloof, aan de andere zijde waarvan zij konden zien, wat een open dal scheen te zijn; maar toen zij aan het andere einde van de kloof kwamen, bevonden zij zich in een canyon, geheel door hooge klippen omgeven.

Een klein riviertje van helder water kronkelde door den canyon en naar buiten door de kloof en het dorp, waar het bij de buitenpoort zoowel als bij de kloof, die naar den canyon leidde, geheel overbrugd was.

De grond van den canyon scheen bijzonder vruchtbaar, want er stonden talrijke groote boomen en de oogst was aan het rijpen. In de kleine velden zag Jane mannen werken onder de waakzame oogen van Kavuru-krijgers. In den beginne schonk zij maar weinig aandacht aan die landarbeiders, terwijl Ogdli haar en Annette naar een massieve massa gebouwen leidde, die in het midden van den canyon stonden, maar dan werd haar blik getrokken door een der arbeiders, die een klein veld kafferkoren aan het besproeien was.

Plotseling wierp hij den ruwen houten schoffel, waarmede hij werkte, neer en ging op zijn hoofd in de modder staan. „Ik ben een boom,” schreeuwde hij in het Bantoe-dialect, „en ze hebben me ondersteboven geplant. Keer me om, zet mijn wortels in den grond, besproei me en ik zal tot aan de maan groeien.”

De Kavuru-krijger, die over de arbeiders in de buurt het toezicht hield, liep naar den man toe en gaf hem met de schacht van zijn speer een harden klap over zijn schenen. „Naar beneden en aan het werk!” bromde hij.

De arbeider gilte van pijn; maar hij stond onmiddellijk op, nam zijn schoffel en ging door met werken alsof er niets gebeurd was.

Een eindje verder vloog een andere arbeider, die opkeek en de twee blanke vrouwen zag, naar haar toe. Voor de bewaker tusschenbeide kon treden, was hij vlak bij Jane. „Ik ben de koning van de wereld,” fluisterde hij, „maar zeg het hun niet. Ze zouden me doden, als ze het wisten; maar ze kunnen het niet

weten, omdat ik aan iedereen vraag het hun niet te zeggen.”

Ogdli sprong op den kerel af en sloeg hem, juist toen de bewaker aankwam, om hem weer naar zijn werk terug te sleuren, met zijn speer op zijn hoofd.

„Ze zijn allemaal behekst,” legde Ogdli uit. „Demonen zijn in hun hoofd gekomen en hebben bezit genomen van hun hersens; maar het is heel goed ze hier in de buurt te hebben, daar zij andere booze geesten op de vlucht jagen. We houden ze hier en zorgen voor hen. Als ze een natuurlijken dood sterven, sterven de demonen met hen; als we ze zouden dooden, zouden de demonen uit hun hoofden ontsnappen en in de onze kunnen komen.”

„En zijn al deze arbeiders krankzinnig?” vroeg Jane.

„Ieder heeft een demon in zijn hoofd, maar dat belet hun niet voor ons te werken. Kavandavanda is heel wijs; hij weet, hoe hij alles en iedereen gebruiken moet.”

Thans waren zij voor een gesloten poort gekomen in een muur, die het gebouw omgaf, dat zij gezien hadden, toen zij in den canyon kwamen. Twee Kavuru-krijgers stonden bij den ingang van Kavandavanda's vesting op wacht, maar bij de nadering van Ogdli en zijn gevangenen deden zij de poort open en lieten hen binnen.

Tusschen den buitenmuur en de gebouwen was een open ruimte, waarin een paar groote boomen, enkele bamboestruiken en kreupelhout en onkruid groeiden. Die open ruimte was slecht onderhouden en vuil. De gebouwen zelf waren gedeeltelijk van ongebakken steen en gedeeltelijk van bamboe en gras gebouwd en vormden een aardige combinatie, die het algemeene uiterlijk van de lage gebouwen opvroolijkte, welke daar op verschillende tijdstippen en volgens geen weloverwogen plan neergezet schenen te zijn.

Toen zij naar den ingang van wat het hoofdgebouw scheen te zijn liepen, rees een luipaard uit een boschje onkruid op, ontblootte zijn tanden tegen hen en sloop naar een bamboestruik. Een paar andere dieren, door hun komst gestoord, volgden zijn voorbeeld.

Annette, haar oogen groot van angst, drukte zich dicht tegen Jane aan. „Ik ben zoo bang!” zeide zij.

„De dieren zien er zeker gemeen uit,” stemde Jane toe. „Ik geloof niet, dat dit een heel veilige plek is. Misschien is dat de reden, waarom er hier geen menschen zijn.”

„Alleen de bewakers bij den ingang vóór ons,” zeide Annette. „Vraag aan Ogdli of de luipaarden gevaarlijk zijn.”

„Heel gevaarlijk,” antwoordde de Kavuru op de vraag, die Jane hem stelde.

„Waarom mogen ze dan maar zoo vrij rondloopen?” vroeg Jane.

„Overdag vallen ze ons niet lastig, gedeeltelijk omdat zij goed gevoed worden, gedeeltelijk omdat alleen gewapende mannen over deze open ruimte komen, en gedeeltelijk omdat het per slot van rekening laffe dieren zijn, die er de voorkeur aan geven hun prooi in het donker te besluipen. Maar na het invallen van de duisternis dienen zij het best de doeleinden van Kavandavanda. Je kan er zeker van zijn, dat niemand 's nachts uit den tempel ontvlucht.”

„En is dat de eenige reden, waarom ze hier gehouden worden?” vroeg de jonge vrouw.

„Niet de eenige reden,” antwoordde Ogdli.

Jane wachtte tot hij verder zou gaan, maar hij bleef zwijgen.

„Waarom dan nog meer?” vroeg zij.

Hij keek haar een oogenblik aan, voor hij antwoordde. Er was een licht in zijn oogen, dat Jane heel vreemd toeleek, want het scheen iets te weerspiegelen, dat bijna medelijden was. Hij schudde zijn hoofd. „Ik kan het niet zeggen,” zeide hij, „maar je zal heel gauw een andere reden leeren kennen, waarom de luipaarden hier in deze open ruimte zijn.”

Zij waren bijna bij den ingang, toen een lugubere gil de stilte verbrak, die als een booze geest boven den tempel van Kavandavanda scheen te hangen. Het geluid scheen of uit het binnenste van de gebouwen of van daarachter te komen — luguber, afgrijselijk.

Onmiddellijk werd het beantwoord door het gegrijs en gegrom van luipaarden, die plotseling uit het onkruid, het kreupelhout of de bamboestruiken te voorschijn kwamen en wegsprongen, om om de hoeken der gebouwen te verdwijnen.

„Iets heeft hen geroepen,” fluisterde Annette huiverend.

„Ja,” zeide Jane, „iets gemeens en vuils — dien indruk heeft het op mij ook gemaakt.”

Bij den ingang stonden weer twee bewakers, met wie Ogdli even sprak; dan werden zij binnengelaten. Toen zij door het portaal liepen en in het binnenste van het gebouw kwamen, hoorden zij gesmoorde gillen en gegrom en gegrijs, alsof vele luipaarden aan het vechten waren, en onder begeleiding van dit woeste

koor werden de twee vrouwen door de donkere kamers en gangen van den tempel van Kavandavanda geleid.

Kavandavanda! Wie of wat was hij? Voor welk geheimzinnig lot liet hij haar hier komen? Dat waren de vragen, die voortdurend in het brein van de vrouwen oprezen. Jane voelde, dat zij gauw het antwoord zouden hooren, en zij verwachtte alleen het ergste. Er scheen niet langer hoop te bestaan om te ontkomen aan het lot, dat haar te wachten stond.

De eenige hoop, die haar kracht gegeven had om het in alle gevaarlijke situaties in het verleden vol te houden, werd haar nu ontnomen, want zij voelde, dat Tarzan niets moest weten van de plaats, waar zij was. Hoe kon hij weten, waar in de groote uitgestrektheid van den Afrikaanschen jungle het vliegtuig te pletter gevallen was? Hij zou naar haar zoeken — dat wist zij, want hij moest nu reeds lang haar telegram ontvangen hebben, maar hij zou haar nooit kunnen vinden — tenminste niet tijdig genoeg. Zij moest geheel op zichzelf vertrouwen — en wat kon zij doen? Op dit oogenblik was er alleen maar het zwakke stroohalmpje van Ogdli's verliefdheid. Die moest zij aanwakkeren. Maar hoe? Misschien zou hij, wanneer hij haar aan Kavandavanda overgeleverd had, naar het dorp terugkeeren en zou zij hem nooit meer terugzien; dan zou zelfs dit eenige stroohalmpje, waaraan haar hoop zich vastklemde in den zondvloed van gevaren, die haar dreigde te overweldigen, van haar worden weggerukt.

„Ogdli,” zeide zij plotseling, „woon je hier in den tempel of in het dorp?”

„Ik woon, waar Kavandavanda het beveelt. Nu eens in het dorp, dan weer in den tempel.”

„En nu? Waar woon je nu?”

„In het dorp.”

Jane dacht na. Ogdli zou haar niet kunnen helpen, tenzij hij in den tempel was. „Heb je hier je heele leven gewoond, Ogdli?”

„Neen.”

„Hoe lang?”

„Ik herinner het mij niet. Misschien zijn er honderd regens gekomen en gegaan, misschien tweehonderd; ik ben den tel kwijtgeraakt. Het maakt trouwens geen verschil, want ik zal hier eeuwig blijven — tenzij ik gedood word. Anders zal ik nooit sterven.”

Jane keek hem verbaasd aan. Was hij ook een maniak? Waren zij allen in deze vreeselijke stad krankzinnig? Maar zij besloot het gesprek met hem voort te zetten.

„Als je zoo lang hier geweest bent, moet je wel op heel vriendschappelijken voet met Kavandavanda zijn. Als je hem een gunst vroeg, zou hij die wel toestaan.”

„Misschien, maar je moet heel voorzichtig zijn met wat je aan Kavandavanda vraagt.”

„Vraag hem of je in den tempel kan blijven.”

„Waarom?” vroeg Ogdli achterdochtig.

„Omdat je mijn eenige vriend hier bent en omdat ik zonder jou bang ben.”

De man kneep boos zijn wenkbrauwen samen. „Je probeert me weer te beheksen,” bromde hij.

„Je hebt jezelf behekst, Ogdli,” zuchtte zij, „en je hebt mij behekst. Wees niet boos op mij. Geen van beiden hebben wij er iets aan kunnen doen.” Haar mooie oogen keken smeekend naar hem op.

„Kijk me niet zoo aan,” riep hij heesch; en dan zag zij weer dezelfde uitdrukking in zijn oogen, die zij erin gezien had voor zij het dorp verlieten.

Zij legde haar hand op zijn blooten arm. „Zal je het hem vragen?” fluisterde zij. Het was meer een zekerheid dan een vraag.

Hij wendde zich ruw af en bleef zwijgend voortloopen, maar om Jane's lippen speelde een glimlach van voldoening. Haar intuïtie zeide haar, dat zij de overwinning behaald had. Maar wat zou zij met haar succes moeten doen? De implicaties ervan joegen haar angst aan. Dan haalde zij haar schouders op. Door haar scherpzinnigheid moest zij de omstandigheid in haar voordeel doen verkeeren, zonder daarvoor den prijs te betalen — zij was door en door een vrouw.

Toen zij door de gangen en vertrekken van den tempel liepen, zag Jane een aantal zwarte mannen — dikke, slappe kerels, die haar denken deden aan de bewakers van den harem van een sultan. Zij schenen haar de verpersoonlijking van wreedheid, hebzucht en sluwheid te zijn. Instinctief deinsde zij voor hen terug, wanneer zij te dicht langs haar kwamen. Dit waren, zoo vermoedde zij, de dienaren van Kavandavanda. Wat zou Kavandavanda dan zelf wel zijn?

Zij zouden het spoedig weten.

HOOFDSTUK XXVIII.

Kavandavanda.

Een idioot brabbelde in de sombere schaduwen van het angstaanjagende woud. Een klein aapje slingerde zich laag van een tak en de idioot sprong er met een vreeselijken gil op af.

Van uit het hooge gebladerte van een boom dichterbij namen twee oogen den idioot op. Wat er in het brein achter die oogen omging, wisten alleen dat wezen en zijn Schepper.

De idioot begon plotseling blindelings een pad hard af te loopen. Hij struikelde en viel. Het was duidelijk, dat hij heel zwak was. Hij krabbelde op en waggelde verder. Door de takken boven hem volgde het wezen, kijkend, steeds kijkend.

Het pad kwam uit op een kleine open ruimte, misschien een are groot. Een enkele boom stond alleen dicht bij de overzijde. Onder den boom lagen drie gemaande leeuwen; jonge leeuwen, maar in den bloei van hun kracht.

Toen de idioot op de open plek strompelde, stond een der leeuwen op en staarde nieuwsgierig naar den binnendringer. De idioot zag de leeuwen; en met luide, afschuwelijke gillen vloog hij op hen af, terwijl hij woest met zijn handen boven zijn hoofd zwaaide. Nu zijn leeuwen zenuwachtige dieren. Het is moeilijk vooruit te zeggen, wat zij onder bepaalde gegeven omstandigheden doen.

De andere waren bij den eersten gil van den idioot ook opgestaan, want zoo iets hadden zij nog nooit meegemaakt en zouden zij waarschijnlijk wel nooit meer meemaken. Dan keerde degene, die het eerst opgestaan was, zich om en sprong den jungle in, onmiddellijk gevolgd door de twee anderen.

De idioot ging plotseling zitten en begon te gillen. „Ze loopen allemaal voor me weg,” mompelde hij. „Ze weten, dat ik een moordenaar ben — en ze zijn bang voor mij — *bang voor mij! Bang voor mij!*”

De sluiper in de boomen sprong op den grond van de open plek en liep naar den idioot. Hij naderde hem van achteren. Het was Ydeni, de Kavuru. Heimelijk sloop hij vooruit. In zijn hand had hij een opgerold touw.

Ydeni sprong op den idioot en slingerde hem tegen den grond. De idioot gilte en verzette zich, maar het baatte hem niet. De sterke spieren van den Kavuru hielden hem vast en bonden zijn polsen handig achter zijn rug.

Dan lichtte Ydeni den man op en zette hem neer. De idioot keek den man met groote oogen aan, waaruit de angst vlug verdween, om plaats te maken voor een wezenloozen grijns.

„Ik heb een vriend,” prevelde hij. „Eindelijk heb ik een vriend en zal ik niet meer alleen zijn. Hoe heet je, vriend? Ik ben prins Sborov. Begrijp je me? Ik ben een prins.”

Ydeni begreep het niet en als hij het begrepen had, dan zou het hem koud gelaten hebben. Hij was op jacht geweest naar jongemeisjes en hij had een idioot gevonden. Hij wist, dat Kavandavanda blij zou zijn, want, hoewel er nooit te veel jongemeisjes waren, waren er altijd nog minder idioten, en Kavandavanda hield van idioten.

Ydeni nam zijn gevangene op. Hij zag, dat hij uitgeput en uitgehongerd en dat hij ongewapend was.

Overtuigd, dat de man ongevaarlijk was, maakte de Kavuru zijn polsen los; dan bond hij het touw stevig om Sborov's nek en voerde hem den jungle in langs een geheim, verborgen pad, dat regelrecht naar het dorp liep.

Met zijn door angst en ontbering gebroken geest brabbelde de Europeaan voortdurend, terwijl hij achter zijn ontvoerder waggelde. Dikwijls struikelde hij en viel en steeds moest Ydeni hem weer op de been helpen, want hij was te zwak om zonder hulp op te staan.

Eindelijk vond de Kavuru voedsel en hield halt, terwijl Sborov at; en toen zij weer op weg gingen, hielp Ydeni hem door hem een groot gedeelte van den weg te dragen, tot zij ten slotte bij het dorp van de Kavuru naast den eenzamen berg in de wildernis kwamen.

En inmiddels leidde Tarzan Brown en Tibbs langs het hoofdpad, een veel langeren weg naar hetzelfde dorp, waarvan geen hunner wist, waar het lag, en op zijn hoogst konden zij alleen de hoop koesteren, dat dit pad er heen leidde.

Soms zat Nkima op Tarzan's schouder; dan weer slingerde hij zich boven de drie mannen door de boomen. Hij tenminste was vrij van zorgen en gelukkig. Tarzan maakte zich ongerust over het lot van zijn vrouw; Brown was bezorgd over dat van Annette, en Tibbs voelde zich altijd neerslachtig, wanneer hij niet in Londen was.

Ze vormden met elkaar geen gelukkig gezelschap, maar niemand zou uit de manier van doen van Tarzan of zijn gelaatsuitdrukking of uit de enkele woorden, die over zijn lippen kwamen, hebben kunnen opmaken, hoe bitter de smart was, die in zijn borst

woedde. Hij wist niet, welk lot den vrouwelijken gevangenen van de Kavuru te wachten stond, maar zijn kennis van de woestere stammen in dezen verwijderden jungle gaf hem slechts weinig hoop, dat hij nog tijdig genoeg zou komen, om haar te redden. Haar wreken was het eenige, waarop hij nog eigenlijk hopen kon.

En terwijl zijn gedachten geheel door haar in beslag werden genomen en hij zich iedere bijzonderheid van hun vroeger leven voor den geest riep, werd Jane in een groot vertrek geleid in den tempel van Kavandavanda, koning, medicijnman en god der Kavuru.

Het was een breed, laag vertrek, waarvan de zoldering gesteund werd door zuilen, die bestonden uit boomstammen, welke, van hun bast ontdaan en door den ouderdom donker geworden, er als gepolijst uitzagen. Tandelooze schedels hingen in grooten getale aan de kapiteelen der zuilen, wit afstekend tegen de donkere oppervlakte van de zoldering en de zuilen, grijnzend, hoonend neerkijkend op het tooneel beneden, door de wijsheid van eeuwen uit nietsziende oogen starend naar de dwaze sprongen van menschelijke wezens.

De donkerte van de verder gelegen deelen van het groote vertrek werd slechts gedeeltelijk opgeheven door het zonlicht, dat door een enkele opening in de zoldering scheen en over een gestalte stroomde, die op een grooten troon op een estrade, bedekt met luipaardhuiden, zat.

Toen Jane voor het eerst dezen op den troon zittenden man zag, hijgde zij van verbazing. Het geheel was barbaarsch; de man mooi.

Als dit Kavandavanda was, hoe heel anders was hij dan de verschillende beelden, die zij zich in haar fantasie van hem gevormd had; en het was Kavandavanda, zij wist het; het kon niemand anders zijn. Iedere indolente, minachtende trek van zijn gelaat verried den autocraat. Hier was inderdaad een koning — neen, zelfs iets meer dan een koning. Jane kon de gedachte niet van zich afzetten, dat zij een god aanschouwde.

Hij zat alleen op de estrade met twee luipaarden, die aan beide zijden van zijn grooten troon vastgeketend waren. Onder hem, om de estrade heen, stonden Kavuru-krijgers en dichtbij zaten de slappe, dikke slaven, die Jane reeds elders in den tempel gezien had. Op den grond, aan beide zijden van de estrade, lag een dozijn meisjes op luipaardhuiden. Het waren grootendeels negerinnen, doch er waren er ook enkele bij met de lichtere huidskleur en de trekken van bedouinen.

Een der bedouinenmeisjes en een paar negerinnen waren betrekkelijk mooi van gelaat en gestalte, maar over het geheel schenen zij niet uit een oogpunt van schoonheid gekozen te zijn.

Ogdli bracht zijn twee gevangenen tot op enkele meters van de estrade; dan, terwijl hij zelf knielde, beval hij haar brommend ook te knielen. Annette deed, wat haar gezegd werd, maar Jane bleef staan, terwijl haar oogen onbevreesd den man op den troon opnamen.

Het was een jonge man, bijna naakt behalve een lendendoek en sieraden. Vele rijen menschentanden hingen om zijn hals, bedekten zijn borst en vielen zelfs op zijn lendendoek. Banden om zijn armen, polsen en enkels van metaal, hout en ivoor voltooiden zijn barbaarsch costuum. Maar niet deze dingen trokken de aandacht der jonge vrouw, maar veel meer het goddelijke gelaat en de goddelijke gestalte van den jongen man.

In den beginne had Jane het gevoel, alsof zij nooit een mooier uiterlijk had aanschouwd. Een ovaal gelaat werd bekroond door dik, goudkleurig haar; onder een hoog voorhoofd glansden donkere oogen, waarin het vuur van een scherp verstand brandde. Een onberispelijke neus en een korte bovenlip voltooiden het beeld van goddelijke schoonheid, die echter bedorven werd door een slappen, wreedten mond.

Tot zij dien mond zag, was in Jane de hoop opgerezen, dat zij en Annette hier een welwillenden beschermer zouden kunnen vinden in plaats van den wreedten wilde, dien zij verwacht hadden, dat Kavandavanda zou zijn.

De oogen van den man waren in een strakken blik op haar gericht. Ook hij nam haar op; maar wat zijn reactie daarop was, openbaarde zijn gelaatsuitdrukking niet.

„Kniel!” beval hij plotseling op autoritair toon.

„Waarom zou ik knielen?” vroeg Jane. „Waarom zou ik voor u knielen?”

„Ik ben Kavandavanda.”

„Dat is geen reden, waarom een Engelsche vrouw voor u zou knielen.”

Twee der dikke negerslaven kwamen naar haar toe en keken vragend naar Kavandavanda.

„Weiger je te knielen?” vroeg de jongeman.

„Zeer beslist.”

De slaven kwamen nog dichter bij haar, maar hielden hun blik op Kavandavanda gericht. Hij gaf hun een wenk terug te gaan. Een vreemde uitdrukking kwam om zijn lippen. Of het

er een van verwondering of woede was, kon Jane niet uitmaken.

„Het behaagt mij over deze zaak te spreken,” zeide de jonge man; dan beval hij Ogdli en Annette op te staan. „Heb jij deze beide gevangenen binnengebracht, Ogdli?” vroeg hij.

„Neen,” antwoordde Ogdli. „Ydeni heeft deze binnengebracht.” Hij wees naar Annette. „Ik heb de andere gevangen genomen.”

„Daar heb je goed aan gedaan. We hebben er nog nooit een gehad zooals zij — zij bevat de zaden zoowel van schoonheid als van jeugd.” Dan richtte hij zijn blik weer op Jane. „Wie ben je,” vroeg hij, „en wat doe je in het land der Kavuru?”

„Ik ben Jane Clayton, Lady Greystoke. Ik vloog van Londen naar Nairobi, toen onze machine een noodlanding moest doen. Mijn metgezellen en ik trachtten een weg naar de kust te vinden, toen dit jongemeisje en ikzelf door uw krijgers gevangen genomen zijn. Ik vraag, dat u ons vrij laat en ons gidsen geeft naar het dichtstbijgelegen vriendschappelijk gezinde dorp.”

Een gemeen glimlachje vertrok de lippen van Kavandavanda. „Dus je bent in een van die duivel-vogels gekomen. Gisteren zijn er twee anderen gekomen. Hun lijken liggen naast hun duivel-vogel voor de stadspoort. Mijn menschen zijn bang voor den duivel-vogel; ze durven niet in de nabijheid ervan te komen. Zeg mij eens, zal die hun kwaad doen?”

De jonge vrouw dacht vlug na, vóór zij antwoordde. Misschien zou zij hun bijgeloovige vrees kunnen exploiteeren. „Ze kunnen er beter vandaan blijven,” raadde zij aan. „Er zullen meer duivel-vogels komen en als zij ontdekten, dat u mij of mijn vriendin hier kwaad gedaan hebt, zullen zij uw dorp en uw volk vernietigen. Laat ons gaan, dan zal ik hun zeggen, dat zij u niet lastig vallen.”

„Ze zullen niet weten, dat je hier bent. Niemand weet, wat er in het dorp van de Kavuru of in den tempel van Kavandavanda gebeurt.”

„Wilt u ons dus niet vrijlaten?”

„Neen, geen vreemdeling, die het dorp betreedt, komt er ooit weer uit — en jij het laatst van allen. Er zijn vele jongemeisjes bij mij gebracht, maar nog niet een als jij.”

„U hebt hier meisjes in overvloed. Wat wilt u van mij?”

Hij kneep zijn oogen half dicht, terwijl hij haar opnam. „Ik weet het niet,” zeide hij met een stem, die niet veel meer was dan een fluistering. „Ik dacht, dat ik het wist, maar nu ben ik er niet zoo zeker meer van.” Plotseling richtte hij zijn blik op Ogdli. „Breng ze naar de kamer van de drie slangen,” beval hij, „en be-

waak ze daar. Ze kunnen niet ontvluchten, maar zorg ervoor, dat zij het niet probeeren. Ik vil niet, dat speciaal aan deze iets overkomt. Medek zal je den weg wijzen." Hij gaf een wenk aan een der dikke negers, die naast de estrade stonden.

„Waar was al dat gepraat over, madame?" vroeg Annette, terwijl zij door Medek door den tempel geleid werden.

Jane vertelde het haar in het kort.

„De kamer van de drie slangen!" herhaalde Annette. „Geloof u, dat er slangen in die kamer zijn?" Zij huiverde. „Ik ben bang voor slangen."

„Kijk boven de deuren van de kamers, waar wij langs komen. Ik geloof, dat je daarop het antwoord op je vraag zult vinden. Daar is een deur met den kop van een everzwijn er boven. We zijn zooeven langs een kamer gekomen met twee menschedels boven de deurlijst; en daar, aan den anderen kant van de gang, vlak voor je, is er een met drie luipaardenkoppen. Het is blijkbaar hun manier om de kamers te onderscheiden, precies zooals wij nummers geven in onze hotels. Ik vermoed, dat het geen andere beteekenis heeft."

Medek leidde haar een ruwe trap op en door een gang op de tweede verdieping van den tempel en liet haar dan een kamer binnengaan, boven de deur waarvan drie slangenkoppen waren aangebracht. Ogdli ging met haar de kamer binnen. Het was een laag vertrek met ramen, die uitzagen op de binnenplaats, welke den tempel omgaf.

Annette keek vlug het vertrek rond. „Ik zie geen slangen, madame," zeide zij, zichtbaar opgelucht.

„En ook niet veel anders, Annette. De Kavuru schijnen zich om meubelen niet veel te bekommeren."

„Er staan twee banken, madame, maar geen tafel en geen bed."

„Er staat een bed in den hoek."

„Dat is alleen maar een stapel vuile huiden!"

„En toch zal je geen ander bed krijgen, Annette."

„Waar praten jullie over?" vroeg Ogdli. „Denk je, dat je kan ontsnappen? Je hebt geen enkele kans; derhalve behoef je ook geen plannen te maken."

„Dat deden wij ook niet," stelde Jane hem gerust. „We kunnen niet ontvluchten, tenzij jij ons helpen wilt. Ik was zoo blij, toen Kavandavanda zeide, dat jij ons moest bewaken. Jij bent de eenige vriend, dien wij hier hebben, Ogdli."

„Heb je gezien, hoe Kavandavanda naar je gekeken heeft?" vroeg de man plotseling.

„Neen, ik heb er niet speciaal op gelet.”

„Ik wel en ik heb hem nog nooit op die manier naar een gevangene zien kijken. En ik heb het ook nog nooit meegemaakt, dat hij toeliet, dat iemand, zonder eerst te knielen, voor hem stond. Ik geloof, dat je hem ook betooverd hebt. Vind je hem aardig, vrouw?”

„Niet zoo aardig als jou, Ogdli,” fluisterde Jane.

„Hij kan het niet doen!” riep de man uit. „Hij moet even goed als wij de wet gehoorzamen.”

„Wat doen?” vroeg Jane.

„Als hij het probeert, zal ik —” Een geluid in de gang deed hem zwijgen — nog juist op tijd. De deur werd door een slaaf opengeworpen, en toen hij terzijde ging staan, werd de gestalte van Kavandavanda achter hem zichtbaar.

Toen hij de kamer binnenkwam, viel Ogdli op zijn knieën. Annette volgde zijn voorbeeld, maar Jane bleef staan.

„Dus je wilt niet knielen?” vroeg Kavandavanda. „Nu, misschien is dat de reden, waarom je in mijn smaak valt — een van de redenen. Jullie tweeën kunnen opstaan. Gaat allemaal naar de gang, allemaal behalve degene, die zich Jane noemt. Ik wil haar onder vier oogen spreken.”

Ogdli keek Kavandavanda recht in de oogen. „Ja,” zeide hij, „ja, hoogepriester van de priesters der Kavuru, ik ga, maar ik zal in de buurt blijven.”

Kavandavanda kreeg voor een oogenblik een kleur, naar het scheen van woede, maar hij zeide niets, terwijl de anderen de gang opliepen. Nadat de deur achter hen gesloten was, wendde hij zich tot Jane. „Ga zitten,” zeide hij, terwijl hij naar een der banken wees; en toen zij dat gedaan had, kwam hij naast haar zitten. Langen tijd keek hij haar aan, voor hij sprak; zijn oogen waren als de oogen van een, die een droom droomt. „Je bent heel mooi,” zeide hij eindelijk. „Ik heb nog nooit zoo'n mooi wezen gezien. Het is jammer; het is jammer.”

„Wat is jammer?” vroeg de jonge vrouw.

„Dat komt er minder op aan,” snauwde hij bruusk. „Ik moet hardop gedacht hebben.” Weer bleef hij een tijdlang in gedachten verzonken zwijgen. Dan: „Wat voor verschil zal het maken? Ik kan het je even goed zeggen. Het komt niet dikwijls voor, dat ik gelegenheid heb te spreken met iemand, die intelligent genoeg is om te begrijpen; en jij zal begrijpen — jij zal den grooten dienst, dien je bewijzen zal, als ik sterk genoeg ben, op zijn juiste waarde weten te schatten. Maar wanneer ik naar je kijk, wanneer ik in

je mooie oogen kijk, dan voel ik me zwak. Neen, neen! Ik moet niet verzwakken; ik moet de wereld, die op mij wacht, niet teleurstellen.”

„Ik begrijp niet, waar u het over hebt,” zeide de jonge vrouw.

„Neen, nu nog niet, maar later wel. Kijk mij eens goed aan. Hoe oud denk je, dat ik ben?”

„Even in de twintig misschien.”

Hij schoof wat dichtër bij haar. „Ik weet niet, hoe oud ik ben. Ik heb alle begrip van tijd verloren. Misschien duizend jaar, misschien een paar honderd; misschien veel ouder. Geloof je in God?”

„Ja, zeer beslist.”

„Doe dat niet. Zooiets bestaat er niet — nog niet tenminste. Dat is juist het verkeerde van de wereld geweest. De menschen hebben zich een god voorgesteld en gedacht, inplaats van god onder zichzelf te zoeken. Ze zijn op een dwaalspoor gebracht door valsche profeten en charlatans. Ze hebben geen leider gehad. God moet een leider zijn en een leider moet een tastbare eenheid zijn — iets, dat de menschen kunnen zien en voelen en aanraken. Hij moet sterfelijk zijn en toch onsterfelijk. Hij mag niet sterven. Hij moet alwetend zijn. Al de natuurkrachten hebben door alle eeuwen heen getracht een dergelijken god te vinden, opdat de wereld voor eeuwig rechtvaardig en genadig bestuurd zou worden, een god, die de natuurkrachten zoowel als de geesten en de daden van menschen zal beheerschen.

„Bijna ben ik dat, ik, Kavandavanda, hooge priester van de priesters der Kavuru. Reeds ben ik onsterfelijk; reeds ben ik alwetend; reeds kan ik tot op zekere hoogte de geesten en daden van menschen besturen. Alleen de natuurkrachten tarten mij nog. Wanneer ik die overwonnen heb, zal ik inderdaad God zijn.”

„Ja,” stemde Jane toe, die dezen krankzinnige in het gevele wilde komen, „ja, u zult inderdaad God zijn; maar bedenk, dat genade een der hoofdeigenschappen der godheid is. Wees dus genadig en geef mijn metgezellin en mij de vrijheid terug.”

„En dan de domme barbaren van de buitenwereld op ons af laten komen en de menschheid berooven van haar eenige hoop op redding door mij te vernietigen? Neen!”

„Maar voor welk doel kan ik dienen? Ik beloof u, dat ik, als u ons in vrijheid stelt, niemand hierheen brengen zal.”

„Je kan dienen voor het eenige doel, waarvoor vrouwen geschikt zijn. Alleen de man kan goddelijkheid verkrijgen. De vrouw maakt hem zwak en vernietigt hem. Kijk naar mij! Kijk naar mijn priesters! Je denkt, dat wij allen jongemannen zijn. Dat

zijn we niet. Honderd regens zijn gekomen en gegaan, sedert de laatste neophiet zich bij onze heilige orde heeft aangesloten, en hoe hebben wij die onsterfelijkheid bereikt? Door vrouwen. Wij zijn allen ongehuwd. Onze geloften ongetrouwd te blijven zijn bezegeld in het bloed van vrouwen; in ons eigen bloed zullen wij gestraft worden, als wij die verbreken. Het zou de dood voor een Kavuru-priester zijn, wanneer hij bezweek voor de grillen van een vrouw.”

Jane schudde haar hoofd. „Ik begrijp het nog steeds niet,” zeide zij.

„Maar je zult het begrijpen. Lang geleden ben ik achter het geheim van een onsterfelijke jeugd gekomen. Het ligt in een elixer, gebrouwen uit vele dingen: het stuifmeel van bepaalde planten, de wortels van andere, het ruggemerg van luipaarden en hoofdzakelijk de klieren en het bloed van vrouwen — jonge vrouwen. Begrijp je het nu?”

„Ja.” De jonge vrouw huiverde.

„Schrik voor die gedachte niet terug; bedenk, dat je op die wijze een deel van den levenden god zult worden. Je zult eeuwig leven. Je zult verheerlijkt worden.”

„Maar ik zal er geen besef van hebben; wat heb ik er dus aan?”

„Ik zal het weten. Ik zal weten, dat je een deel van mij bent. Op die wijze zal ik je hebben.” Hij boog zich dichterbij haar toe. „Maar ik zou je graag houden, zooals je bent.” Zijn adem streek heet over haar wang. „En waarom niet? Ben ik niet bijna een god? En mag God niet doen wat hij verkiest? Wie kan hem iets verbieden?”

Hij greep haar en trok haar naar zich toe.

HOOFDSTUK XXIX.

Voor welk lot?

Het was bijna donker, toen Ydeni zijn gevangene door het dorp van de Kavuru en naar den tempel van Kavandavanda leidde.

Langs een ander pad naderde Tarzan de open plek voor het dorp. Hij bleef staan en hief zijn hoofd op.

„Wat is er?” vroeg Brown.

„Komt Zijne Hoogheid?” vroeg Tibbs.

De aapmensch schudde zijn hoofd. „We naderen een dorp. Het is het dorp van de Kavuru, maar nog dichterbij zijn vrienden — Waziri.”

„Hoe weet je dat?” vroeg Brown.

Tarzan ging op die vraag niet in, maar gaf een wenk om stil te zijn; dan kwam zacht over zijn lippen de kwartelslag — driemaal herhaalde hij dien. Een oogenblik heerschte er, terwijl hij stond te luisteren, stilte; dan weerklonk driemaal dezelfde kwartelslag als antwoord.

Tarzan liep, gevolgd door zijn metgezellen, weer verder en een oogenblik later kwamen Muviro en Balandó aangesneld, om op hun knieën voor hem neer te vallen.

Heel kort en diep bedroefd vertelde Muviro, wat er gebeurd was. Tarzan luisterde zonder een woord te zeggen. Geen enkele emotie, noch van smart noch van woede, weerspiegelde zich op zijn gelaat.

„Dus je denkt, dat het onmogelijk is het dorp binnen te komen?” vroeg hij.

„We zijn met te weinigen, Bwana,” antwoordde Muviro bedroefd.

„Maar als Buirá nog leeft, is zij daar,” herinnerde Tarzan hem. „En ook je mem-sahib en een ander blank meisje, dat dezen man toebehoort, zijn er.” Hij wees naar den Amerikaan. „Veel van wat dierbaar voor ons is, is misschien achter de poort van dit dorp, en bovendien is er ook nog de nagedachtenis van onze gevallen vrienden. Zou je nu willen terugkeeren, Muviro?”

„Muviro volgt, waar Tarzan voorgaat,” antwoordde de neger eenvoudig.

„We zullen naar den rand van de open plek, waarover je spreekt, gaan en daar kunnen we onze plannen maken. Komt mee!” De aapmensch liep, door de anderen gevolgd, stil het pad af.

Toen zij bij den rand van de open plek kwamen, bleef hij staan. Brown onderdrukte een uitroep van verbazing. „Allemachtig nog toe! Zeg, zie je wat ik zie? Dat is een vliegtuig.”

„Dat heb ik vergeten te vertellen,” zeide Muviro. „Twee mannen zijn in een vliegtuig gekomen en geland. De Kavuru hebben ze gedood. Je kan hun lijken naast het vliegtuig zien liggen.”

Terwijl Tarzan bij den rand van de open plek stond, was

het voor zijn gemoedsrust heel gelukkig, dat hij niet wist, wat er in den tempel van Kavandavanda aan de andere zijde van het dorp gebeurde, want op dat oogenblik greep de hoogepriester Jane beet en drukte haar tegen zich aan.

Machteloos en wanhopig, niet wetend waar hulp te zoeken, handelde de jonge vrouw op wat een inspiratie scheen te zijn. Zij duwde de lippen van den man van de hare af en uitte een doordringenden gil: „Ogdli!”

Onmiddellijk zwaaide de deur van het appartement open. Kavandavanda liet haar los en sprong op. Ogdli stapte den drempel over en bleef staan. De twee mannen keken elkaar dreigend aan. Ogdli vroeg niet, waarom het jongemeisje hem geroepen had. Hij scheen het te weten.

Kavandavanda's gelaat en nek werden een oogenblik vuurrood; dan werd hij doodsbleek, terwijl hij, zonder een woord te zeggen, langs Ogdli het vertrek uitschreed.

De krijger liep nu vlug naar de jonge vrouw: „Hij zal ons nu beiden doden. We moeten vluchten; dan zal je mij toebehooren.”

„Maar je gelofte!” riep Jane, zich aan een stroohalm vastklemmend.

„Wat beteekenen geloften voor een doode? En ik ben nu zoo goed als dood. Ik zal je met mij meenemen. Ik weet een geheime gang onder de binnenplaats en het dorp. Daardoor gaat Kavandavanda soms naar het bosch, om bloemen en wortels te zoeken. Wanneer het donker is, zullen we gaan.”

Toen Kavandavanda woedend door de gangen van zijn paleis schreed, kwam hij Ydeni tegen, die met zijn gevangene binnenkwam.

„Wat heb je daar?” vroeg hij.

Ydeni liet zich op zijn knieën vallen. „Een van degenen, in wier schedel een demon is gaan huizen. Ik heb hem voor Kavandavanda meegebracht.”

„Breng hem weg,” bromde de hoogepriester, „en sluit hem op. Ik zal morgenochtend met hem spreken.”

Ydeni stond op en leidde Sborov door den tempel. Hij nam hem mee naar de tweede verdieping en sloot hem in een donkere kamer op. Het was de kamer van de twee slangen. Daarnaast was de kamer van de drie slangen. Dan schoof Ydeni een grendel voor den buitenkant van de deur, ging weg en liet zijn gevangene zonder voedsel of drinken achter.

In de kamer ernaast zette Ogdli zijn ontvluchttingsplan in

elkaar. Hij wist, dat hij het niet kon uitvoeren dan wanneer de tempel sliep. „Ik zal nu weggaan en mij verstoppen,” zeide hij, „zoodat Kavandavanda mij niet kan vinden voor het tijd is om te gaan. Later zal ik terugkomen, om je te halen.”

„Je moet Annette ook meenemen,” zeide Jane, „de andere jonge vrouw. Waar is zij?”

„In de kamer hiernaast. Ik heb haar daarin gezet, toen Kavandavanda ons uit deze kamer stuurde.”

„Zal je haar meenemen?”

„Misschien,” antwoordde hij; maar Jane vermoedde, dat het niet in zijn bedoeling lag.

Zij wilde Annette heel graag meenemen, niet alleen om haar een kans te geven om aan de klauwen van den hoogepriester te ontsnappen, maar ook, omdat zij voelde, dat zij met haar tweeën meer kans zouden hebben de plannen van Ogdli, wanneer zij eenmaal in den jungle waren, te verijdelen.

„Probeer niet te vluchten, terwijl ik weg ben,” waarschuwde Ogdli. „Er is maar één weg behalve de geheime gang, en die loopt over de binnenplaats. Op de binnenplaats gaan zou gelijk staan met een zekeren dood.” Hij deed de deur open en liep de gang in. Jane hoorde hem de deur sluiten en er een grendel voor schuiven.

In de kamer van de twee slangen tastte Sborov in het donker rond. Bij het raam, dat op de binnenplaats uitzag, was het iets lichter. Hij liep er heen en keek naar buiten. Dan hoorde hij wat gedempte stemmen schenen te zijn uit een kamer ernaast komen. Hij tastte langs den muur, tot hij een deur vond. Hij probeerde die open te maken, maar zij was gesloten. Hij bleef aan den knop morrelen.

In de kamer ernaast hoorde Jane hem en zij ging, nadat Ogdli haar verlaten had, naar de deur. De krijger had gezegd, dat Annette in de kamer ernaast was; dat was, zoo dacht zij, Annette, die probeerde bij haar terug te komen.

Jane merkte, dat de deur aan haar kant met een zwaren grendel gesloten was. Zij stond op het punt Annette te roepen, toen zij beseftte, dat het jonge meisje het om de een of andere reden noodig moest vinden stil te zijn, anders zou zij zeker Jane geroepen hebben.

Heel voorzichtig schoof zij den grendel telkens met een enkelen centimeter terug. Annette scharrelde nog aan den knop aan den anderen kant — Jane kon haar hooren.

Eindelijk was de grendel weggeschoven en zwaaide de deur

langzaam open. „Annette!” fluisterde Jane, toen een gestalte, in de donkerte flauw zichtbaar, langzaam in de kamer kwam.

„Annette is dood,” zeide een mannenstem. „Brown heeft haar vermoord. Hij heeft Jane ook vermoord. Wie ben je?”

„Alexis!” riep Jane.

„Wie ben je?” vroeg Sborov.

„Ik ben Jane — Lady Greystoke. Herken je mijn stem niet?”

„Ja, maar je bent dood. Is Kitty bij je? Lieve hemel, je hebt haar teruggehaald om mij te achtervolgen. Breng haar weg! Breng haar weg!” Zijn stem rees tot een schellen gil.

Van de deur aan de andere zijde van het vertrek klonk het geluid van hard loopende voeten en dan Annette's stem. „Madame! Madame! Wat is er? Wat is er gebeurd?”

„Wie is dat?” vroeg Sborov. „Ik weet het al — het is Annette. Jullie zijn allemaal teruggekomen, om mij te martelen.”

„Kalmere wat, Alexis,” zeide Jane. „Kitty is niet hier en Annette en ik leven beiden nog.” Terwijl zij het zeide, liep zij de kamer door naar de deur van het vertrek, waarin het Fransche jongemeisje was opgesloten; zij tastte naar den grendel en schoof dien weg.

„Laat haar niet binnen!” gilde Sborov. „Laat haar niet binnen. Ik zal je in stukken scheuren, als je het doet, geest of geen geest.” Hard liep hij de kamer door, toen de deur open zwaaide en Annette naar binnen snelde. Op hetzelfde oogenblik werd de deur, die naar de gang leidde, opengedruwd en kwam Medek, de zwarte slaaf, binnen.

„Wat gebeurt er hier?” vroeg hij. „Wie heeft dien man hier binnengelaten?”

Bij het zien van Annette deinsde Sborov gillend terug. Dan zag hij in het flauwe licht van de gang Medek. „Kitty!” schreeuwde hij. „Ik wil niet met je mee. Ga weg!”

Medek kwam naar hem toe. Sborov keerde zich om en vluchtte naar het andere einde van de kamer naar het raam, dat op de binnenplaats uitzag. Hij bleef een oogenblik bij het kozijn staan en keek met zijn verwilderde oogen naar de schimachtige gestalten, die hem achtervolgden; dan sprong hij met een laatsten krankzinnigen gil van angst den nacht in.

Medek volgde hem naar het raam en boog zich eruit; dan klonk van zijn lippen dezelfde angstaanjagende gil, dien Jane vroeger op den dag, toen zij uit de troonzaal van Kavandavanda geleid werd, gehoord had. Van beneden klonk het gekreun van Sborov, die door den val van de tweede verdieping zwaar ge-

wond moest zijn; maar even later werd het overstemd door het gegrom en gebrom van luipaarden.

De twee jonge vrouwen konden hen van alle kanten van het terrein hooren afkomen naar het kreunende wezen, dat daar in den nacht lag. Dan zwol het gegrom der luipaarden aan tot een afgrijselijk gehuil, terwijl zij om het vleesch van hun prooi vochten. Enkele oogenblikken vermengden de gillen van hun slachtoffer zich met het woeste gehuil der beesten, maar weldra verstomden zij.

Medek kwam van het raam terug. „Het dient nergens voor in die richting te willen vluchten,” zeide hij, terwijl hij de gang in liep en de deur achter zich sloot.

„Hoe vreeselijk, madame,” fluisterde Annette.

„Ja,” antwoordde Jane, „maar zijn lijden heeft genadig kort geduurd. Misschien is het per slot van rekening beter zoo. Prins Sborov was krankzinnig geworden.”

„Wat een vreeselijken prijs heeft hij betaald! Maar heeft hij het misschien niet verdiend, madame?”

„Wie zal het zeggen? Maar ook wij betalen een vreeselijken prijs voor zijn hebzucht en de ijdelheid van zijn vrouw. Het ding, dat zij zocht, is hier, Annette.”

„Welk ding, madame? Toch niet het verjongingsmiddel?”

„Ja. Kavandavanda heeft het geheim ervan, maar noch de prinses noch iemand anders zouden het van hem losgekregen hebben. We zouden alleen een vreeselijk lot ondergaan hebben, ook al waren wij er allen in geslaagd het dorp der Kavuru te bereiken — het lot, dat jou en mij te wachten staat.”

„Welk lot, madame? U maakt me bang.”

„Dat is mijn bedoeling niet, maar je kan de waarheid beter weten. Als het ons niet lukt te ontsnappen, dan zullen we gedood worden, om ingrediënten te leveren voor den duivelachtigen drank van Kavandavanda, die de priesters van de Kavuru steeds jong houdt.”

„Stil, madame!” waarschuwde Annette angstig. „Wat was dat?”

„Ik weet het niet. Het klonk, alsof iemand in de gang geprobeerd heeft te gillen.”

„En toen klonk er een plof, alsof iemand gevallen was. Hebt u dat ook gehoord?”

„Ja — en nu probeert iemand de deur open te maken. Ze schuiven den grendel weg.”

„O, madame! Een nieuwe verschrikking.”

De deur ging open en een gestalte stapte de kamer binnen. „Vrouw! Ben je daar?” Het was de stem van Ogdli.

„Ik ben hier,” zeide Jane.

„Kom dan vlug mee. We hebben geen tijd te verliezen.”

„Maar de slaaf in de gang? Hij zal ons weg zien gaan.”

„De slaaf is er, maar hij zal ons niet zien. Kom mee!”

„Kom mee, Annette! Het is onze eenige kans.”

„Is de andere vrouw hier?” vroeg Ogdli.

„Ja,” antwoordde Jane. „En als ik ga, moet zij ook gaan.”

„Goed,” bitste Ogdli, „maar schiet op!”

De twee jonge vrouwen volgden den man de gang in. Op den drempel lag het lijk van Medek. De doode oogen staarden naar hen op. Ogdli gaf het zwarte gelaat een trap en liet een korten lach hooren. „Hij kijkt, maar hij ziet niet.”

De jonge vrouwen huiverden en volgden den krijger op de hielen. Hij ging haar voor door donkere gangen. Bij het geringste geluid trok hij ze in pikdonkere kamers, tot hij er zeker van was, dat er geen gevaar meer bestond ontdekt te worden. Op die wijze werd veel tijd verknoeid in zenuwslopende spanning.

Ogdli ging met zichtbaren angst verder. Het was duidelijk, dat hij, nu hij eenmaal het avontuur begonnen was, doodsbenauwd was — de angst voor Kavandavanda's wraak drukte zwaar op hem.

Eindelijk kwamen zij bij den geheimen ingang naar den tunnel, die naar den jungle leidde. Dan fluisterde Ogdli opgelucht: „We zijn er. Deze deur door. De ingang naar den tunnel is in deze kamer. Maakt geen leven.”

Hij duwde de deur voorzichtig open en ging de kamer binnen, terwijl de twee jonge vrouwen hem op de hielen volgden. Onmiddellijk werden handen uit de donkerte uitgestoken en grepen hen. Jane hoorde het lawaai van een handgemeen en hardlopende voeten; dan werd zij in de gang gesleept. Een licht werd uit een ander appartement gebracht — een stuk riet, dat in een holle schaal brandde.

Annette stond vlak bij haar te beven. Ze waren omringd door vijf stoere krijgers. In het licht van de sputterende toorts keken de mannen vlug naar elkaar.

„Waar is Ogdli?” vroeg een krijger. Toen begreep Jane, dat haar zoogenaamde ontvoerder verdwenen was.

„Ik dacht, dat jij hem hadt,” antwoordde een tweede. „Ik heb een van de vrouwen gegrepen.”

„Ik dacht, dat ik hem had,” zeide een derde.

„Ik ook,” zeide een vierde, „maar ik had jou te pakken. Hij

moet naar den tunnel geloopt zijn. Komt mee, we zullen hem achtervolgen.”

„Nee,” protesteerde de eerste. „Het is te laat. Hij heeft een te grooten voorsprong. We zouden hem niet kunnen inhalen, voor hij in het woud is.”

„We zouden hem daar 's nachts niet kunnen vinden,” stemde een ander toe. „Het zal gauw dag zijn; dan kunnen we hem gaan zoeken.”

„We zullen afwachten, wat Kavandavanda zegt, wanneer we de vrouwen bij hem brengen,” zeide de eerste krijger. „Neemt ze mee.”

Weer werden de jonge vrouwen door de gangen van den tempel geleid, ditmaal naar een vertrek naast de troonzaal. Twee krijgers stonden voor de deur. Toen zij de jonge vrouwen zagen en hoorden, wat er gebeurd was, klopte een hunner op de deur. Even later werd die opengedaan door een slaaf, die slaperig zijn oogen uitwreef.

„Wie stoort Kavandavanda op dit uur van den nacht?” vroeg hij.

„Zeg hem, dat wij hier zijn met de twee blanke vrouwen. Dan begrijpt hij het wel.”

De neger ging in het appartement terug, maar verscheen eenige oogenblikken later weer.

„Breng je gevangenen binnen. Kavandavanda wil je spreken.”

Zij werden door een kleine antichambre, waarin een ruwe toorts brandde, geleid naar een grooter appartement, dat op dezelfde wijze verlicht was. Hier ontving Kavandavanda hen, die op een bed van luipaardhuiden lag.

Zijn groote oogen richtten zich op Jane. „Dus je dacht, dat je ontsnappen kon?” vroeg hij, terwijl een gemeene glimlach om zijn wreede lippen speelde. „Je wou wegloopen met Ogdli en zijn vrouw worden, niet? Waar is Ogdli?” vroeg hij plotseling, toen hij zag, dat deze niet bij de anderen was.

„Hij is ontsnapt — door den tunnel,” rapporteerde een krijger.

„Hij moet Kavandavanda wel voor een dwaas gehouden hebben,” hoonde de hoogepriester. „Ik wist, wat hij van plan was. Behalve ikzelf zijn er maar zes mannen, die het bestaan van den tunnel kennen. Ogdli was een ervan; de andere vijf zijn hier.” Hij wendde zich tot Jane. „Ik heb deze vijf mannen bevolen bij den ingang van den tunnel te wachten tot Ogdli kwam, want ik wist, dat hij komen zou.” Hij hield op en keek lang naar Jane; dan wendde hij zich tot de anderen. „Brengt die andere terug naar

de kamer van de drie slangen en zorgt, dat zij niet opnieuw ontsnapt." Hij wees met een handgebaar naar Annette. „Deze zal ik hier houden, om haar verder te ondervragen; misschien zijn er nog anderen bij het complot betrokken. Gaat!"

Annette wierp, toen zij uit de kamer geleid werd, een wanhopigen blik op Jane, maar deze kon haar niet geruststellen. Haar positie leek thans totaal hopeloos.

„Vaarwel, Annette." Dat was alles.

„Moge de goede God met ons beiden zijn, madame," fluisterde het Fransche meisje, toen de deur zich achter haar sloot.

„Dus," zeide Kavandavanda, toen de anderen weg waren, „je wilde met Ogdli naar den jungle vluchten en zijn vrouw worden? Terwille van jou zou hij zijn gelofte breken!"

Een hoonend glimlachje speelde om de lippen van de jonge vrouw. „Misschien heeft Ogdli dat wel gedacht," zeide zij.

„Maar je ging toch met hem mee," hield Kavandavanda vol.

„Maar niet verder dan den jungle. Daar zou ik wel een manier gevonden hebben, om hem te ontvluchten; was mij dat niet gelukt, dan zou ik hem gedood hebben."

„Waarom? Heb jij ook een gelofte afgelegd?"

„Ja — een gelofte van trouw."

Hij boog zich naar haar toe. „Maar je zoudt die kunnen verbreken — uit liefde; of, zoo niet uit liefde, dan voor een grooten prijs."

Zij schudde haar hoofd. „Voor niets ter wereld."

„Ik zou de mijne kunnen verbreken. Ik had gedacht, dat ik het nooit zou kunnen, maar sedert ik jou gezien heb —" Hij hield op, dan op autoritair toon: „Als ik, Kavandavanda, bereid ben de mijne te verbreken, kan jij de jouwe ook verbreken. De prijs, dien je daarvoor ontvangen zult, is een prijs, waarvoor iedere vrouw haar ziel zou willen verkoopen: eeuwige jeugd, eeuwige schoonheid." Weer hield hij even op, als wilde hij de grootschheid van zijn aanbod in haar doen doordringen.

Maar weer schudde zij haar hoofd. „Neen, daar kan geen sprake van zijn."

„Je stoot Kavandavanda van je af?" Zijn wreede mond deelde iets van zijn wreedheid aan zijn oogen mede. „Bedenk, dat ik de macht bezit je te vernietigen, of dat ik je kan nemen, zonder je daarvoor iets terug te geven; maar ik ben edelmoedig. Weet je waarom?"

„Ik kan het me niet indenken."

„Omdat ik je liefheb. Ik heb nog nooit liefde gekend. Geen

levend wezen heeft mij ooit zoo ontroerd als jij. Ik zal je hier voor eeuwig houden; ik zal je tot hoogepriesteres maken; ik zal zorgen, dat je mooi blijft. Jij en ik zullen eeuwig leven. Met mijn macht om de menschheid te verjongen zullen wij de wereld aan onze voeten hebben. We zullen godheden zijn; ik een god, jij een godin. Kijk.” Hij liep naar een kast, die in den muur van het appartement gebouwd was. Deze was op een groteske wijze gebeeldhouwd en geschilderd; menschengestalten, grootendeels van vrouwen, grijnzende schedels, luipaarden, slangen en symbolische teekeningen vormden de versieringen. Uit zijn lendendoek haalde hij een grooten, met de hand gemaakten sleutel en deed de kast open.

„Kijk,” zeide hij weer. „Kom hier en kijk.”

Jane liep de kamer door en ging bij de kast naast hem staan. Daarin stond een aantal dozen en kruiken. Een groote doos, op dezelfde wijze gebeeldhouwd en beschilderd als de buitenkant van de kast, nam Kavandavanda in zijn handen.

„Zie je dit?” vroeg hij. „Kijk er in.” Hij lichtte den deksel op, waarna een aantal zwarte pastilles, ter grootte van erwten, zichtbaar werden. „Weet je wat dat zijn?” vroeg hij.

„Daar heb ik geen flauw idee van.”

„Zij zullen aan duizend menschen eeuwige jeugd en schoonheid geven. Je kunt ze, als je dat wilt, gebruiken. Wanneer je er iederen keer, dat de maan vol wordt, een inneemt, zal dat je geven waarnaar de geheele menschheid, sedert de eerste mensch op deze aarde gekomen is, heeft gesnakt.”

Hij greep haar arm en probeerde haar naar zich toe te trekken.

Met een uitroep van afkeer trachtte zij zich vrij te maken, maar hij hield haar stevig vast; dan gaf zij hem een harden slag in zijn gezicht. Verbaasd liet hij haar even los; de jonge vrouw rukte zich vrij en vluchtte de kamer uit. Zij liep de antichambre in en trachtte in de gang te komen.

Met een kreet van woede achtervolgde Kavandavanda haar; en vlak bij de deur naar de gang haalde hij haar in. Hij greep haar ruw beet, stak zijn vingers in haar haar; en hoewel zij al haar krachten inspande om zich te bevrijden, sleurde hij haar langzaam in het binnenvertrek terug.

HOOFDSTUK XXX.

„De dooden vliegen!”

Tarzan en Brown hadden tot laat in den nacht gepraat en getracht een uitvoerbaar plan te ontwerpen om toegang te krijgen tot het dorp der Kavuru, met het resultaat, dat de aapmensch ten slotte een krankzinnig plan als de eenig mogelijke oplossing voor hun probleem had voorgesteld.

Brown haalde zijn schouders op en grinnikte. „We zouden er op die manier natuurlijk binnen kunnen komen, hoewel dat van verschillende omstandigheden afhangt. Maar hoe zouden we eruit komen?”

„Ons probleem is thans, om erin te komen. Pas later zullen we het probleem moeten oplossen, om eruit te komen. Misschien zullen we er niet uitkomen. Het is heusch niet noodig, dat je met me meegaat, als —”

„Scheid toch uit,” viel Brown hem in de rede. „Annette is er binnen. Dat is voor mij genoeg. Wanneer beginnen we?”

„We kunnen niet veel doen voor het dag is. Je hebt rust noodig. Ga liggen. Ik zal je bijtijds wekken.”

Tarzan sliep ook — een klein eindje verwijderd van de anderen op den rand van de open plek, waar hij een uitzicht op het dorp had. Hij sliep in een lage mik enkele voeten boven den grond; en hij sliep rustig, maar toch sliep hij licht, zooals dat altijd zijn gewoonte was. De gewone geluiden van den jungle stoorden hem niet; maar toen de tijd naderde, dat hij Brown moest wekken, werd hij plotseling zelf wakker; hij had iets ongewoons gehoord, dat de eentonige harmonie van het woud verstoord had.

Op zijn hoede en goed uitkijkend, richtte hij zich stil op en luisterde. Wat had hij gehoord?

Vlug bewoog hij zich door de boomen, want thans had zijn scherpe neus den bewerker van dit zachte geluid, dat zijn ooren ontdekt hadden, geïdentificeerd: een Kavuru.

Dan zag de aapmensch de gestalte van een man door het woud loopen. Hij liep vlug, bijna op een drafje; en hij haalde zwaar adem als iemand, die heel hard geloopt heeft. Tarzan bleef een oogenblik boven hem staan, liet zich dan op zijn schouders vallen en sleurde hem tegen den grond.

De man was sterk; en hij vocht boosaardig, om te ontvluchten, maar hij was als was in de handen van den Heer van den Jungle. De aapmensch had hem kunnen dooden; maar zoodra hij be-

grepen had, dat een Kavuru in zijn handen zou kunnen vallen, had hij het plan opgevat hem levend gevangen te nemen, daar hij voelde, dat de man hem van nut zou kunnen zijn.

Binnen enkele oogenblikken was het hem gelukt de polsen van den man op zijn rug te binden; dan richtte hij hem op. Voor het eerst keek zijn gevangene hem nu in het gelaat. Het was nog donker, maar niet zoo donker, dat de Kavuru niet zou kunnen zien, dat de man, die hem gevangen had, niet tot zijn eigen ras behoorde. Hij loosde een zucht van verlichting.

„Wie ben je?” vroeg hij. „Waarom heb je me gevangen genomen? Je zal me toch niet naar Kavandavanda terugbrengen? Neen, natuurlijk niet — je bent geen Kavuru.”

Tarzan wist niet, waarom de man er bezwaar tegen zou hebben naar Kavandavanda teruggebracht te worden. Hij wist zelfs niet, wie Kavandavanda was of waar hij zich bevond; maar hij zag, dat hij hier een kans had, waarvan hij gebruik maken moest.

„Als je mijn vragen beantwoordt,” zeide hij, „zal ik je niet naar Kavandavanda terugbrengen en zal ik je ook geen kwaad doen. Wie ben je?”

„Ik ben Ogdli.”

„En kom je nu pas uit het dorp?”

„Ja.”

„En je wilt niet daarheen teruggaan?”

„Neen. Kavandavanda zou mij dooden.”

„Is Kavandavanda zulk een machtige krijger, dat je bang voor hem bent?”

„Dat is hij niet, maar hij is heel machtig. Hij is hoogepriester van de priesters der Kavuru.”

Door eenvoudige vragen was Tarzan uit de antwoorden, die Ogdli gaf, genoeg te weten gekomen, om nog meer inlichtingen van zijn gevangene te willen hebben.

„Wat wilde Kavandavanda van de twee blanke vrouwen, die bij hem gebracht zijn?” vroeg hij.

„In den beginne had hij haar willen dooden,” antwoordde Ogdli onmiddellijk, want hij meende thans een gelegenheid te zien, om in het gevele te komen bij dezen vreemden reus, die blijkbaar belang stelde in de twee jonge vrouwen. „Maar,” ging hij voort, „plotseling is de begeerte bij hem opgekomen een van haar als vrouw te willen hebben. Ik heb getracht haar een dienst te bewijzen. Ik was juist bezig haar door een geheime gang uit het dorp te leiden, toen wij door verschillende krijgers overvallen zijn.

Zij hebben de vrouwen weer gevangen genomen en ik heb er nauwelijks het leven afgebracht.”

„Dus de vrouwen leven nog?”

„Ja; een paar minuten geleden nog wel.”

„Verkeeren zij in onmiddellijk gevaar?”

„Niemand kan zeggen, wat Kavandavanda doen zal. Ik geloof niet, dat zij in onmiddellijk gevaar verkeeren, want ik ben er zeker van, dat Kavandavanda een van haar tot vrouw nemen zal. Misschien heeft hij het al gedaan.”

„Waar is die geheime gang? Breng me er naar toe. Wacht tot ik mijn vrienden gewekt heb.” Hij ging met Ogdli naar de plek, waar de anderen sliepen, en maakte hen wakker.

„Ik kan je wijzen, waar de gang is,” legde Ogdli uit, „maar je kan daardoor niet in den tempel komen. De deuren aan beide einden gaan maar naar één kant open. In de richting van het woud, voor hen, die het geheim ervan niet kennen; en alleen Kavandavanda kent dat. Je kan makkelijk uit den tempel komen, maar het is onmogelijk er in terug te gaan.”

Tarzan ondervroeg Ogdli nog eenige minuten en wendde zich dan tot Brown. „Annette en Lady Greystoke zijn in den tempel. De tempel staat in een kleinen canyon achter het dorp. Als we in het dorp konden komen, zouden we toch eerst nog een zwaren strijd te voeren hebben, om den tempel te bereiken. Deze man heeft mij gezegd waar in den tempel ik de gevangenen waarschijnlijk zou kunnen vinden; hij heeft mij ook nog andere inlichtingen gegeven, die ons van nut kunnen zijn, als het ons gelukt bij Lady Greystoke en Annette te komen. Ik geloof, dat hij de waarheid heeft gesproken. Hij zegt verder, dat een der vrouwen op dit oogenblik in ernstig gevaar verkeert — ik geloof, naar zijn beschrijving te oordeelen, dat het Lady Greystoke is; we hebben dus geen tijd te verliezen.” Dan wendde hij zich tot Muviro. „Bewaak dezen man goed, tot Brown en ik terugkomen. Als wij voor het donker niet terugkomen, kan je aannemen, dat onze poging mislukt is; dan moet je naar je eigen land terugkeeren. Je kunt dan met dezen gevangene doen, wat je wilt. Geef Brown en mij de wapens, die je van de lijken der vliegeniers genomen hebt. Je hebt er niets meer aan, omdat je geen munitie bezit. Brown gelooft, dat wij nog wel wat in het vliegtuig zullen vinden. Kom mee, Brown.”

De twee mannen liepen stil de open plek op, de aapmensch voorop. Hij richtte, op de hielen door Brown gevolgd, zijn schreden naar het vliegtuig. Geen van beiden zeide iets; zij hadden

hun plannen te goed overwogen, om er nog verder over behoeven te spreken.

Toen zij bij de machine kwamen, kroop Brown onmiddellijk in de voorste cockpit. Hij bleef daar enkele minuten; dan ging hij naar de achterste cockpit. Terwijl hij dat deed, bekeek Tarzan de lijken van de gevallen vliegeniers.

Toen Brown het binnenste van de cockpits onderzocht had, stapte hij weer op den grond en maakte de bagageruimte open; dan voegde hij zich bij den aapmenschen.

„Munitie genoeg,” zeide hij en hij gaf Tarzan een doos vol patronen. „Dat is ongeveer alles, dat je mee kan nemen — je hebt geen zakken. Ik heb mijn zakken volgestopt — ik moet een ton wegen.”

„Hoe staat het met de benzine?” vroeg Tarzan.

„Niet veel meer dan een hoed vol.”

„Zal dat genoeg zijn?”

„Ja, als er niet te lang tijd voor noodig is om den motor warm te laten draaien. Heb je de valschermen?”

Tarzan gaf Brown een parachute, die hij van het lijk van een der vliegeniers genomen had; de andere had hij om zijn eigen lichaam bevestigd. Ze spraken niet meer. Tarzan klom in de voorste cockpit, Brown in de achterste.

„Op hoop van zegen,” bad Brown binnensmonds, toen hij den motor startte. Het snorren van den propellor bracht een glimlach van bevrediging op zijn lippen. Dan sloeg de motor aan.

Ze hadden op het aanbreken van den dag gewacht en de dag brak aan, toen Brown met den wind mee over de ruwe vlakke taxide. Hij baande zich een weg tusschen de rotsblokken en koos het beste pad, dat hij vinden kon; maar hij zag heel goed in, dat het een hachelijke onderneming zou worden.

Toen hij aan het einde van het pad kwam, bracht hij den neus van de machine in den wind, gaf vol gas en liet de machine zijn aanloop nemen. De motor liep prachtig.

„Schitterend,” prevelde de Amerikaan, en dan tegen Tarzan: „Als je nog gebeden kent, knaapje, zeg ze dan allemaal op. We gaan!”

Tarzan keek achterom, om zijn lippen speelde een van zijn zeldzame glimlachjes. De machine steeg een paar voet van den grond op en rees dan de lucht in. Even later cirkelde zij in een breeden boog boven het woud.

Het dorp der Kavuru lag onder hen tegen den voet van de hooge klip, waartegen het gebouwd was, maar niet in het dorp

stelden de twee mannen belang, doch in den canyon er achter, waarin de tempel van Kavandavanda stond, waarover Ogdli hun verteld had. Hooger en hooger steeg het sierlijke vliegtuig, van den zoom van het woud nagekeken door Muviro, Balandó, Tibbs en Ogdli; en nu verzamelden de Kavuru-krijgers, wakker gemaakt door het gedreun van den motor, zich in de hoofdstraat van het dorp.

„De dooden vliegen!” fluisterde een krijger met ontzag, want hij dacht, dat de machine gevlogen werd door de twee mannen, die haar aan den grond hadden gezet en door de speren van de dorpelingen gevallen waren.

De gedachte, eenmaal uitgesproken, sloeg wortel in het gemoed der Kavuru en maakte hen bang.

Zij zagen de machine keeren en naar het dorp vliegen en hun angst werd grooter.

„Ze komen zich wreken,” zeide er een.

„Als wij in onze hutten gaan, kunnen ze ons niet zien,” opperde een tweede.

Dat was voldoende. Onmiddellijk was de straat verlaten, terwijl de Kavuru zich voor de wraak van de dooden verstopten.

Boven de hoge klippen stuurde Brown de machine. Onder hen lagen het kleine dal en de tempel van Kavandavanda duidelijk zichtbaar in het licht van den nieuwen dag.

Brown zette zijn motor af en riep tegen Tarzan: „Geen kans om hier te landen.”

Tarzan knikte. „Klim nog wat hooger en zeg me wanneer.”

Brown gaf weer vol gas en begon in een grooten kring te klimmen. Hij keek naar den hoogtemeter. Voor zij opgestegen waren, had hij de richting van den wind nagegaan en de kracht ervan geschat. Op tweeduizend voet steeg hij niet verder en cirkelde over den rand van den canyon naar een punt boven de klippen aan de loefzijde.

Hij zette een oogenblik zijn motor af en schreeuwde tegen den aapmensch: „Ga staan!”

Tarzan maakte den ring van zijn valscherms los. Brown bracht de machine weer in positie. „Spring!” schreeuwde hij, terwijl hij het vliegtuig voor een oogenblik op den staart liet afglijden.

Tarzan slingerde zich op den vleugel en sprong. Een oogenblik later volgde Brown hem.

HOOFDSTUK XXXI.

De bezoldiging der zonde.

Kavandavanda's jeugdig uiterlijk logenstrafte zijn kracht. Jane was geen tegenpartij voor hem, en hoewel zij iederen centimeter als een jonge tijgerin vocht, sleepte hij haar in zijn binnenvertrek terug.

„Ik moest je dooden, duivelin,” gromde hij, terwijl hij haar ruw op het bed wierp, „maar ik zal het niet doen. Ik zal je in het leven houden; ik zal je temmen — en ik zal er nu mee beginnen.” Dreigend kwam hij op haar af.

Juist op dat oogenblik weerklonk een hard geklop op de buitendeur van de antichambre en riep een angstige stem: „Kavandavanda! Kavandavanda! Red ons! Red ons!”

De hoogepriester keerde zich boos om. „Wie waagt het Kavandavanda te storen?” vroeg hij. „Maak dat je wegkomt!”

Maar in plaats van te gaan, wierpen degenen, die bij de deur stonden, deze open en liepen door naar het binnenvertrek. Het waren zoowel slaven als krijgers. Alleen hun aanwezigheid daar zou den hoogepriester reeds gezegd hebben, dat er iets niet in orde was; hij behoefde daarvoor hun angstige gezichten niet te zien.

Nu kwam hij inderdaad onder den indruk. „Wat brengt jullie hier?”

„De dooden vliegen; ze vliegen boven het dorp en den tempel. Ze komen zich wreken.”

„Jullie praten als dwazen en lafaards,” bromde Kavandavanda. „Dooden vliegen niet.”

„Maar zij vliegen,” hield een krijger vol. „De twee mannen, die wij gisteren gedood hebben, vliegen op dit oogenblik weer boven het dorp en den tempel. Kom naar buiten, Kavandavanda, en spreek een tooverformule over hen uit en jaag ze weg.”

„Ik zal komen kijken. Ydeni, neem de jonge vrouw mee. Als ik haar alleen laat, zal zij een middel vinden om te ontvluchten.”

„Zij zal mij niet ontvluchten,” zeide Ydeni; en Jane bij haar pols grijpend, sleepte hij haar achter den hoogepriester, de krijgers en de slaven aan naar de binnenplaats van den tempel.

Zoodra zij uit het gebouw kwamen, hoorde Jane hoog boven hen duidelijk het geronk van een vliegtuigmotor. Opkijkend zag zij een tweedekker boven den canyon cirkelen.

Als gehypnotiseerd keken de Kavuru er naar — gehypnotiseerd en bang.

Ook Jane was gehypnotiseerd. Zij dacht, dat de machine een landingsplaats zocht; en zij bad, dat de piloot niet zou trachten hier te landen, want zij wist, dat wie ook in het vliegtuig was onmiddellijk door de woeste Kavuru zou worden vermoord.

Dan zag zij een gestalte van de machine springen. Een kreet van angst rees uit de Kavuru op. De eerste gestalte werd gevolgd door een tweede.

„Zij komen!” riep een krijger. „Red ons, Kavandavanda, voor de wraak van de doden.”

De golvende witte valschermen openden zich boven de vallende gestalten en verminderden hun snelheid.

„Ze hebben hun vleugels uitgespreid,” gilte een slaaf. „Als gieren zullen zij op ons neerschieten.”

Jane's blik volgde het vliegtuig. Toen de tweede man er afsprong, schoot het met zijn neus naar beneden, nivelleerde dan uit zichzelf, schoot over den kleinen canyon.

Brown had op het oogenblik, dat hij er afsprong, vol gas gegeven, want hij en Tarzan hadden dit juist overwogen in de hoop, dat de machine dicht genoeg bij den tempel zou te pletter slaan, om een afleiding te veroorzaken, die hen in staat zou stellen op den grond te komen voor de krijgers zich zouden kunnen verzamelen, om hen op de punten van scherpe speren op te vangen. Maar zij hadden de werkelijkheid niet vooruitgezien — den angst, die de Kavuru bij het zien van hen en het vliegtuig aangreep.

Terwijl ze zacht naar de aarde zweefden, dreef een lichte wind hen in de richting van den tempel. Zij zagen de menigte, die op de binnenplaats verzameld was, naar hen opkijken. Zij zagen het vliegtuig met angstaanjagende snelheid naar beneden komen. Zij zagen de menigte, een oogenblik voor het vliegtuig op de binnenplaats te pletter viel en in brand vloog, in het binnenste van den tempel verdwijnen.

Tarzan kwam het eerst op den grond en had het valscherm reeds afgedaan, toen Brown beneden was. Een oogenblik later snelden de beide mannen naar den tempel.

Er was niemand, die hun den weg versperde. Zelfs de bewakers van de buitenpoort waren in een paniek gevluht. Toen zij op de binnenplaats kwamen, schoten een paar bang geworden luipaarden langs hen heen. Het vliegtuig brandde fel tegen den muur van den tempel.

Tarzan, op de hielen gevolgd door Brown, liep naar den hoofdingang van het gebouw. Zelfs daar was niemand, om hun het recht de heilige plaats binnen te gaan te betwisten.

Op een afstand hoorden zij reeds het geluid van een babel van stemmen; en geleid door zijn scherp gehoor, haastte de aapmensch zich door gangen in de richting van die geluiden.

In de groote troonzaal van Kavandavanda waren alle krijgers en slaven van den tempel verzameld. De hooge priester, bevend op zijn troon, was een toonbeeld van angst. De jongemeisjes van den tempel, deze arme wezens, die op den dood wachtten om den Kavuru eeuwig leven en eeuwige jeugd te geven, zaten met groote oogen en doodsbenauwd in elkaar gedoken aan een zijde van de estrade.

Een krijger baande zich een weg naar den troon. Een woeste uitdrukking maakte zijn geschilderd gelaat, dat reeds zoo afschuwelijk was door de ivoren pin, die door het tusschenschot van zijn neus gestoken was, nog dreigender. Vele menschentanden hingen als bewijzen van zijn kundigheid als meisjesjager op zijn borst. Hij wees met zijn vinger naar Kavandavanda.

„Jouw zonden worden aan ons bezocht,” brulde hij. „Je zou je gelofte gebroken hebben. Wij, die Ogdli belet hebben het blanke meisje met zich mee te nemen, weten dit. Zij heeft hem betooverd. Zij heeft jou betooverd. Zij heeft de dooden bij ons gebracht. Dood haar. Dood haar nu eigenhandig, opdat wij gered mogen worden.”

„Dood haar! Dood haar!” gilden een honderd heesche stemmen.

„Dood haar! Dood haar!” snerpten de dikke zwarte slaven met hun hooge falsetstemmen.

Een paar krijgers grepen Jane tusschen de ineengekrompen meisjes beet en sleurden haar naar de estrade. Zij lichtten haar ruw op en wierpen haar erop neer.

Nog bevend greep Kavandavanda haar bij haar haar en trok haar op haar knieën. Uit zijn lendendoek nam hij een langen, ruwen dolk. Terwijl hij dien boven het hart van de jonge vrouw ophief, weerklonk een pistoolschot van de deur der troonzaal; en Kavandavanda, de hooge priester der Kavuru, greep naar zijn borst en zakte met een doordringenden gil in elkaar naast de jonge vrouw, die hij had willen dooden.

Jane's blik vloog naar de deur. „Tarzan!” riep zij. „Tarzan van de Apen!”

Een honderd paar andere oogen zagen hem ook, zagen hem en Brown, die onverschrokken de kamer binnentraden. Een krijger hief zijn speer tegen hen op; en ditmaal sprak Brown's pistool en de kerel zakte ineen.

Dan sprak Tarzan, sprak tot hen in hun eigen taal. „Wij komen onze vrouwen halen,” zeide hij. „Laat ze in vrede met ons weggaan, anders zullen er velen sterven. Jullie hebben gezien, hoe wij gekomen zijn. Jullie weten, dat wij niet als andere mannen zijn. Maakt ons niet boos.”

Terwijl hij sprak, bleef hij naderbij komen. De Kavuru, die, bang voor deze vreemde wezens, welke uit de lucht naar beneden vlogen, die dood geweest waren en weer leefden, aarzelden om aan te vallen, deinsden thans terug.

Plotseling zag Brown Annette onder de andere meisjes naast de estrade. Hij sprong naar voren en de krijgers maakten ruim baan en lieten hem door. Een diepe ontroering smoorde de woorden in zijn keel, toen hij het jongemeisje in zijn armen nam.

De aapmensch sprong naast zijn vrouw. „Kom mee,” zeide hij. „We moeten hier vandaan zien te komen voor zij tijd hebben weer tot bezinning te komen. Dan wendde hij zich tot de meisjes. „Is Buira, de dochter van Muviro, hier?”

Een jong negerinnetje snelde naar voren. „De groote Bwana!” riep zij uit. „Eindelijk ben ik gered.”

„Kom vlug mee,” beval de aapmensch, „en neem alle andere jongemeisjes mee, die willen vluchten.”

Er was er niet een, die niet wilde weggaan, en Tarzan en Brown leidden haar uit de troonzaal naar den ingang van den tempel; maar ze waren nog niet ver, toen zij tegengehouden werden door zware rookwolken en het knetteren van vlammen boven zich hoorden.

„De tempel staat in brand!” riep Annette.

„Ik ben bang, dat het met ons gedaan is,” bromde Brown. „Het vuur is van het vliegtuig overgeslagen. Het lijkt er veel op, alsof wij in een val zitten. Weet iemand anders een uitweg?”

„Ja,” zeide Jane. „Er is een geheime gang, die van den tempel naar het woud leidt. Ik weet, waar de ingang is. Kom mee.” Zij keerde zich om en allen gingen naar de troonzaal terug.

Weldra kwamen zij krijgers en slaven tegen. Dezen slopen weg in zijgangen en kamers. Even later kwamen zij bij de appartementen van Kavandavanda. Daar viel Jane plotseling een idee in.

Zij wendde zich tot Brown. „We hebben allen ons leven gewaagd,” zeide zij, „en twee onzer zijn bij dat krankzinnige zoeken naar het geheim van de eeuwige jeugd gestorven. Het is in deze kamer. Heb je er een paar seconden voor over om het mee te nemen?”

„En of!” riep Brown uit. „Breng mij er bij.”

In de binnenkamer der vertrekken van den hoogepriester wees Jane de kast aan. „Daar staat een doos in met wat je hebben wilt, maar de sleutel is op het lijk van Kavandavanda,” legde zij uit.

„Ik heb hier een sleutel,” zeide Brown, die zijn pistool ophief; hij loste een schot in het slot, waardoor dat versplinterd werd; dan deed hij de kast open.

„Daar,” zeide Jane, terwijl ze op de doos wees, die de pastilles bevatte.

Brown maakte zich er meester van en zij gingen verder zoeken naar den ingang van den tunnel. Maar dan bleef Jane aarzelend staan. „Ik ben bang, dat wij te ver gegaan zijn,” zeide zij. „Ik dacht, dat ik precies wist, waar de tunnel was, maar nu ben ik er niet zoo zeker meer van.”

„We moeten een weg uit den tempel vinden,” zeide Tarzan. „Het vuur breidt zich snel uit en is al vlak achter ons.”

Rook walmde reeds benauwend en verstikkend naar hen toe. Zij konden het onheilspellende knetteren der vlammen hooren, het gekraak van vallend hout, wanneer deelen van het dak instortten, gillen en kreten van de inwoners van den tempel.

Een krijger, doodsbenauwd en half verblind, kwam aangestrompeld uit den dichten rook, die de gang, waardoor zij gekomen waren, vulde. Voor de man tot bezinning kon komen, greep Tarzan hem beet.

„Breng ons hieruit,” beval hij. „Dat is de prijs van je leven.”

Toen de man in staat was zijn oogen open te slaan, keek hij naar dengene, die hem vasthield. „Tarzan van de Apen!” riep hij uit.

„Ydeni,” zeide de aapmensch. „Ik had je niet dadelijk herkend.”

„En je wilt, dat ik je uit den tempel breng? Jou, die Kavandavanda, onzen hoogepriester, vermoord hebt?”

„Ja.”

„Als ik je den weg door het dorp wijs, zullen jullie allemaal gedood worden. De krijgers der Kavuru bekomen van hun eersten schrik. Zij zullen jullie nooit door het dorp heen laten gaan. Ik zou jullie langs dien weg kunnen leiden en jullie laten dooden, maar je hebt mij eens het leven gered. Nu zal ik dat van jullie redden. Volgt mij.”

Hij ging den anderen in een zijgang voor en stapte een donker vertrek binnen. Hij liep het door en duwde een deur open, waarachter het totaal donker was.

„Deze tunnel brengt je in het woud,” zeide hij. „Ga dien weg,

Tarzan van de Apen, en keer nooit meer naar het dorp van de Kavuru terug.”

Drie weken later zat een gezelschap van zes personen voor een knetterend vuur in de huiskamer van Tarzan's bungalow, ver van het dorp der woeste Kavuru. De Heer van den Jungle was daar en zijn vrouw; Brown en Annette zaten voor den haard op een leeuwenhuid en hielden elkanders hand vast; Tibbs zat op den achtergrond bescheiden op den rand van een stoel. Hij was er nog niet aan gewoon geraakt om op voet van gelijkheid met personen van adel om te gaan. De kleine Nkima zat met veel grooter vrijmoedigheid op den schouder van een viscount.

„Wat moeten wij met die doos pillen doen?” vroeg Brown.

„Wat je wilt,” zeide Jane. „Je hebt er je leven voor willen wagen om ze te krijgen. Als ik me goed herinner, heb je zoo iets gezegd, dat zij je, als jij ze in de beschaafde wereld hadt, luizig rijk zouden maken. Houd ze maar.”

„Neen,” antwoordde de Amerikaan. „We hebben er allemaal ons leven voor gewaagd en in ieder geval was u degene, die ze in werkelijkheid gekregen heeft. Hoe meer ik er over denk, des te minder voel ik voor mijn plan. De meeste menschen leven veel te lang — de meesten moesten jong gestorven zijn.”

„Ik zal je zeggen, wat we doen zullen. We zullen ze verdeelen. Vijf onzer zullen eeuwig leven.”

„En altijd mooi zijn,” voegde Annette er aan toe.

„Als ik zoo vrij mag zijn het te zeggen, Miss,” merkte Tibbs met een bescheiden kuchje op, „dan zou ik zeggen, dat ik het niet zoo prettig vind te moeten denken, dat ik nog zooveel jaren broeken moet persen; en wat mooi zijn betreft — lieve hemel, ik zou nooit een baantje krijgen. Wie heeft er nu ooit van een mooien kamerdienaar gehoord?”

„Enfin, we zullen ze nu in ieder geval verdeelen,” hield Brown vol. „Je hoeft ze niet in te nemen, maar denk er goed om, dat je er geen verkoopt aan chauffeur-prinsen. Hier, ik zal ze in vijf gelijke deden verdeelen.”

„Vergeet je Nkima niet?” vroeg Jane glimlachend.

„Dat is zoo,” zeide Brown. „We zullen ze in zessen verdeelen. Hij bewijst de wereld zeker heel wat meer diensten dan de meeste menschen.”

EINDE.